

Đăng Ký Kết Hôn

Contents

Đăng Ký Kết Hôn	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	5
3. Chương 3	13
4. Chương 4	24
5. Chương 5	31
6. Chương 6	38
7. Chương 7	47
8. Chương 8	65
9. Chương 9	75
10. Chương 10	81

Đăng Ký Kết Hôn

Giới thiệu

1 giờ 23 phút sáng.... Hắn thức dậy với một khuôn mặt bơ phờ, có lẽ hắn đã quá sức. Nhìn cô gái lẫn

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/dang-ky-ket-hon>

1. Chương 1

1 giờ 23 phút sáng....

Hắn thức dậy với một khuôn mặt bơ phờ, có lẽ hắn đã quá sức. Nhìn cô gái lẳng lơ nằm ngủ giữa đồng chăn đệm nhàu nhĩ hắn chẳng cảm thấy một cảm giác gì cả. Như một trò chơi. Chán. Hắn sẽ vút vào một xó.

Hắn lục đục mở ngăn kéo tủ, lôi ra một bức hình hơi cong queo. Hắn nhìn bức hình, vừa căm thù, lại vừa yêu thương đến cuồng dại. Vợ hắn đó, nhưng giờ này hắn đâu biết cô ta ở đâu. Có thể cô ta cũng đang nằm dưới một thằng khốn nạn nào đó, dê mê và sung sướng. Có thể lắm chứ.

Hắn đã sai lầm, sai lầm khi 5 tháng, 21 ngày trước hắn đã háo hức đến phát rồ vô lấy bút, ký vào tờ giấy “báo tử ngọt ngào” có tên “Đăng ký kết hôn”. Khi mà cả hắn lẫn vợ hắn còn chưa tròn 19 tuổi.

Để rồi đêm tân hôn ấy, trong căn biệt thự lộng lẫy cạnh bờ biển, hắn nghiêng ngấu đôi môi cô vợ trẻ, mơn man làn da nõn nà mềm mại của cô ta.

Tiếp theo là gì nữa thì hắn chẳng muốn nghĩ đến, bây giờ hắn coi cô ta như kẻ vô hình. Giá mà giờ này hắn biết cô ta ở đâu thì hắn sẽ xông thẳng tới đó. Thứ nhất hắn sẽ bóp cổ cô ta cho đến chết, thứ hai hắn sẽ ghim vào tim cô ta một viên đạn, thứ ba hắn sẽ mang cô ta đến đường ray xe lửa, trói cô ta vào đó. Và tất nhiên, chờ xe lửa đi qua.

Tóm lại cô ta chỉ có một kết thúc duy nhất là chết. Và hắn thích cách thứ ba.

Hắn hả hê với kế hoạch giết vợ của mình. Đầy hưng phấn hắn bước xuống tầng một, mở tủ rượu lấy một chai Whisky dốc ngược vào miệng.

Vũ trường S....

Tiếng nhạc đập vào tai thùng thùng như người ta gõ một cái trống cái ngay bên cạnh. Những nam thanh nữ tú cười nói ve vãn nhau trong những điệu nhảy điên cuồng. Phía góc khuất tiếng nhạc nhất, cô gái đang ngồi bên một đám người lố nhố, kẻ cười kẻ nói, kẻ tán tỉnh hôn hít nhau.

Thật nhàm chán...

Cô đứng lên, lặng lẽ ra khỏi nơi ồn ào, ô hợp ấy. Cô cần một không gian yên tĩnh và thoáng đãng hơn. Tiến đến chiếc ghế đá trong một vườn hoa ven đường, cô ngồi xuống mệt mỏi.

Những ánh đèn của thành phố náo nhiệt vẫn sáng trưng, người người đi lại tấp nập. Cảm giác như nơi đây không có bóng đêm. Phải! Cô thích những nơi sáng sủa, những nơi có ánh mặt trời chứ không phải là bóng đêm đáng sợ. Ngồi một mình giữa vườn hoa, cô nhớ đến một khuôn mặt. Chồng cô. Cô nhếch mép cười nhạt nhẽo, chồng ư...hạnh phúc làm sao cái tiếng chồng của mình. Cuộc đời thật trớ trêu, kẻ mà cô yêu thương say đắm đến nỗi quyết định từ bỏ ước mơ học đại học để cùng hắn tiến vào thánh đường. Giờ đây hắn lại chính là kẻ cô căm ghét đến như vậy.

Tại sao? Tại sao trước kia cô lại yêu hắn đến thế? Hình ảnh hắn trong mắt cô đẹp như một vị thần. Cô ngã vào vòng tay hắn, dâng hiến, trao tặng tất cả cho hắn. Rồi cô nhận lại gì? Cay đắng, đau đớn và sự hận thù.

Nhưng tất cả lại tan biến như bong bóng xà phòng khi cô nhìn thấy hắn. Chỉ cần nhìn thấy hắn thôi là cô lại yếu đuối, hèn kém đến mức sự căm thù lại trở thành nỗi yêu thương vô bờ bến. Lúc đó cô trở thành con búp bê trong tay hắn, ngoan ngoãn nghe lời, phục tùng vô điều kiện.

Nhục nhả. Thật nhục nhả.

9 giờ 43 phút sáng....

Hắn lơ đãng ngốc cổ dậy, người sực nức mùi rượu, đêm vừa rồi hắn uống quá nhiều. Tiếng lủ người làm nheo nhéo khiến hắn khó chịu, hắn cau có lè nhè trong miệng:

-Ông Trịnh, quản gia Trịnh...điếc à?

Người đàn ông đứng tuổi vội vã chạy đến bên hắn khúm núm:

-Cậu gọi tôi thưa thiếu gia?

-Cô ta đâu, gọi cô ta đến đây.

-Tiểu thư chưa về thưa thiếu gia. Cậu có cần tôi đi tìm không ạ?

-Không về hả... Được. Tự tôi đi tìm.

Hắn vùng dậy, liêu xiêu bước lên cầu thang trong sự lo lắng của ông quản gia. Hắn vào phòng tiến lại tủ quần áo, hắn lôi một chiếc áo kẻ caro xỏ vào người, rồi vật vờ xâu hai chân vào quần. Hắn đang bức bối, đang bức xúc, hắn cần tìm cô ta về đây, hắn phải tóm được cô ta.

Cửa phòng tắm khẽ mở ra, một cô gái mặc bộ váy trắng uốn éo bước lại ôm lấy hắn, luồn tay vào trong cổ áo hắn, miết vào ngực hắn khiêu khích. Hắn lạnh lùng nhìn cô ta rồi gạt phắt tay cô ta ra, cài lại khuy áo rồi bước đi.

-Anh làm sao thế? Tự nhiên lại khùng lên với em thế à?__ Cô gái chạy đến ôm lấy hắn từ sau lưng nũng nịu.

-Về đi, tôi không rảnh.__ Hắn phẩy tay cô ta xuống.

-Kìa anh, anh làm gì thế?

Cánh cửa phòng bỗng bật tung ra làm hắn với cô gái kia giật mình. Là vợ hắn, vợ hắn đã về. Cô ta giận dữ, xông tới phía cô gái sau lưng hắn, quắc mắt nhìn.

-Cô là ai? Cô làm gì ở đây?__ Vợ hắn giận dữ quát lên.

-Tôi...tôi, anh ơi...__ Cô gái ấp úng quay sang hắn cầu cứu.

Nhưng cô ta chẳng nhận lại được gì, hắn đang nhìn vợ hắn, chăm chăm không động đậy. Biết điều cô gái kia không dám ho he thêm câu nào, lảng ra phía bên phải hắn, cô ta chạy lại chỗ cái giường vợ vội áo khoác và túi xách biến mất thật nhanh sau cánh cửa.

-Chào vợ yêu...em đã về đấy à? Tối qua em ngủ với thằng nào? Có sung sướng không?__ Hắn cười mỉa mai.

-Hừ...anh cũng đâu kém phần, anh lôi một con điếm về làm trò đó ngay trên cái giường anh đã ngủ với tôi kia mà.__ Cô bước qua hắn, cổ tình hất vai vào người hắn.

-Em nói quá rồi, anh làm thế vì không có việc gì làm ở nhà. Mà nếu anh đi thì hôm nay em về nhà lại không thấy anh chờ. Như vậy thật tội nghiệp cho vợ bé bỏng của anh.__ Hắn vuốt lên má cô giễu cợt.

-Thôi đi, đồ trơ tráo.__ Cô ta hất tay hắn ra rồi bước thẳng vào phòng tắm.

Hắn đóng cửa phòng, khóa lại, thả chùm chìa khóa vào lọ hoa rồi phi xuống chiếc giường nằm dài ra chờ đợi.

Cô đứng trong phòng tắm, tựa vào cửa phòng. Cô sợ, sợ nhìn thấy khuôn mặt hắn, hắn làm cô thấy lúng túng. Nếu còn đứng lại đó chắc cô sẽ òa khóc mất, cô không muốn là một kẻ yếu đuối trong mắt hắn. Kể mà cô căm thù. Nhưng bây giờ không bước ra cũng không được, chẳng lẽ cô cứ đứng mãi trong này sao.

Cô vốc nước áp lên mặt, hít thở một hơi thật sâu lấy lại vẻ bình tĩnh. Xoay tay nắm kéo chiếc cửa ra cô bước ra ngoài với bộ dạng sẵn sàng chiến đấu, nhưng cô khựng lại ngay khi ngẩng mặt lên.

Hắn cởi trần, nằm dài giữa giường, trên người hắn có đúng một chiếc quần đùi hoa hoét lòi lẹt. Hắn đang nhìn cô, nhìn chăm chăm một cách lạnh lùng, rồi hắn cười. Nụ cười ấy làm cô bối rối, cô quay mặt đi. Ước gì cô có đủ can đảm để nhìn thẳng vào mắt hắn, để cho hắn thấy cô ghét hắn đến mức nào, để hắn biết hắn sẽ không bao giờ làm cô sợ hãi được cả. Nhưng cô bất lực. Cô bước như chạy đến cửa phòng, vịn tay cầm nhưng nó không nhúc nhích. Bực bội với trò cũ mèm này của hắn, cô quay lại hét lên:

-Chìa khóa đâu?

Hắn nhún vai, tỏ ý không biết rồi lại cười, nhăn nhó, ngật nghẹo:

-Em biết đấy, anh chờ em từ nửa đêm, anh nhớ em và bây giờ anh cần em, vợ yêu.__ Hắn đập đập tay xuống giường, chỗ ngay bên cạnh hắn.

-Anh điên à? Không phải lúc đùa, tôi có việc phải đi.__ Cô ta hét lên lần nữa.

Hắn sôi sục, điên cuồng, hắn phi xuống giường lao đến tóm lấy cô như tóm một con búp bê. Cô chống cự, cô giãy lên như đĩa phải vôi, nhưng vô ích. Hắn bế thốc cô lên mặc cho cô la hét và quấy đạp đến mức nào. Ném cô lên giường, hắn tiến lại với một vẻ mặt rất khó hiểu.

Cô cũng chẳng khác gì hắn, cô bật dậy lao vào hắn đấm đá, thậm chí tóm tóc hắn giật xuống. Nhưng có là gì, thằng chồng của cô to lớn đến thế, hắn lại đang đứng, còn cô thì nửa quỳ nửa ngồi trên cái giường êm ái không có điểm tựa. Cô vừa giữ thăng bằng vừa tìm mọi cách thoát khỏi hắn.

Hắn cũng chẳng lạ gì phản ứng của cô. Cưới nhau năm tháng thì một tháng rưỡi gần đây cô trở thành con người khác hoàn toàn với cô vợ bé bỏng, đáng yêu trước kia. Nhưng hắn không thể mạnh tay với cô, khuôn mặt ấy, cơ thể ấy, con người ấy hắn đã yêu thương quá đời. Vợ hắn kia mà. Chắc vì thế mà hắn chưa bao giờ có một cử chỉ gì gọi là thô bạo với cô. Hắn sợ nhìn vào đôi mắt cô. Đôi mắt đẹp tuyệt vời, long lanh và đầy những ánh nhìn yêu thương dành cho hắn. Nhưng là khi nào chứ, bây giờ nhìn đôi mắt của cô ta thật lạnh xương sống. Nó đầy sự căm ghét, nó đầy nỗi đau khổ như thể hắn là một thằng bệnh hoạn đang có ý định xâm chiếm một cô gái ngây thơ, vô tội vậy.

“Ánh mắt đó là thể nào? Tôi là chồng cô cơ mà, tại sao lại nhìn tôi như thế? Cô cự tuyệt với chồng mình? Còn những thằng chó chết khác thì cô tự nguyện dâng hiến hả?”

Hắn diên máu, tóm lấy hai cẳng tay lẻo khoẻo của cô để như người ta khua hai cái đĩa. Hắn đổ người xuống giường, nằm đè lên cô.

“Bây giờ thì cô hết cự quạu nhé, cô vợ của tôi.”

Hắn giữ chặt cô trong tư thế mặt đối mặt. Bây giờ hắn chẳng sợ gì đôi mắt kia nữa. Vợ hắn kia mà, việc gì phải sợ. Đã là vợ thì phải yêu thương chồng, mà đã là chồng thì cũng phải mang lại hạnh phúc cho vợ chứ. Hắn lạnh lùng nhìn cô, trong khi cô quay mặt đi chỗ khác. Cô không quấy đạp như lúc nãy nữa, bởi chắc cô cũng biết là vô ích. Thỉnh thoảng cô lại vùng lên, giật nảy người một cái như muốn phản đối cái hành động của hắn.

“Đúng rồi, vợ của mình thì việc gì mình phải sợ gì chứ. Mình còn phải làm cho cô ấy hạnh phúc, sung sướng nữa kia mà”

Hắn cười khẩy với cái ý nghĩ đó. Rồi hắn từ từ cúi xuống mặt cô, mặc dù cô đang cố rướn mặt lên quay ngang quay dọc tránh đôi môi của hắn. Hắn chuyển hai cổ tay bé bỏng của cô dồn về một bên và giữ bằng một tay. Tay còn lại hắn bóp khuôn mặt cô quay thẳng lại, chính diện với mặt hắn. Hắn cười.

-Sao thế vợ yêu, chiều chồng một chút cũng không được à?__ Hắn vuốt ve khuôn mặt thiên thần của vợ mình cho dù cô lắc đầu lia lịa.

-Buông tôi ra.__ Cô giận dữ nói như sữa vào mặt hắn.

-Sao lại buông, em thật buồn cười. Chồng em ba hôm nay không hề được gần gũi âu yếm vợ. Còn em thì dành sự yêu thương ấy ột thằng khác. Vậy có gì mà bây giờ em không thể bố thí cho chồng của mình chút ân huệ chứ?__ Hắn nhấn mạnh từ “chồng” trong mỗi câu nói với một vẻ đều giả chưa từng có.

-Anh mà xứng làm chồng tôi hả? Anh nói ba ngày không gặp tôi, vậy sao anh không đi tìm tôi. Nếu anh đi tìm biết đâu lại gặp tôi đã chết thối ra ở đâu đó rồi thì sao? Như là trên đường ray xe lửa ý.__ Cô quắc mắt mĩa mai hắn.

Hắn giật mình “cái gì mà chết...trên đường ray xe lửa chứ?”. Sao cô vợ hắn lại nói chính xác kế hoạch của hắn thế nhỉ. À, chắc là do trùng hợp thôi mà, biệt thự của hắn nằm ven biển, cách trung tâm thành phố cũng hơi xa, mà lại có đường ray chạy qua nữa mà. Hắn thoáng nhớ lại cái vẻ thích thú của cô vợ khi hai đứa dắt tay nhau đi đặt nhẫn cưới. Vợ hắn bảo khi cưới nhau rồi phải kiếm một nơi nào thật đẹp, có biển, có đồng ruộng vườn hoa, rồi có cả xe lửa chạy qua nữa. Gớm cô ta nghĩ cô ta là bộ trưởng xây dựng sao, thích uốn nắn, bày biện thế nào tùy thích à. Nhưng cũng thật trùng hợp, hay may mắn mà hắn lại vớ được ngôi nhà hạnh phúc này, đầy đủ tiêu chuẩn của cô vợ bé bỏng của hắn.

-Sao hả? Anh đang nghĩ gì thế hả? Chắc tôi vừa nói trúng âm mưu của anh đúng không?

“Ày da, cái cô vợ này sao cứ nói linh tinh thế nhỉ, mà cái gì cũng đúng mới bực mình chứ”

-Em ơi, anh đang nghĩ cách làm em hạnh phúc mà.__ Hắn nói dối một cách ngớ ngẩn nhất.

-Đồ thủ đoạn, con người xảo quyệt mưu mô.

“Ừ, anh xảo quyệt đấy, mưu mô đấy. Còn em sao mà lảm chuyện và ranh ma thế hả. Anh sẽ khóa cái mồm kia lại cho em biết nhé.”

Hắn chồm người lên, bóp lấy cằm vợ mình rồi hôn cô ta cuồng dại. Hắn hôn nghiêng ngả, mãnh liệt đến độ không để ý rằng vợ mình đang cố giãy dụa vì không thở được.

Cô thì như phát rồ, cô vùng vẫy cố rút tay ra khỏi tay hắn vì toàn thân cô bị hắn đè nặng đến mức cựa quậy còn khó nữa là. Nhưng hắn hôn cô quá mạnh, gần như là thô bạo đến mức cô ngạt thở. Cô cố gồng người lên giãy khỏi hắn, và hình như hắn cũng đoán được mình đang là “gánh nặng” với vợ mình, nên hắn chống tay xuống nệm hơi nhấc người lên một chút.

Đáng lẽ khi hắn làm thế cô phải dễ chịu hơn vì được thở, và cô cũng phải vui mừng vì sẽ có cơ hội thoát khỏi hắn. Nhưng cô lại không làm thế, cô lại đáp trả hắn cũng nhiệt tình không kém. Hắn thả lỏng tay ra, cô choàng lấy đầu hắn, vò mái tóc hắn đến rối bù. Cô hôn hắn không ngừng nghỉ.

Người đàn ông bên cạnh cô đây là người cô yêu tha thiết, yêu hơn bất cứ thứ gì trên đời. Và trong lúc này đây, hận thù chỉ như một ánh đèn yếu ớt trước một mặt trời rạng rỡ. Là chồng cô.

Hắn cảm thấy được sự thèm khát của cả hắn lẫn vợ hắn, hắn vòng tay ôm lấy cơ thể cô. Hắn luồn tay ra phía sau lưng cô, kéo cái khóa áo bé tẹo xuống từ từ đến tận eo vợ mình. Hắn luồn tay vào bên trong lớp vải mềm mại, mơn man lớp da thịt mịn màng của vợ mình.

Bốp!

Trái đất đã nghiêng 90 độ, trời, trăng, sao bay mòng mòng trước mặt hắn. Hình như hắn đang được nhìn thấy ông bà nội, rồi có khi cả cụ cố nội đang đứng trước mặt hắn, mặc những chiếc áo trắng toát, có đôi cánh đằng sau và cả một cái vòng nhấp nháy trên đầu nữa chứ. Hắn chết rồi sao, trời ơi sao mà chết dễ dàng thế. Hắn còn chưa kịp làm gì với vợ hắn mà.

Mà cái chết không đến từ chân đến đầu sao? Cái chết của hắn lạ thật, nó chết từ khúc giữa lên đến đầu. Đau. Đang cảm thấy rất sung sướng tuyệt vời thì bây giờ hắn thấy...tuyệt đau.

-Đáng đời cái đồ dê già, anh nghĩ vợ anh là con cóc hả chồng của em.__ Vợ hắn cười khoái trá, rồi vòng tay ra sau kéo lại cái khóa áo.

-Híc híc...sao em...chơi ác vậy?__ Hắn đau khổ.

-Tại anh thôi. Chia khóa đâu?__ Vợ hắn vênh vênh chìa tay về phía hắn.

-Hỏi rõ ràng thì anh nói, sao lại làm thế? Chia khóa trong lọ hoa ý.__ Hắn nhượng bộ cho cô vợ bé bỏng.

-Nói ngay có phải tốt hơn không?__ Vợ hắn xoay người tung tẩy đi ra phía lọ hoa, móc chum chìa khóa mở cửa đi mất.

Còn lại mình hắn đổ rạp xuống giường, một tay ôm chỗ ấy, một tay ôm mặt. Hắn đã đỡ đau rồi, nhưng hắn ức. Đang đến đoạn gay cấn thì cô ta lại giở trò đó, cô ta không biết như thế rất đau chắc. Mà có ghét mình đến mấy thì cô ta cũng không nên có ý định để dòng giống nhà mình tuyệt chủng chứ. Đau quá.

2. Chương 2

-Alo, dì ạ?

[...]

-Vâng, vậy con qua với dì luôn nha.

Cô cúp máy, vậy taxi đi thẳng đến một bệnh viện tư nhân to lớn.

Đứng trong thang máy mà cô cảm thấy ngột ngạt, cô lại phải tìm lý do để trình bày với người dì đang sồn sồn sốt sắng lên vì chuyện của cô và gia đình cô. Quyết định với cô khó khăn quá, không phải cô không muốn trả thù, mà vì cô vẫn chưa thể quên được chồng của cô, cô vẫn chưa hoàn toàn là căm ghét hắn, trong trái tim cô đâu đó vẫn tồn tại một thứ tình cảm mãnh liệt, cuồng nhiệt với người đó. Khó khăn làm sao.

-Con chào dì, hôm nay dì thấy thế nào?__ Cô nhí nhảnh nhảy đến bên người phụ nữ đang nằm trên giường, thở khó nhọc.

-Dì khỏe, con sao rồi, khỏe không? Sao dạo này con gầy thế?__ Người phụ nữ nhìn cô xót xa.

-Con khỏe mà dì, con đang giảm cân để chụp loạt ảnh cho hãng thời trang mới.

-Con vẫn làm người mẫu sao? Dì không thích con giao du với giới nghệ thuật, thời trang gì hết đâu. Toàn những lũ bạc bẽo. Mà thằng Kay nó đối xử với con thế nào, nó ruồng rẫy phụ bạc con à mà con phải đi làm để kiếm sống.

Dì cô lại bắt đầu bài ca muôn thuở rồi, cô thở dài ngao ngán. Dì cô thật khó hiểu, lúc nào cũng bắt cô quyết định ly hôn với hấn thật nhanh, nhưng hờ ra là lại hỏi hấn có đối xử tốt với mình không. Cảm tưởng như dì cô vừa lo lắng cho tình cảm của vợ chồng cô nhưng cũng lại phản đối kịch liệt cuộc hôn nhân này. Thế là sao?

-Sao con không trả lời dì? Con đã đưa đơn cho nó chưa?__ Dì nhìn cô dò xét.

-Con chưa, mấy hôm nay con có gặp anh ta đâu dì.__ Cô quay đi nói dối.

-Liệu mà nhanh nhanh lên con ạ, lún sâu nữa là không rút ra được đâu. Mà thời gian gần đây con với nó vẫn ăn ngủ với nhau như bình thường à?__ Dì cô cứ nghĩ rằng cô và hấn vẫn mặn nồng với nhau hay sao mà hỏi một câu khiến cô giật nảy lên, suýt ngã.

-Không có đâu dì...con biết phải làm gì mà. Với cả anh ta đi...ký hợp đồng ở nước ngoài hơn một tuần nay rồi, con có gặp đâu mà ăn với ngủ.__ Cô tiếp tục dối gạt bà dì cả tin.

-Ừ, vậy thì tạm thời từ từ đã. Đợi khi nào nó về, con lựa mà nói luôn đi nhé.__ Bà dì lườm cô một cái rồi cầm tay cô dẫn dò.

Hấn sỏi bước trong khu trung tâm mua sắm sầm uất, tài sản của hấn là đây, không nhiều như những đại gia khác, nhưng cũng chẳng phải ít ỏi. Theo sau hấn là một đám trợ lý, trưởng phòng, vệ sĩ. Và tất nhiên là cả một lũ con gái, thiếu nữ, phụ nữ tuổi từ 15, 16 đến 30, 35. Một điều quá quen thuộc với hấn mỗi khi hấn xuất hiện nơi đông người.

Có gì đâu, hấn giàu có và cũng không hấn là không nổi tiếng, mà vì hấn chỉ nổi tiếng trong giới thương trường. Nhưng ít ai không chú ý đến hấn, một chiều cao lý tưởng 1m87 cho tiêu chuẩn của các chị, các cô. Một khuôn mặt đẹp, ở thì chả có từ ngữ nào tả hết nên tóm lại là đẹp. Và đương nhiên một phong thái lịch thiệp, hào hoa đa tình phù hợp cho nghề kinh doanh giải trí như hấn, và cũng phù hợp ý thích hầu hết các cô gái.

Hấn đến đây vào cuối mỗi tuần, hấn là ông chủ duy nhất luôn tự mình đi giám sát, kiểm tra những nơi mà hấn đổ tiền vào đầu tư, bất kể lớn hay nhỏ. Một ông chủ nhiệt tình khéo léo và tài giỏi đúng nghĩa. Một ông chủ trẻ tuổi khi mới 17 tuổi đã có những bước thành công đột phá trên thương trường.

Một thiếu nữ xinh đẹp tuyệt trần, khác xa những cô nàng bọc nhung chạy theo hấn đang tiến vào khu trung tâm của hấn. Chiếc váy trên người cô ấy đung đưa, lắc lư theo từng bước chân mà hấn có thể tưởng tượng ra bên trong đó là cả một cặp giò săn chắc và những đường cong gợi cảm.

Cô ấy tiến lại một quầy nữ trang, cơ hội đến rồi đây. Một thằng sát gái như hấn thì con mồi nhỏ bé xinh xắn kia thoát sao được.

Những bước chân nhẹ nhàng của cô gái chậm rãi quanh các tủ kính trang trí cầu kỳ, sáng chói. Cô dừng lại trước cái tủ, bên trong là một bộ nữ trang ngọc ruby màu đỏ quỳn rũ. Cô ngó nghiêng, ngắm nghía với một vẻ dễ thương đến nỗi hấn mãi nhìn đắm đuối suýt vấp ngã.

-Tôi nghĩ chiếc này hợp với làn da và vẻ kiều diễm của cô hơn là màu đỏ dùng cho người lớn tuổi hơn một chút.__ Hấn chìa về phía cô một hộp nhung đựng chiếc dây chuyền bằng platinum nạm những viên kim cương lấp lánh.

-Xin lỗi, tôi đang tìm quà tặng ẹ, không phải cho tôi.__ Cô gái không thèm ngẩng lên, mắt vẫn dán vào bộ nữ trang ngọc ruby.

Hắn hơi chưng hửng, nhưng với một kẻ dày dạn kinh nghiệm trong chuyện cửa cấm, tán gái thì có là gì. Hắn búng tay chỉ một hộp khác để nhân viên quầy hàng mang đến, mắt vẫn không rời khỏi cô gái.

-Vậy tôi nghĩ thứ này là tuyệt vời nhất để dành ẹ của một thiên thần.__ Hắn ngọt ngào như một viên kẹo.

Lúc bấy giờ cô gái mới nhìn lên, cô nghiêng mặt, đôi mắt tinh nghịch nhìn hắn có vẻ hơi khiêu khích.

“1..2..3... Xong!” . Hắn vui như mở cờ trong bụng, dù là thiên thần hay ác quỷ cũng sẽ lung lay và đổ rầm rầm trước dung nham...nhằm dung nhan của hắn. Hắn cười thâm sung sướng, vẻ mặt rất chi là đắc ý.

-Nhưng tôi chưa có ý định mua mà, tôi chỉ muốn xem thôi. Có thể tôi sẽ tặng mẹ tôi một bộ đầm chứ không hẳn phải là nữ trang.__ Cô gái tươi cười với hắn.

“Cha, thiên thần nhỏ, em cũng lanh lợi đấy chứ. Nhưng đừng lo cho anh, anh giải quyết được mọi tình huống, cưng ạ”

-Vậy sẽ thế nào nếu sau khi mua chiếc vòng này, tôi sẽ dẫn cô đến một quầy đầm dạ hội bằng lụa dệt tay. Và tất nhiên cô sẽ là khách hàng duy nhất được ưu tiên giảm giá một nửa, cho tất cả.__ Hắn nghiêng đầu chờ đợi một câu đồng ý.

-Anh có vẻ là một nhân viên bán hàng xuất sắc đấy nhỉ? Vậy tại sao không giảm giá thêm nữa, có thể tôi sẽ nghĩ lại.__ Cô lại khiêu khích hắn bằng một ánh mắt đầy ma lực.

Hắn nhún vai, nhướn cặp lông mày lên tỏ vẻ không làm gì hơn được nữa:

-Cô biết đấy, tôi chỉ là một nhân viên bán hàng...

-Một nhân viên xuất sắc chẳng?__ Cô cười lướt nhanh qua hắn, với tay đóng cái nắp hộp trang sức rồi nhún nhảy bước đi. – Tôi cần một người dẫn đường đến quầy đầm dạ hội.

Hắn mỉm cười chiến thắng, mặc dù lần này không hẳn là tuyệt đối. Nhưng không sao cô ta có kiên kỳ đến mấy thì cũng gục ngã sau 24 giờ bên hắn thôi. Một kỷ lục về sức chịu đựng mới chẳng?

-Coi bộ anh chỉ bán hàng nhanh thôi nhỉ, anh đi chậm quá đấy.__ Cô gái quay lại nhắc nhở hắn.

-Chúng ta sẽ ngắm váy áo ngay đây thưa tiểu thư.__ Hắn vui mừng bước theo cô gái, miệng còn huýt sáo nữa chứ.

Đấy hắn gặp cô vợ bé bỏng của hắn như thế đấy, không quá đặc biệt nhưng cũng không hề phai mờ chút nào trong cái đầu bận rộn, quá tải của hắn. Nhưng bây giờ chỉ là xa vời, cô ta hiện tại như một con nhím độc lúc nào cũng xù lông lên với hắn.

Mà từ đã nào, ai như bóng cô vợ hắn đang đứng ở cổng trung tâm kia. Hắn rướn người qua ban công tầng hai nhìn xuống sảnh tầng một. Đứng rồi, vợ hắn đấy thôi, cái đứa con gái vừa đá hắn lúc nằm trên giường cách đây một tiếng mà. Hắn bực bội, quyết ăn miếng trả miếng. Hắn hùng hổ tiến về phía cầu thang làm đám vệ sĩ và lũ lâu nhâu đằng sau giật mình xốn xác chạy theo.

Cô vừa rời khỏi bệnh viện, và bây giờ cô cần giảm thiểu căng thẳng trong người. Cô muốn ghé vào một nơi đông đúc nào đó để khuấy động tâm trạng nặng nề trong cô, nhưng không ngờ thẳng cha taxi lại đưa cô đến cái trung tâm của chính thẳng chồng cô. Không biết có nên vào hay không, vì cô nhớ là cuối tuần nào hắn cũng đến đây kiểm tra mà, lỡ mà gặp hắn ở đây có khi cô tức đến đứt mạch máu não mà chết mất.

-Ôi vợ yêu, chúng mình đúng là oan gia...à nhầm yêu nhau đến nỗi vừa xa có một chút đã muốn gặp ngay rồi. Em nhớ anh quá à tình yêu của anh.__ Hắn choàng tay ôm ngang eo cô reo lên như thể đứa trẻ tìm thấy mẹ.

Cô rùng mình, đúng là tên chồng cô thiêng thật, sau này chết gọi Milu chắc hắn cũng hiện về. Cô khó chịu gỡ tay hắn ra khỏi người mình. Thôi thì đã bị đưa đến đây, không vào mà bỏ đi hắn lại trề cái mồm ra bảo mình già vỡ này nọ. Cô chép miệng đi vào mặc kệ hắn leo đèo theo sau lải nhải.

-Vợ yêu, hôm nay em muốn mua gì mới không váy hay áo, có một đợt hàng mới về đây em yêu.

-Anh thôi kiểu ngọt nhạt thế đi, để tôi yên.__ Cô quay lại vạch lại hần.

-Em thật là, anh là chồng em anh thấy em hơi buồn anh muốn làm em vui thôi mà.__ Hần giả vờ sợ sệt với một bộ dạng làm cô ngứa mắt.

Cô quay đi bước vào thang cuốn lên tầng hai, và tất nhiên hần cũng rồng rần một lũ đằng sau bước theo. Cô không quan tâm, hần muốn làm gì thì làm. Ít ra là ở chỗ đông người này hần cũng không thể vồ lấy cô được. Cô đang cảm thấy mệt mỏi kinh khủng, những lời nói của dì cứ lảng vảng trong đầu cô.

“Con phải biết vì sao cả ba lần mẹ con đều ra đi sớm như thế, nếu con không dứt khoát được thì trên thiên đàng ba mẹ con cũng rất đau đớn khổ sở, con biết không hả?”

Cô biết chứ, biết hần là kẻ thù của cô chứ, nhưng sao lại phải từ bỏ trong lúc tình cảm của cô với hần thấm thiết mặn nồng như thế này. Như thế có công bằng với cô không? Cả hần nữa, thà hần cứ đối xử với cô một cách đều giả, bạc bẽo thì có khi cô sẽ dễ dàng quyết định hơn. Nhưng hần cứ như một diễn viên tầm cỡ Hollywood vậy, lúc thì hần đối xử với cô chẳng khác gì kẻ thù, lúc thì hần ân cần, dịu dàng và yêu cô mãnh liệt. Chẳng lẽ hần thờ ơ với quá khứ đó sao? Chẳng lẽ hần không biết gì đến những thứ gia đình hần đã gây ra với gia đình cô sao? Hần cứ như thế thì làm sao cô mở lời được. Mỗi khi nhìn thấy hần, nhìn vào ánh mắt yêu thương đầy của hần cô lại chẳng thể cất lên một lời nào cả.

Thật đau đầu, thật khó chịu với cảm giác này. Cô cảm tưởng như mình sắp ngã, đứng rồi hình như cô mệt đến nỗi không đi nổi nữa, cô sắp ngã mất. Cô chơi với, chệnh vênh.

-Này cô, cô không sao chứ, có bậc thang đây.__ Một giọng đàn ông nhẹ nhàng và một vòng tay rắn chắc vòng qua eo cô thật êm ái chứ không thô bạo như thằng chồng cô.

-Tôi...tôi không sao.__ Cô ấp úng, ngượng ngịu.

Giây phút ngược lên cô thấy thật choáng ngợp, trước mặt cô là một người đàn ông rất ấn tượng. Anh ta không đẹp trai bằng chồng cô, cũng không có vẻ đào hoa, khéo léo như chồng cô. Nhưng ở anh ta có một cảm giác khiến cô cảm thấy bình yên, đôi mắt sâu của anh ấy dịu dàng cũng như vòng tay anh ấy làm cô thấy an toàn và tin tưởng. Cô thoáng đỏ mặt rồi lấy lại thăng bằng cúi đầu xuống tỏ vẻ cảm ơn. Nhưng...

-Này, anh làm gì thế hả?__ Là tên chồng cô chứ ai? Hần sấn sổ tiến tới gạt tay người đàn ông kia ra, mặc dù anh ấy cũng đang tự buông cô ra rồi mà.

-À, cô ấy bị ngã. Có chuyện gì với anh à?__ Anh ấy lịch sự hỏi lại chồng cô.

-Cô ấy ngã đã có tôi đỡ mắc gì đến anh. Tôi là chồng cô ấy.__ Hần không giữ được bình tĩnh, nên cô phải giơ tay lên ôm lấy vai hần níu lại.

-Tôi xin lỗi anh. Rất cảm ơn anh đã giúp đỡ tôi.__ Cô cúi đầu chào người đàn ông đó và cố gắng gượng cười.

Anh ấy cũng cười với cô còn cúi đầu chào chồng cô rất tử tế rồi mới bước đi. Còn cô thì thấy xấu hổ kinh khủng, cô giật tay khỏi vai chồng mình, bước đi bực bội. Hần tất nhiên cũng chạy theo cô gọi giật cô lại, nhưng cô có phải con rối đâu mà hần muốn gì phải nghe thế. Cô đã đủ bực mình và ái ngại rồi, còn cái tên chồng cô thì hần miễn nhiễm trước những lời xì xào của bao nhiêu người xung quanh mà, hần đâu có dây thần kinh xấu hổ.

-Này, em có nghe anh nói gì không hả? Quay lại đây.__ Hần cố bước thật nhanh đến tóm lấy cánh tay cô, nhưng đều bị cô giằng ra.

-Anh có điên không? Người ta làm gì anh mà anh phát rồ lên như thế?__ Cô vừa nói vừa bước đi như chạy.

-Anh ghét thằng nào đụng vào người em.__ Hần ngây ngô.

-Chà, anh quan tâm tôi thế cơ à chồng tốt của tôi?__ Cô cười nhạt.

-Anh bảo em đứng lại cơ mà, em đứng lại cho anh.

Lời của hần như một cơn gió, thổi đến rồi mất hút. Cô vẫn bước đi thản nhiên như không, cô biết hần đang tức lồng lộn, nhưng hần làm gì được bây giờ chứ. Cô khẽ mỉm cười thích chí.

-Em có nghe anh gọi không hả? Em bị điếc à, hay cái thằng khốn vừa rồi hút mất não em à?__ Hấn ở đâu chồm tới trước mặt cô, nắm lấy vai cô quát tướng lên.

Cô hơi sững người vì cái hành động chẳng giống người đã tiến hóa của hấn, cũng chẳng giống với hấn thường ngày. Cô rít lên nhưng cũng không dám để những từ ngữ trong miệng lọt đến tai những người xung quanh.

-Anh điên à? Tôi biết chỗ này anh là chủ nhưng có cần ngoác mồm ra với người khác thế không? Nhất là tôi lại là vợ anh nữa đây, anh hiểu tiếng người không hả? Anh còn lôi người ta vào chuyện này làm gì? Anh ấy chỉ có ý tốt chứ đã làm gì đâu nào.

-Anh ấy, cô gọi cái thằng không quen biết bằng cái từ anh ấy. Làm như cô với hấn thân quen lắm ý, cô đối xử với hấn còn tốt hơn cả với chồng của mình hả? Tôi cũng cho cô biết tôi mới là chồng của cô đấy, nhớ ra chưa hả?

-Tôi gọi như thế thì sao? Ừ đấy, tôi với anh ấy không quen biết nhưng tôi cũng chỉ gọi như thế. Còn anh thì sao? Những kẻ không quen biết còn lên giường với anh được cơ mà.

Hai người cứ đứng nhìn nhau chằm chằm nghiến răng nói những câu chỉ có họ nghe thấy. Họ vô tình làm người khác đi qua thấy kì lạ, người ta cứ chỉ chỗ bàn tán cho đến khi đám vệ sĩ của hấn chạy lại xua đi.

Hấn im lặng đứng nhìn cô, cô nói đúng đến con đàn bà hôm qua ngủ với hấn, hấn còn chẳng nhớ tên cơ mà. Bây giờ hấn có tư cách gì nói vợ mình chứ. Hấn nghiến răng mạnh hơn, nắm chặt vai cô cho đến khi cô kêu đau ầm lên.

Nhìn cô như một con mèo sũng nước mưa, nhỏ bé run rẩy trong tay hấn. Sao cô lại nhìn hấn với ánh mắt căm ghét như thế, cô ghét hấn lắm sao. Hấn không chịu được, hấn không chịu được cái nhìn của vợ mình. Hấn chỉ muốn ôm lấy vợ mình hôn lên khắp mặt cô ấy, xoa dịu đôi mắt căm ghét nhưng lấp lánh những ánh nhìn xót xa kia. Hấn yêu vợ mình hơn tất cả mọi thứ trên đời này.

Cô cũng không nói được gì nữa, lần đầu tiên trong suốt hơn một tháng qua cô mới dám nhìn vào mắt hấn. Hấn đang rất đau khổ thì phải, ánh mắt yêu thương vui vẻ ngày nào giờ chỉ có một nỗi giận dữ xen chút thất vọng, bất lực. Cô chỉ muốn ôm lấy hấn, dùng đôi môi của mình lấp đi nỗi thất vọng sâu thẳm trong đôi mắt ấy. Cô vẫn yêu hấn biết bao.

Hấn xốc cô lên bằng một tay rồi tiến thẳng vào một quầy trưng bày đủ loại váy áo lòn xòe. Hấn giật lấy một chiếc váy treo trên mắc rồi tiến thẳng vào phòng thay đồ phía bên trong. Những nhân viên nữ ở đó chạy theo hấn hốt hoảng nhưng cũng được các vị trưởng phòng, trợ lý của hấn cản lại, dành sự yên tĩnh cho vợ chồng hấn.

Cô không kháng cự nhưng cũng không đáp lại hấn. Cô chỉ thấy đau đớn, đau đớn ỉn và thay cho người đàn ông đang ôm cô trong tay. Cô nhẹ nhàng vòng hai cánh tay thon thả ôm lấy hấn. Cô gục lên đầu hấn và khóc. Tại sao vợ chồng cô lại phải khổ sở thế này?

Hấn như không hề thấy cô đang khóc, hấn vẫn tập trung vào cái công việc chính của mình. Thỏa mãn thêm khát. Hấn lướt đôi môi mình trên cổ cô rồi dần dần xuống vai cô, những nụ hôn cháy bỏng. Cơ thể cô làm hấn bùng nổ và bị kích thích, hấn ham muốn cô và chỉ muốn cô mãi thuộc về hấn, dù cho bây giờ trên danh nghĩa cô vẫn là vợ hấn.

Chỉ chút xíu nữa là hấn không thể kiềm chế được, nếu thế có lẽ hấn sẽ luồn tay xuống kéo chân váy của cô lên mất. Nhưng hấn không đến nỗi trở trên mà làm chuyện đó ở những nơi như thế này. Rồi hấn dừng lại đột ngột, hấn đẩy cô ra xa, cúi xuống thở hổn hển. Nhìn vợ của hấn thật đáng thương, mái tóc quăn quăn rối bưng lên, những chiếc kẹp mái xổ ra tuột khỏi tóc vương vãi trên sàn.

Hấn thấy thương vợ hấn quá, cô ấy đang khóc, vai cô ấy rung lên, những mảnh voan tả tơi trên người. Hấn kéo lại những mảnh áo bị xé toạc, hấn nâng nhẹ mặt cô lên, hôn lên đôi mắt đầm nước của cô. Hấn thì thào một câu gì không nghe rõ, rồi hấn lại ôm cô vào lòng dịu dàng như thể giữa hấn và cô không có gì ngăn cách cả.

Chuông điện thoại của hắn reo, hắn rút ra và tắt đi. Hắn biết lũ trợ lý đang gọi hắn, chiều nay hắn có một cuộc họp khẩn cấp với các cổ đông ở công ty về vấn đề mở rộng trung tâm. Hắn phải đi rồi, nhưng hắn không muốn rời khỏi vợ hắn chút nào, ít ra là bây giờ.

Một khoảng lặng ngắn dài giữa vợ chồng hắn, hắn cố gắng ôm cô thật chặt để cô có thể cảm nhận được tình yêu của hắn, để cô có thể dừng lại những âm thanh đau khổ kia.

-Anh phải đi rồi, anh xin lỗi. Em về nhà đi nhé. Đợi anh ở nhà.__ Hắn thì thầm bên tai cô rồi hôn lên trán cô.

Hắn đi rồi, và trước khi đi hắn còn mang cho cô một chiếc áo mới. Cô không khóc nữa, nhưng cô ngồi bệt xuống sàn thần thờ. Khắp cơ thể cô vẫn còn lưu lại những hơi thở gấp gáp của hắn. Cô không thể quên được, cô không làm được cái điều mà cô luôn mong muốn suốt hơn một tháng qua. Cô cảm thấy cô đơn, lạnh lẽo. Cô chỉ muốn lại được nép vào lòng hắn, được hắn – chồng của cô yêu thương, che chở.

Nhưng quá khứ mà cô mới được biết đó, những bức ảnh mà cô mới được nhìn thấy đó không thể phai mờ trong tâm trí cô. Ba của cô đã chết như thế nào? Cả mẹ của cô nữa. Hai người đã chết trong đau đớn, tủi nhục và có thể là căm hận nhau. Tất cả đều do gia đình hắn gây ra. Đều do bố hắn, người đàn ông quyền lực đó gây ra.

Vậy tại sao cô không thể chỉ hận thù ông ta còn vẫn có thể yêu thương con trai của ông ta được? Tại sao cô phải căm thù tất cả?

Nhưng cũng đúng, cô căm thù hắn cũng đúng thôi. Chính hắn là kẻ biết hết mọi chuyện, nhưng hắn lại không hề nói với cô. Hắn đã lừa dối để lấy được cô, vậy thì lý do gì mà cô phải yêu hắn, lý do gì mà cô không được căm ghét hắn.

“Ba ơi, mẹ ơi...con phải làm sao bây giờ? Con phải căm thù hay giết chết cả chồng của mình hay sao?”

Trời trút những hạt mưa to như cái chén xuống thành phố đang nhốn nháo tìm chỗ trú ẩn.

Hắn đứng trên tầng 17 của công ty, ngắm nhìn những con người và dòng xe cộ vội vã phía dưới qua bức tường kính trong vắt. Trợ lý Kim vừa mang cho hắn một cốc cà phê nóng hổi, để hắn lấy lại bình tĩnh chuẩn bị cho cuộc họp cổ đông sắp tới.

Hắn bối rối khi nghĩ lại những gì vừa xảy ra trong phòng thay đồ ở trung tâm. Hắn sợ vợ hắn nghĩ hắn bỏ rơi cô ấy trong tình trạng đó, hắn cảm thấy bồn chồn lo lắng dù biết cô ấy vẫn có thể tự lo cho bản thân của mình được. Cánh cửa phòng bật mở kéo vào một lũ bụng phệ béo núc. Hội cổ đông đã đến rồi, hắn vội điều thuốc và quay ra với một bộ mặt khác hẳn: tự tin, ngạo nghễ. Bộ mặt một kẻ kinh doanh thành đạt.

Lang thang dưới cơn mưa xối xả, cô muốn mưa cuốn trôi mọi muộn phiền trong cô, nhưng mà chỉ là hão huyền. Nó hiện hữu ngay trước mặt cô thì sao cô gạt nó đi được, mà có gạt được thì nó cũng lại quay lại cười vào mặt cô thôi. Đôi chân cô nhức mỏi vì đã lênh khênh trên đôi guốc cao gắt ấy suốt 2 tiếng rưỡi rồi, mái tóc đỏ bết lại chảy theo cổ xuống vai, xuống lưng như những nỗi đau cắt vào người cô. Chiếc áo mới mà chồng cô đưa cho nữa chứ, nó không quá mỏng nhưng với cơn mưa lạnh buốt này nó chẳng là gì, chỉ như một tờ giấy báo ướt nhẹ sắp sửa nát bét ra nữa.

Một mỗi quá, cô chỉ muốn đi đâu đó thật xa, bỏ lại tất cả: dì cô, chồng cô, tình yêu giữa cô với anh ta và cả mối hận thù mơ hồ mà cô không tìm được câu trả lời, cũng như không làm thế nào để kết thúc được. Nhưng đi đâu? Cô không thể bỏ lại người dì đang đau yếu được, mà không bỏ được người dì đó cũng đồng nghĩa với việc cô sẽ không từ bỏ được mối thù hận này. Dì cô sẽ không buông tha đâu. Và cô cũng không biết phải từ bỏ chồng của mình như thế nào. Cô yêu chồng mình, cô không biết làm thế nào để căm thù anh ta.

Những hạt mưa ngớt dần, mặt đất không còn những dòng nước xối xả nữa, chỉ có những giọt tí tách rơi từ mái tóc ướt đầm của cô thôi. Nhưng rõ ràng tiếng mưa vẫn âm âm xung quanh mà, à đúng rồi chỉ có mặt đất dưới chân cô là không có mưa thôi, cô đi vào đâu à?

Ngẩng mặt lên cô bắt gặp một khuôn mặt quen quen. Người ấy đang cầm một chiếc ô và giơ chiếc khác ra che mưa cho cô.

-Ồ...anh?_ Cô bất ngờ.

-Tôi ngồi uống cà phê trong trung tâm, thấy trời mưa mà cô đi ra không che dù. Coi như tôi cho cô mượn một chiếc nhé._ Người đàn ông ấy cười dịu dàng, đôi mắt sâu thẳm ấy làm cô như một kẻ sắp chết đuối tóm được một chiếc phao cứu sinh.

-Cảm ơn anh._ Tay cô run run nhận chiếc ô từ người đàn ông lạ.

-Cô bị ướt hết rồi, cô cần thay đồ khô không sẽ bị cảm đấy._ Anh ta ân cần với cô như lúc đỡ cô ở cầu thang.

-Tôi không sao, cảm ơn anh._ Cô rụt rè.

-À...nếu cô không phiền tôi sẽ cho cô quá giang về nhà. À, mà nếu cô ngại thì có lẽ chúng ta nên quay lại trung tâm, mua cho cô một bộ đồ khác ấm áp hơn._ Anh ta giải đầu giải tai một cách ngượng ngùng.

Cô bật cười vì bộ dạng của anh ta, khẽ gật đầu đồng ý với phương án thứ hai, cô bước đi trước khi anh ta kịp nói.

.....

Quả là thân hình tuyệt đẹp của cô thì chẳng cần phải lựa chọn gì nhiều, cô trở ra sau 15 phút: rạng rỡ và xinh đẹp trong một bộ quần áo đơn giản. Anh chàng kia thì chắc cũng choáng ngợp vì cô từ lâu rồi, anh ta ngậy người ra nhìn cô, miệng cứ cười như kẻ ngớ ngẩn. Quen với ánh nhìn này của bọn đàn ông, cô tự tin bước lại phía anh ta, mỉm cười tinh nghịch.

-Hình như anh đang thêm món gì sao? Tôi thấy anh sắp chảy nước miếng kìa. Để cảm ơn anh tôi mời anh một bữa nhé._ Cô lướt qua anh ta nhẹ nhàng, uyển chuyển như một con mèo.

-A..vâng._ Anh chàng lúng túng ra mặt mà, chiều này của cô chẳng bao giờ thất bại cả. Đến tên chồng kiêu căng, tự mãn của cô thỉnh thoảng còn chết đứng nữa là.

Trong ánh nền dịu nhẹ và mùi thơm thoang thoang của hoa trà, nhà hàng Trung hoa ở tầng trệt của trung tâm mua sắm trở nên lãng mạn lạ thường. Những bức tường kính to dùng dầm nước mưa tạo thành một tấm rèm thiên nhiên đầy sức sống và còn đẹp lung linh bởi được hắt vào đốm lửa của ngọn nến trên bàn.

Cô chọn một chỗ ngồi có thể nhìn ra đường, nơi dòng người lại tấp nập khi cơn mưa ngớt hẳn. Đường phố đã sáng đèn và đẹp hơn sau cơn mưa, nó làm cho cô thấy vui đi phần nào những căng thẳng trong mình.

Cô nhấp một ngụm trà rồi gắp chiếc đũa vào món “sò điệp nhồi bách hoa” nổi tiếng của nhà hàng [cái này mới sệt được trên google]. Cô ăn không nhiều nhưng cô cần đủ chất, giảm cân để chụp ảnh cho tạp chí, chứ không phải để chết khô như những người khác, với cô là như vậy.

Còn anh chàng ngồi đối diện cô thì lại gọi một món ăn Nhật Bản, thật buồn cười khi vào nhà hàng Trung Quốc. Mà còn buồn cười hơn là nhà hàng này cũng đáp ứng yêu cầu của anh ta.

-Anh không quen ăn đồ Trung Quốc à? Sao anh không nói với tôi trước.

-Không sao, dù sao tôi cũng gọi được món mình muốn ăn mà._ Anh chàng cười, lịch sự một cách thái quá.

-Vậy anh thích đồ ăn của Nhật?_ Cô nghiêng đầu với anh chàng trước mắt, cử chỉ đó dễ thương đến nỗi mỗi khi cô làm vậy, thì bất kỳ thằng đàn ông nào đứng trước cô đều bản thân, xao xuyến. Nhưng cô lại chẳng hề biết điều đó.

-Tôi từng du học bên Nhật nên tôi hợp với đồ ăn bên đó mà._ Anh ta thật thà.

-Anh học bên đó à, chà, tôi thích đất nước đó lắm. Nếu như không lấy...à không...bạn bự thì tôi cũng định sang đó du học đấy._ Cô hồ hởi nhưng lại vấp vấp trong câu nói thứ hai. Chẳng lẽ cô lại nói “nếu không vì lấy chồng” thì người ta sẽ cười cô chết mất.

-Cô tên là gì vậy? Xin lỗi tôi hơi mất lịch sự nhưng...không biết tên cũng kỳ quá._ Anh ta mất tự nhiên, rồi còn hơi nhồm dầy cúi rạp xuống xin lỗi cô nữa chứ.

-Ấy ấy, đây đâu phải Nhật Bản mà anh làm thế._ Cô luống cuống giơ tay tỏ ý bảo anh ta dừng câu nệ. Mặc dù cũng là một tiểu thư giàu có nhưng cô cũng không đến nỗi phép tắc và...lễ nghĩa đến thế.

-Tôi tên là Linn, tôi là người gốc Italy, rất hân hạnh được quen biết cô._ Anh ta lại chìa tay ra bắt tay cô, một hành động đúng với tự nhiên nhưng với cô sao mà nó quy củ quá.

-À...vâng. Tôi tên là Jen._ Cô cũng phải giơ tay ra chứ, lịch sự mà.

Anh chàng Linn này đúng là có một vẻ gì đó hơi ngổ ngổ. Khác hẳn cái kiểu lọc lõi của tên chồng cô. Nhưng cái tên chồng cô sành sỏi ở đâu chứ, cứ động đến những cục tự ái của hắn thì hắn lại chồm chồm lên như một con đười ươi trong vườn thú. Còn người đàn ông đang ngồi trước nó đây thì khác xa. Anh ta từ tốn ngay cả trong cách ăn uống, cả cái hành động lên nhìn cô cũng rất ngộ. Anh ta có một vẻ ngoài nam tính, thân hình cũng cao to lực lưỡng, một khuôn mặt hiền lành, thật thà và có phần tinh tế.

-Hình như cô đang ngắm tôi?_ Anh ta cười, tay cầm một chén trà hoa cúc đưa lên miệng.

-Sao anh biết?_ Cô cũng cười, hơi bất ngờ.

-Vì...tôi cũng đang ngắm cô._ Đặt chén trà xuống bàn, anh ta cười lớn hơn.

Chà chà, anh chàng này hay đây, ít người nói chuyện với cô như thế. Lũ đàn ông mỗi khi thấy cô cứ như là mèo thấy mỡ, chúng bu lại không tán tỉnh thì cũng buông những câu mật ngọt khó nghe.

Cảm thấy anh chàng ngồi đối diện mình đây rất thú vị, cô cười mở hơn.

-Tôi đang tự đoán không biết anh bao nhiêu tuổi, và người như anh thì bạn gái anh chắc sẽ rất hạnh phúc, anh rất biết quan tâm._ Cô nhí nhảnh theo thói quen.

-Tôi sẽ coi đó như một câu hỏi thăm dò tình trạng hôn nhân của tôi.

-Cũng có thể.

Hai người trò chuyện một cách vui vẻ. Theo một phương diện nào đó cô thấy vui, ít ra trong lúc cô đang căng thẳng như vậy. Anh chàng này cũng không hẳn có khiếu pha trò, nhưng những gì anh ta nói thật thà đến mức cô cứ hiểu rằng đây là một kiểu hài hước của riêng anh ta. Cô cười, cười nhiều và cười lớn. Có lẽ cô cần cười như thế nhiều hơn, khi cười sẽ quên hết mọi thứ xung quanh, và giữ lại được ỉnh một vài phút bình yên.

Bên ngoài trời lại bắt đầu mưa tiếp, nhưng nhỏ hơn...dịu dàng hơn...

-Chúng ta về chưa thưa tổng giám đốc?_ Tiếng trợ lý Kim hỏi hắn từ ghế phía trên.

Im lặng một lúc lâu, hắn lạnh lùng nhắm mắt buông một câu hồ hững:

-Về.

Chiếc xe đen bóng sang trọng chuyển bánh, bên trong trợ lý Kim cầm một xấp ảnh đưa cho hắn. Hắn nhìn khuôn mặt tươi cười của vợ mình trong ảnh, bên cạnh là một thằng đàn ông. Hắn cười khẩy.

“Thế mà mình lại nghĩ cô ta sẽ đang chờ mình ở nhà. Và rồi mọi chuyện sẽ lại tốt đẹp như trước.”

“Cô ta cự tuyệt mình, khóc lóc khi mình chạm vào cô ta, tránh mặt mình như tránh một thằng hủi. Còn với thằng đàn ông mới biết thì lại cười nói vui vẻ, ăn uống trò chuyện với nhau nữa. Con đàn bà khôn nạn”

Hắn ném những tấm ảnh xuống sàn xe, di mũi giày lên. Khuôn mặt hắn hầm hầm như bốc hỏa, điều mà trợ lý Kim và anh lái xe luôn sợ rúm ró, nhất là hắn đang ngồi trong xe.

Aaaaaa.....

Hắn hét lên, rút luôn khẩu súng hắn luôn nhét dưới ghế ngồi bắn thẳng lên nóc xe.

Bùm!

Tay lái xe tuy đã quen với chuyện này nhưng vẫn hơi giật mình đảo tay lái làm xe lắc lư giữa đường. Khởi nói thì những người đi đường cũng loạn xạ, nhốn nháo cả lên bởi cái tiếng long trời lở đất đó. Hàng chục chiếc ô tô phanh gấp trên đường tạo thành những máy phun nước mưa di động. Người đi trên hè phố thì chạy dạt hết vào trước cửa các hàng quán bên đường dáo dác, xôn xao.

-Giám đốc, cậu bình tĩnh lại một chút.__ Trợ lý Kim lau mồ hôi quay xuống thở hổn hển.

Còn tay lái xe thì cố giữ vẻ bình thường, nhấn ga cho xe chạy nhanh qua đoạn đường đó, tránh ánh nhìn dò xét của người đi đường. Trợ lý Kim thấy hơi lo lắng, hẳn không biết kết quả của cái việc hắn thuê thám tử đi theo dõi vợ của giám đốc sẽ tồi tệ đến thế nào nữa. Tất cả chỉ là màn mở đầu thôi, không biết vị giám đốc trẻ tuổi của hắn còn nghĩ ra trò gì nữa. Quyết định nộp đơn xin việc và nhận vị trí trợ lý tổng giám đốc này của hắn đang làm hắn sợ như ngồi trong chuồng hổ.

3. Chương 3

Chiếc xe màu bạc dừng bên cánh đồng hoa Iris, ánh đèn đường vàng vọt làm khung cảnh sau cơn mưa thật đẹp, nó có cảm giác cũ cũ, hơi đồng quê và lãng mạn theo kiểu cổ điển. Cô gái mặc quần jean, áo pull màu cam bước xuống xe. Cô vẫy tay chào người trên xe rồi khoác chiếc túi nhựa lớn lên vai bước dọc theo đường ray xe lửa về phía căn biệt thự nằm gần bờ biển.

Cô thích cảm giác bước theo một đường ray tí tấp như thế này, nó làm cô cảm thấy vui. Chẳng vì gì cả, chỉ đơn giản là một ý thích bình thường. Nhưng cô lại mong muốn một bàn tay nắm lấy tay mình, cùng mình thả bước trên con đường này. Cô lại nhớ đến chồng mình dù cho cô sắp được gặp hắn, trong cái căn biệt thự ngay trước mặt kia thôi chứ có xa xôi gì đâu.

Không biết giờ này hắn đã ngủ chưa, hình như lúc chiều hắn có dặn cô về nhà chờ hắn. Nhưng việc gì cô phải nghe lời hắn, hắn làm cô mất mặt với bao nhiêu người, và phải khổ sở thế nào trước những cặp mắt của cái lũ nhân viên trong cửa hàng quần áo ấy chứ. Dù cô có là vợ tổng thống, thì chúng phải tin là một nam một nữ tự dưng hùng hổ xông vào một chỗ kín như thế lại chẳng có chuyện gì xảy ra sao. Thật bực mình với thằng chồng trời đánh của cô. Đồ thần kinh.

Nhưng mà kệ hắn, cô đang vui mà, lúc tối cô cùng với anh chàng Linn mới quen đã đi chơi rất nhiều nơi. Không hiểu sao đi dạo phố với anh chàng đó làm cô thích thú đến vậy. Có phải vì anh ta chiều chuộng tất cả những ý thích, kể cả quái gở của cô hay không. Như là việc đang đi thì cô ta bắt anh xuống xe mua ỉnh một tô mì bán ven đường, nhưng rồi khi anh ta mang lên cô lại chẳng ăn sợi nào. Có lẽ đây gọi là tai quái chứ không phải ý thích nữa. Nhưng vui nhất là cái cách anh ta cuống lên tìm chỗ đỗ xe để chạy ra dưới trời mưa mua bằng được cho cô, lại còn quay lại lấy tương ớt với chanh cho đủ vị nữa chứ, buồn cười quá. Rồi khi mà cô bảo không ăn nữa thì anh ta cũng lúng túng vạy vẹo cái đầu một cách khổ sở, như thể anh ta không làm cô vừa lòng ý.

Cô tủm tỉm rồi bật cười thành tiếng. Buổi tối hôm nay thật thú vị.

Khe khẽ mở cánh cửa phòng rón rén bước vào, căn phòng tối thui chỉ có ánh sáng đèn ngoài khu vườn hắt qua ô cửa kính lớn mờ. Chắc chồng cô ngủ rồi, vậy cũng tốt cô đỡ phải nghe hắn lải nhải.

Cô nhẹ nhàng đặt đôi guốc vào tủ giày, rồi nhón chân bước vào phòng tắm. Mở cửa phòng tắm, cô vui vẻ chốt lại rồi gật gù cái đầu ngâm nga một đoạn bài hát và loay hoay cởi áo ra định tắm. Cô không để ý rằng tại sao mình không cần bật đèn nhà tắm mà nó vẫn sáng trưng như thế.

-Vợ yêu về muộn vậy?

Giọng hắn làm cô giật nảy người, cô quay ngoắt lại thì ngạc nhiên nhìn thấy hắn đang nằm trong bồn tắm, miệng hắn đang đốt thuốc lá. Vội vàng cầm lấy áo tìm cách chui vào, cô lóng ngóng mãi mà vẫn không mặc lại được cái áo mới mua.

Cũng chẳng tốn thời gian là mấy, hấn vùng dậy bước ra khỏi bồn tắm vồ lấy cô, giật phăng chiếc áo trên tay cô ném vào góc phòng. Hấn bế bổng cô lên bước về phía bồn tắm, thả cô vào làn nước ấm nóng thoang thoảng mùi hoa trà, mùi nước tắm mà cô ưa thích.

Hấn nhẹ nhàng dùng bông tắm xoa lên người cô. Hấn đang tắm cho cô. Cô không thể tin được. Cô tưởng là hấn sẽ điên cuồng mà ném cô lên giường nếu bắt gặp cô về muộn thế này chứ. Về mặt của hấn lúc này làm cô sợ hãi vì nó đầy sự bức tức đến nỗi cô chẳng dám nói câu nào. Nhưng thái độ và hành động bây giờ của hấn mới khiến cô bật vía. Hấn im lặng xoa những bọt sữa mịn màng lên da cô, hấn nhẹ nhàng như sợ cô bị đau. Rồi hấn gỡ mái tóc được kẹp cao vồng lên đỉnh đầu của cô xuống, hấn làm ướt rồi xoa dầu gội lên những lọn tóc hung đỏ. Hấn làm mọi việc lúng túng nhưng rất nhẹ nhàng. Hấn làm cô phát hoảng.

Sau khi đã gội đầu xong cho cô [có thể gọi là gội chứ cái kiểu xoa xoa của hấn thì chẳng hạt bụi nào rơi ra được đâu], hấn với tay, mở thêm chút nước nóng vào bồn rồi còn sờ tay vào thử xem đủ ấm chưa nữa chứ. Hấn đứng dậy, lúc bấy giờ cô mới để ý hấn không hề mặc quần áo. Đúng thật là hấn không mặc từ trước khi cô bước vào kia mà, hấn đang tắm đó thôi. Nhưng cô lại ngớ ngẩn đến nỗi không nhận ra.

Hơi xấu hổ, cô cúi gằm xuống nhìn chằm chằm vào những bong bóng đầy màu sắc đang vỡ dần vỡ dần trên mặt nước.

-Em tắm đi rồi đi ngủ, mau lên muộn rồi đấy, cẩn thận không cảm lạnh.__ Hấn vừa lau người rồi khoác chiếc áo ngủ vừa nói với cô, một giọng nhẹ nhàng nhưng sao vô cảm đến thế.

Cô ngồi lại một mình, suy nghĩ mông lung. Cô cởi dần quần áo và đắm mình xuống làn nước ấm một cách vô thức.

“Vây là mình chẳng thể làm gì được cô ta. Cái gương mặt ấy khiến mình không dám làm nó khó chịu. Vợ ơi là vợ, cuối cùng thì trong tim em, tôi là cái quái quỷ gì chứ”

Hấn lẩm nhẩm trong đầu với một khuôn mặt đắm chiêu hết mức. Ngồi trên chiếc sofa to dùng nhìn ra cửa sổ hút thuốc và suy nghĩ về quá khứ đẹp đẽ, hấn lặng lẽ một cách không bình thường. Có lẽ cuộc tình này chỉ có mình hấn thiết tha, chỉ có mình hấn muốn níu kéo. Hấn cảm thấy khổ sở, cảm thấy khó thở khi nghĩ đến cảnh vợ hấn xách vali bước đi cùng thằng khốn nạn đó. Rồi hấn lại tự xua đi tất cả và vẽ ra một viễn cảnh khác. Một viễn cảnh chỉ có hấn và vợ hấn hạnh phúc và êm ấm.

Đầu hấn đau kinh khủng, ngày hôm nay có quá nhiều việc, hết vợ đến công ty. Mấy thằng cha béo ú trong hội cổ đông cứ ép hấn phải trích vốn đầu tư của trung tâm mua sắm cho việc xây một trung tâm nữa bên cạnh. Trung tâm này là của hấn, hấn gây dựng nên bằng tiền của hấn, bằng công sức của hấn, lý gì mà hấn phải rút ruột tài sản của mình ấy thằng chỉ biết ăn chơi phè phỡn, ngồi không hưởng thụ chứ. Nhưng nếu không làm thế hấn sẽ mất cái ghế tổng giám đốc, và đồng nghĩa với việc mất một số mỗi làm ăn để phát triển Trung tâm của hấn. Thực sự là rất đau đầu. Hấn ngửa cổ ra thở dài rồi nhắm mắt lại tìm kiếm một khoảnh khắc thư giãn.

Đêm buông xuống một màn sương giăng giăng sau ô cửa sổ, cái không khí ẩm ướt sau cơn mưa tạo nên một tắm màn hơi nước thật đẹp. Nhưng lạnh lẽo.

Cô bước ra khỏi phòng tắm với mái tóc đã được sấy gần khô. Bật chiếc đèn ngủ màu tím ngọt lên, cô mới chợt để ý chồng của mình không có ở trên giường. Nhìn quanh rồi dừng lại ở ghế sofa trước cửa sổ, cô nhìn thấy hấn đang ngủ, hơi gò bó nhưng hấn đang ngủ. Có vẻ hấn rất mệt mỏi, nhìn điệu thuốc vẫn đang cháy trên tay hấn, cô vội vàng chạy lại gỡ ra dụi vào gạt tàn.

“Cái tên bất cần này, ngủ mà không dụi thuốc đi à, tính đốt nhà hay tự đốt mình thế hả?”

Cô vẫn lằm bằm mắng hấn trong suy nghĩ, nhưng thật ra nhìn cái dáng ngủ như một đứa trẻ con của hấn cô lại thấy thương hấn vô cùng. Bước lại giường cô kéo chiếc chăn mỏng ra đắp lên người cho hấn, rồi kê đầu hấn lên một cái gối êm ái. Trước khi quay về giường ngủ cô còn giơ một quả đấm dứ dứ vào mặt hấn nữa chứ. Trẻ con hết biết.

Nhảy lên giường, cô chui vào đồng chăn đệm ấm sục, êm lún. Và tất nhiên là đã được thay mới, chứ không phải cái đồng sáng nay cô nhìn thấy. Mặc dù thế nhưng nghĩ tới cô vẫn thoảng bức tức, cô ghét thằng chồng

Sở Khanh, lảng nhảng của mình. Mà thôi cũng không có gì phải bận tâm, dù sao thì cô với hấn cũng sẽ chẳng ở bên nhau được mà, sớm muộn gì cũng phải ly hôn mà thôi. Nói đến ly hôn sao lại buồn đến thế, cô cụp mắt xuống thở dài....chờ đón giấc ngủ.

Trên ghế sofa lúc đó, cái người đang ngồi ngủ lại có tâm trạng hoàn toàn khác. Tuy chưa tha thứ được cho vợ mình, nhưng cái cử chỉ vừa rồi của vợ hấn cũng làm hấn nguôi đi phần nào nỗi tức giận. À không, còn cái vụ cô giở nầm đấm ra trước mặt hấn thì hấn vứt đi đâu, tóm lại giận vẫn hoàn giận. Hấn nhếch miệng lên cười một cái thích thú rồi cũng nhanh chóng chìm vào giấc ngủ.

Chim hót, nắng vàng, vườn hoa thơm ngát của buổi sáng tràn vào căn phòng rộng rãi đẹp như một cung điện. Ánh sáng làm cô hơi khó chịu vì vẫn đang nằm trên giường. Nhưng cũng phải dậy đi thôi cô nàng lười nhác. Cô vươn vai đón chào một ngày mới thật sáng khoái. Dụi mắt nhìn lại phía ghế sofa, chồng cô không có ở đó.

-Mới sáng mà anh ta đã téch đi đâu rồi nhỉ?_ Cô lẩm nhẩm bước vào phòng tắm, bắt đầu công việc của một ngày mới, tất nhiên là tắm tấp và đánh răng rửa mặt rồi.

Bước ra khỏi phòng tắm với hương hoa trà thơm mát, cô tiến lại bàn trang điểm với lấy cái lược gỗ chải đầu. Nhưng cô dừng lại bởi thoáng nhìn thấy mảnh giấy xanh lam đặt dưới lọ nước hoa.

“Anh có việc ở công ty, tối anh sẽ về, em chờ ở nhà nhé anh có chuyện muốn nói.”

Gì chứ, bày đặt nhắn tin bằng giấy, làm như mật thư không bằng, cô bữu môi nhét tờ giấy vào đồng tạt chỉ bên cạnh. Bỏ một mẩu bánh quy – bữa sáng mà người giúp việc mang đến từ lúc nào, cô ngã xuống chiếc ghế mat-xa, bật ti vi và thưởng thức buổi sáng thứ bảy nhàn rồi.

[Tiếp theo là thông tin kinh tế và doanh nghiệp trong ngày...Sáng nay, tổng giám đốc trung tâm mua sắm Iris lớn nhất thành phố đã dự họp báo tại ủy ban hội doanh nghiệp quốc gia....Sau đây là một số hình ảnh buổi họp báo...]

Nhìn chồng mình trên ti vi oai phong thành đạt, cô chợt thấy buồn. Tình yêu thương trong cô với chồng của mình vẫn rất nhiều, cô thực sự không muốn phải rời xa người đàn ông đã ở bên cô suốt nửa năm nay. Nhưng bây giờ cô thấy rối loạn, cô không biết phải làm gì để giải quyết mọi chuyện. Nhớ lại những gì kinh khủng mà di cô đã kể, nhớ lại khuôn mặt tím tái đáng sợ của ba cô trước khi chết và cả cái tai nạn khủng khiếp của mẹ cô nữa, làm sao cô có thể bỏ qua để chấp nhận chung sống với chồng cô.

Tại sao chồng cô không nói cho cô biết mọi chuyện anh ta đã rõ ngay từ ban đầu. Tại sao anh ta không nói rằng chính ba anh ta đã ngoại tình với mẹ cô, gây ra cái chết của ba mẹ cô và cũng làm chính mẹ anh ta phải tự tử. Tại sao chuyện xảy ra mới cách đây một năm mà sau này anh ta còn có thể coi như không có, để chường cái bộ mặt giả dối ra cầu hôn cô. Thậm chí khi mới gặp nhau anh ta còn giả vờ giúp cô mua quà tặng mẹ cô, anh ta không phải người biết rõ nhất là mẹ cô đã chết hay sao? Một kẻ lừa gạt tráo trở.

Cô gục mặt xuống hai đầu gối, ước gì cô có thể khóc được, ước gì cô đủ can đảm ký vào tờ giấy đó. Cầm giấc này đau hơn cô tưởng tượng.

Bản nhạc trong chuông điện thoại í éo không ngừng...Cô quờ tay tìm kiếm với một vẻ mặt thần thờ.

-Alo?

[Chào cô Jen, chúc cô một buổi sáng cuối tuần vui vẻ]

-Ồ, ai đấy?_ Cô giật mình bởi giọng nói lạ, giờ điện thoại ra nhìn cô mới biết đó là Linn, anh chàng cô mới quen hôm qua. – A, anh Linn à, tôi xin lỗi tôi đang...bạn nên không để ý.

[Cô bạn sao? Xin lỗi cô nhé, tôi cũng gọi đường đột quá. Vậy cô cứ tiếp tục công việc đi nhé.]

-À...ý tôi là bây giờ tôi không bận nữa, có chuyện gì vậy anh Linn?_ Cô lập bập.

[Cô rảnh thật chứ? Chỉ là tôi được nghỉ cuối tuần và muốn mời cô đi chơi một ngày thôi, cô có thời gian không?]

-Đi chơi?__ Anh chàng này lạ thật, mới sáng đã muốn rủ cô đi chơi, mà đi đâu mới được chứ. Cô tự hỏi.

[Tôi định mời cô đi đến đền Makun, nghe nói nó thiêng lắm, tôi muốn cầu xin một số việc. Nếu cô không rảnh...]

-À không, tôi ở nhà cũng buồn lắm. Vậy anh qua chỗ hôm qua đón tôi nhé.__ Cô sốt sắng, dù sao thì cô cũng chẳng có kế hoạch gì cho ngày hôm nay, đi chơi với một người khiến cô dễ chịu như Linn cũng tốt đấy chứ.

[Vâng, vậy nửa tiếng nữa tôi đón cô]

Giọng anh chàng vui thấy rõ, chắc anh ta với về nước sau đợt công tác nên muốn đi chơi đây mà. Cô tắt điện thoại, mỉm cười rồi nhún nhảy tiến lại tủ quần áo. Xem nào, đi đến đền chùa thì cô sẽ mặc kín đáo một chút. Cô chọn một bộ váy màu phớt hồng dài ngang đầu gối, đủ kín cổng cao tường rồi, thêm một chiếc áo len mỏng khoác ngoài nữa là đủ cả chuyện giữ sức khỏe.

Chiếc xe màu bạc đỗ bên đường ray xe lửa chờ đợi bóng người thiếu nữ xinh đẹp đang tiến lại từ xa. Linn lịch sự xuống xe mở cửa sẵn cho cô gái duyên dáng, hôm nay anh cũng thật bảnh bao. Mặc dù trên người anh không phải đồ hiệu từ đầu đến gót nhưng ở anh vẫn có một phong cách lịch thiệp, phóng khoáng đúng với chất đàn ông Italy của nửa dòng máu trong anh.

-Quý cô đã dùng bữa sáng chưa thế?__ Linn giả vờ nghiêng người kính cẩn.

-Cám ơn anh, tôi đã thưởng thức một bữa sáng tuyệt vời rồi ạ.__ Cô cũng nhún chân xòe váy phụ họa theo.

Cả hai cười lớn rồi anh mời cô lên xe, và chiếc xe lại men theo đường ray tiến thẳng đến thành phố. Cô công nhận Linn hôm nay không giống người hôm qua, anh ta có vẻ chăm chút vẻ bề ngoài hơn, sẵn đón cô hơn nhưng vẫn đủ điềm tĩnh và giữ chừng mực khiến cô thấy rất tin tưởng.

-Không biết cô có vui không khi tôi mời cô thế này. Tôi thấy hơi không tế nhị.

-Anh đừng lo, tôi không ngại gì đâu, dù sao tôi cũng muốn thử cầu khẩn một lần xem sao, tôi chưa từng đến đền Makun mà.__ Cô tươi tỉnh vừa nói chuyện vừa nhìn những hàng cây vút qua bên đường.

-Tôi được một đối tác giới thiệu đến đền Makun, chứ xa đất nước lâu, giờ quay lại tôi cũng không biết nhiều nơi lắm. Cô chưa từng đi chùa sao?__ Anh ta hơi ngạc nhiên hỏi cô.

-Tôi chưa đi chùa bao giờ, nhưng bây giờ tôi đang đi cho biết này.__ Cô cười.

-Đúng rồi, nên biết nếu cô còn ý định muốn qua Nhật Bản du học, ở đó có rất nhiều ngôi chùa nổi tiếng và lâu đời.

-Anh biết nhiều về thế giới và xã hội nhỉ, anh kể cho tôi nghe một số điều thú vị đi.__ Cô nhí nhảnh quay sang anh.

Hai người cười nói vui vẻ qua những câu chuyện Linn kể. Vô hình chung giữa họ đã nảy sinh một tình bạn thân thiết và tin tưởng lẫn nhau. Nhưng câu chuyện của họ, từng bước đi của họ không phải chỉ mình họ biết.

-Mày chụp được đủ chưa, lát tao đi sát bên xe họ nhớ tìm cách chụp được cả mặt nhé.__ Hai thanh niên mặc đồ đen, đeo kính cũng đen nốt ngồi trong chiếc xe đen bóng đi đằng sau xe Linn đang chụm đầu vào nhau thì thào.

-Yên tâm đê, hai anh chị kia chẳng để ý gì đâu, mải chim chuột nhau tao có chụp tận mặt cũng đểch biết gì đâu mà.__ Một tên đầu dưng đứng cười hềnh hếch.

-Ồ, vụ này kiếm cũng khá bộn bề, thẳng trợ lý giám đốc đó vùng tiền như rác, không biết thẳng giám đốc thì còn đến mức nào.__ Thằng còn lại gật gù khoái trá.

Xe trước cứ vui vẻ đi, xe sau cũng bám theo vui chả kém. Nhưng sự vui vẻ xuất phát từ những điều rất khác nhau. Xã hội mà.

Hắn đứng trên tầng 17, đang nhâm nhi một ly vang thượng hạng mặc dù chả vì dịp gì trịnh trọng, mà cũng có thể dịp trịnh trọng đó là việc tối nay vợ hắn sẽ chờ hắn ở nhà, và hắn sẽ dành cho vợ một điều thú vị đặc biệt. Hắn cười một mình rồi hỏi trợ lý Kim bằng một giọng rất phớt.

-Thế nào, trợ lý Kim miễn cán, mọi việc chuẩn bị đến đâu rồi.

-Đã xong hết rồi thưa giám đốc._ Tay trợ lý báo cáo tình hình.

-Tốt, bây giờ chúng ta phải giải quyết mấy con heo đười trong hội cổ đông đã, mang cho tôi tập hồ sơ nhé._
Hắn đổ nốt ngụm rượu cuối cùng trong ly vào chậu cây cảnh trên bàn làm việc rồi quay gót.

.....

-Alo!...Được rồi, tạm thời số ảnh ngày hôm nay gửi về địa chỉ nhà riêng của tôi, sáng mai tôi sẽ chuyển tiền vào tài khoản của các anh._ Trợ lý Kim gấp điện thoại, vẻ mặt hắn có chút gì đó không vui lắm.

Đền Makun ngày cuối tuần thật đông đúc, ngọt ngào, chen lấn xô đẩy mãi cuối cùng cô và Linn cũng vào được bên trong. Linn có vẻ thành thạo việc đi đền chùa hơn cô, anh ta tiến lại phía cái bệ đá rút hai cây nhang, châm lửa rồi quay lại đưa cho cô một cây. Thấy Linn chấp tay vào lẩm nhẩm cái gì thì cô cũng bắt chước như vậy, chỉ có là không biết phải nói gì dù cho có ngóc cổ, đồng tay sát vào Linn cô cũng không nghe thấy tiếng anh ta. Cắm nhang vào cái lư đồng to dùng xong hai người lại cố gắng thoát khỏi biển người ra ngoài.

-Chỉ có mỗi vậy thôi à, mà anh lẩm bẩm cái gì thế?_ Cô kéo tay áo lên vì nóng bức, ngọt ngào.

-Chưa đâu, tôi thấy người ta bảo phải đi ra sau đền, cầu nguyện chỗ cái giếng cổ thì mới linh thiêng._ Linn cũng lau mồ hôi tới tấp. – Sao vào đó nóng thế nhỉ.

-Cầu nguyện điều gì ở giếng cổ đấy?_ Cô hỏi trống không, hơi mất hứng với trò khẩn vãi này.

-Đi mới biết chứ._ Linn mỉm cười chìa tay ra cho cô.

Tất nhiên là không khước từ được cái vẻ nhiệt tình của anh chàng này được, cô nhún vai đưa tay cho anh ta rồi cả hai lại tiếp tục bon chen.

Phía sau ngôi đền Makun là một khoảng sân rộng, nhưng chẳng thể chứa nổi đám người ùn ùn kéo đến ngày một đông kia. Nhưng ở đây toàn thanh niên nam nữ, những người trẻ tuổi thôi nhỉ, họ thích chùa chiền thế cơ à.

Linn kéo cô phăm phăm tiến về phía cái giếng tròn đầy người bu quanh, dù chẳng biết có trò gì ở đó nhưng cô cũng cảm thấy đỡ mệt hơn, vì đây là bên ngoài chứ không phải cái nhà thấp tè, nghi ngút khói và nóng bức như lúc này.

-Ở đó có chuyện gì thế?

-Thì tất nhiên là người ta đang cầu nguyện mà, cô có muốn cầu gì không?_ Linn quay lại ân cần với cô.

-Cầu gì cũng được à?

-Hình như thế, tôi chỉ biết cầu tình duyên ở đây là thiêng nhất, tôi muốn có bạn gái rồi._ Anh ta cười lớn, điệu bộ rất rất thật thà làm cô không thể không tươi cười đáp lại.

Những người đứng đằng trước đã khấn khứa, xin xỏ xong và chen ra thì mới đến lượt cô và Linn. Sau khi hỏi han, chuyện trò gì đó với mấy người đứng quanh, Linn lục trong túi quần ra một đồng xu, giơ lên trước mặt dim mắt ngắm nghía gì rồi ném vào cái giếng cạn.

-Anh làm gì thế?_ Cô thắc mắc.

-À, người ta bảo nếu cô muốn những mong muốn về tình duyên của mình thành thật thì phải ném đồng xu trúng vào cái lỗ ở giữa giếng đó._ Linn chỉ tay về cái lỗ bé bằng ca nước.

-Trời, cái giếng này dễ rộng đến 10 mét ý, mà sâu cũng chắc phải 3, 4 mét thế này thì sao mà ném được vào cái cốc bé xíu kia được chứ. Lừa đảo chắc._ Cô quạc mồm ra mà không để ý bao nhiêu người đứng cạnh đang nhìn cô với con mắt bức bối, khó chịu.

-Ấy, đừng nói thế. Nó tượng trưng cho sự tin tưởng và ý chí mà...ha ha..._ Anh ta bịt miệng cô và kéo ra khỏi đám đông, vừa đi Linn vừa cúi đầu lia lịa và cười như mếu hòng xoa dịu những người xung quanh.

.....

-Anh làm gì thế, mãi mới chen được vào đó lại đi ra.

-Cô không thấy người ta nhìn chúng ta sao?

-Thì sao chứ?

-Thì là cô không tin cũng đừng nói lớn thế chứ. Cô xem đây mọi người đến đây đều có rất nhiều hy vọng và niềm tin, dù cái việc ném đồng xu đó rất khó nhưng không phải là không làm được.__ Anh ta giảng giải cho cô.

-Tôi không hiểu.__ Cô tru mỏ lên cãi lại.

-Thì nếu ném đồng xu vào cái lỗ dễ dàng vậy thì sẽ chẳng có mơ ước mất cô gái ơi, đó chỉ là vấn đề tâm linh thôi mà. Những người đến đây là để củng cố lòng tin của họ mà.__ Linn cố gắng giải thích cho cô gái bên cạnh anh.

-Thôi được rồi...tôi chấp nhận điều đó, nhưng sự thật là giống lừa đảo lấy tiền người khác quá.__ Cô quay lại phía cái giếng. – Vậy anh không định cầu nguyện nữa sao?

Linn lục tục chạy theo cô, cả hai lại mất công xếp hàng lại từ đầu. Mãi đến 10 phút sau họ mới chen được vào gần miệng giếng. Lục túi lần nữa, Linn móc ra một đồng xu, lại ngắm nghía rồi ngả cả người vào thành giếng ném xuống. Nhìn bộ dạng anh ta làm cô buồn cười đến nỗi suýt không nhận được.

-Anh ném tệ quá, vậy cũng không trúng nữa.__ Cô lắc đầu giễu cợt Linn.

-Khó lắm đấy chứ.__ Anh ta gãi đầu gãi tai cười ngạo nghị. – Vậy cô thử đi.

-Tôi á...?__ Cô tròn mắt chỉ vào mình.

-Tất nhiên, không lẽ cô cũng không ném được.__ Linn cười khiêu khích cô gái.

-Cái trò này với tôi thì dễ ẹc mà, nhìn tôi nè.__ Cô ra vẻ hợm hĩnh xắn tay áo chuẩn bị. – Mà đưa đồng xu cho tôi.__ Cô bất chợt xòe tay ra trước mặt Linn.

-Sao lại đưa?

-Thì tôi có dùng tiền xu bao giờ đâu mà có, đưa cho tôi một đồng nào.__ Cô dí dí những ngón tay thon dài của mình vào trước mặt Linn làm anh phì cười.

-Thế này thì mất thiêng rồi, phải là tiền của cô chứ.__ Linn lục túi đưa cho cô một đồng xu.

-Ấy, vào tay tôi thì là tiền của tôi, gì mà thiêng với lành chứ.__ Cô nhận đồng xu với vẻ mặt hăm hở, rồi liếm môi nhìn cái lỗ chăm chăm.

Cô không biết rằng, chính khoảnh khắc này, lời cầu nguyện chưa nói của anh chàng Linn đã thành hiện thực. Anh ta đã bị tiếng sét ái tình đánh trúng, dù cho trước đó không lâu anh mới chỉ nghĩ cô như một người bạn. Trái tim chàng Linn điềm điềm đã gục ngã trước cô. Hình ảnh của cô đáng yêu như một đứa trẻ lém lỉnh, vẻ mặt cô in sâu vào tâm can Linn. Trong mắt anh cô là một thiên thần xinh đẹp, quyến rũ trong bộ váy hồng dễ thương. Anh như người đang đi trên mây, bồng bênh, chấp chới nhưng hạnh phúc, sung sướng lâng lâng.

Keeng...

Ồ ồ ồ...

Tiếng những người xung quanh ồ lên làm cả cô lẫn Linn giật mình. Họ không ngờ từ nãy họ đã trở thành tâm điểm chú ý của mọi người. Không chỉ vì họ xinh đẹp rạng rỡ, mà còn vì nhìn họ rất đẹp đôi, cứ như “tiên đồng, ngọc nữ” trong mắt người xung quanh, đến nỗi họ quên cả những phát ngôn của cô lúc nãy. Cô cười cười ngượng ngùng vì bị chú ý, và cũng vì cô có ném trúng đâu mà họ ồ lên như thế chứ.

Lúc đó Linn mới hoảng tỉnh, anh chàng nhận ra được mọi chuyện và cười rũ ra chế giễu cô. Còn cô tất nhiên vừa xấu hổ vừa tức ra mặt, cô vùng vằng định bỏ đi nhưng mấy tiếng xì xèo xung quanh cổ vũ cô ném lại lần nữa lại làm máu huyết thăng trong cô bốc lên.

-Đưa tôi một đồng xu nữa nào.__ Cô lại chìa tay về phía Linn khi anh chàng vẫn đang giữ ra cười.

-Xì, anh cười gì chứ, đáng ghét xem tôi đây nè.__ Cô giật lấy đồng xu trong tay anh ném luôn không cần ngắm nghía.

Ồi ời ồ ồ...

Lại trượt, cô giậm chân ngừng nguẩy, nhưng vẫn chưa chịu thua, cô bắt Linn đưa tiếp một đồng xu nữa. Lần này cô cúi rạp người xuống sát thành giếng đến nỗi Linn đang không ngừng được cười cũng vội đứng gờ tay ra đỡ và nhắc cô cẩn thận. Ném nè, cô rướn người thêm quãng đồng xu một cách cẩn trọng. Nhưng cũng chẳng hơn gì hai lần trước, cái lỗ bé tí kia thì có khi cô phải bắc thang trèo xuống bỏ xu vào mới trúng mắt. Tức tối thật sự, cô quay ngoắt đi định bỏ về, nhưng Linn giữ tay cô lại, anh không nhìn được cười làm mặt anh đỏ lên như quả gấc. Đốc hết trong túi ra được một nắm tiền xu, anh chìa ra cho cô, miệng mím lại cố nín nhịn.

-Cô có ném nữa không? Từng này đủ ném hơn mười lần nữa đó.__ Anh cứ đưa tay lên gãi mũi giả vờ che đi cái miệng đang sắp ngoác ra vì không kiềm chế được nữa.

-Hừ, không thèm ném nữa. Như vậy quá là đánh đổ người khác à? Anh thích thì ném đi.__ Cô cau mày.

-Thì tôi không ném nổi mà, tôi tưởng cô bảo sẽ ném trúng cơ mà.__ Lần này Linn không nhìn được, nói xong anh phì ra, rồi ôm bụng cười như thể phát cuồng.

Bực tức, bị chế giễu, cô nổi nóng tiến lại phía anh một cách hùng hổ. Cô chộp lấy nắm tiền xu trên tay anh rồi phi đến thành giếng...tung cả nắm vào trong. Mọi người tròn mắt, há hốc mồm nhìn theo những đồng xu lấp lóa bay trên không trung rồi rơi lèng kèng xuống mặt giếng. Lại những tiếng ồ à vang lên và những cái lắc đầu ngao ngán. Nhưng mọi người chợt dừng lại, chăm chú nhìn vào lòng giếng. Một đồng xu rơi xuống ngay sát cái lỗ, tưởng rằng sẽ trượt, nhưng nó đập vào những đồng xu dưới mặt giếng, nảy lên và...rơi tọt vào cái lỗ.

Oaaaaaa....

"Trúng rồi kìa, giỏi quá, trúng rồi."

Cả cô lẫn anh chàng Linn cũng giật nảy lên, hai người chồm lên thành giếng ngó vào cái lỗ. Đúng là đồng xu may mắn ấy đã nằm gọn giữa cái lỗ rồi. Cô sung sướng nhảy cẫng lên mặc dù đang đi guốc cao, anh chàng Linn cũng vui mừng nhìn cô thán phục.

Bỗng cô trượt chân ngã về sau, nhưng cô không ngã. Lại bàn tay rắn chắc của anh chàng mới quen đỡ lấy cô một cách nhẹ nhàng. Trong khoảng thời gian ít ỏi đó, cô nhận thấy ánh mắt Linn nhìn cô hơi khác lạ. Còn Linn thì thấy tâm trạng mình cực kỳ không ổn, anh lúng túng trước cô gái yêu kiều, bàn tay anh chạm vào lưng cô mà cảm thấy bỏng rát. Hình như tình yêu đã gõ cửa trái tim anh thật sự, không phải rung động thoáng qua như vừa nãy anh tự huyền hoặc.

-Chúc mừng cô, cô giỏi thật đấy.__ Anh ta cầm tay cô giật lấy giật để [một kiểu bắt tay mới], khuôn mặt anh lộ rõ vẻ mất tự nhiên và bối rối.

-Ha ha... tôi nói mà, ném vào đó dễ ẹc mà.__ Cô cũng ngơ đi cái cảm giác vừa rồi của mình, cô cười tự đắc, liếc xéo Linn làm anh chàng ngây người ra...vì sướng.

"Ước đi, ước đi kìa, ném trúng rồi ước đi."

Những người đứng xung quanh hò reo giục cô cầu nguyện, cả Linn cũng kéo tay cô lại gần cái giếng hơn. Anh mỉm cười, đặt tay cô lên thành giếng rồi thì thầm vào tai cô:

-Cô ước đi, tiểu thư xinh đẹp.

Những hơi nóng phả vào cổ cô làm cô thoáng rùng mình, cô quay lại nhìn Linn hơi ngỡ ngàng. Nhưng rồi mọi người cứ xúm lấy bắt cô phải cầu khẩn, cả Linn cũng vậy, anh ta quay đi thật nhanh cười nói với xung quanh một cách bình thường.

Cô nhắm mắt lại, cúi xuống với vế thành kính. Cô sẽ ước gì bây giờ? Ước có nhiều tiền à, để làm gì chứ cô đâu có thiếu thốn, ước cho đi cô khỏi bệnh vậy, ừ đúng đứng trên đời này cô chỉ còn đi là người thân

duy nhất mà thôi. Nhưng ở đâu đó trong đầu cô lại hiện lên hình ảnh tên chồng đáng ghét của cô, rồi cái cảnh hấn vỗ lấy cô ném lên giường, thêm cái hành động khó hiểu của hấn trong phòng tắm đêm qua. Và cuối cùng lắng đọng lại trong cô là khuôn mặt đang ngủ của hấn, đầy ưu tư mệt mỏi, và cũng rất đổi thân thương.

.....

Cô mở mắt, nhìn mọi người xung quanh và Linn như đang muốn bỏ đầu cô ra xem cô nghĩ gì vậy. Thoáng giật mình, cô giật lấy tay Linn gọi anh ta tỉnh lại. Linn bối rối quay ra chỗ khác rồi quay lại cười với cô.

-Sao rồi, cô đã ước chưa vậy?__ Linn bước đi bên cô hỏi.

-Tất nhiên là rồi chứ, chẳng lẽ bỏ phí một điều ước sao?__ Cô nhướn miệng cười tinh nghịch.

-Vậy cái kẻ đã cho cô mượn tiền để có được điều ước đó thì có thể biết được nội dung của nó không tiểu thư?__ Linn cúi xuống, chấp tay giả bộ cầu xin.

-Eo ơi, có vài đồng xu lẻ mà anh cũng tính toán là ược hả, cái đồ keo kiệt. Tôi sẽ trả anh gấp mười lần như thế, còn điều ước là...bí mật.__ Cô lườm anh ta một cái nhưng rồi lại thoáng buồn, hơi khựng lại cô cúi xuống im lặng “Điều ước của tôi viễn vông lắm, anh có biết không?”

Linn đoán được có gì bất ổn trong câu nói và cả hành động của cô gái đi bên anh, anh bước nhanh lên trước, chặn cô lại làm cô giật mình ngược lên. Anh đặt tay lên vai cô hít một hơi dài rồi mỉm cười.

-Tiểu thư đã đói bụng chưa? Chúng ta đi ăn nhé, tôi không biết cô thế nào chứ tôi mà buồn chuyện gì thì tôi sẽ ăn thật nhiều, no bụng rồi sẽ không có chỗ cho nỗi buồn đâu.

-Ừm...nhưng...__ Cô ngập ngừng nhưng rồi không muốn anh chàng trước mặt mình mất vui nên cô khẽ gật đầu.

.....

Bóng hai người đi khuất sau chiếc cổng gỗ cổ kính của đền Makun thì lập tức hai bóng người áo đen cũng len lén chạy theo. Chúng ngụy trang trên người bằng lá cây rồi dây dợ lằng nhằng như hai con khỉ, làm người khác nhìn vào không khỏi ái ngại bởi phong cách thời trang đó. Hôm nay chúng sẽ kiếm được rất nhiều tiền, bởi chúng có những bức ảnh đắt giá trong tay.

-Này thì nắm tay nè, này thì chàng đỡ nàng nè rồi lại còn nhìn nhau đăm đúi nữa chứ...phen này bọn mình sẽ ôm một bao tiền từ thằng trợ lý kia mất. Mà tính sao nếu tung đồng ảnh này cho cánh phóng viên nữa hả. Vợ giám đốc trung tâm Iris, người mẫu hăng thời trang Z tay trong tay với một thằng lại hoắc lạ hươ. Tiền cứ gọi là vô như nước há há....__ Thằng áo đen tóc dựng ngược cười man dại, ôm đồng ảnh vào người.

-Mày đừng điên, mình có thể ép giá thằng trợ lý nhưng phải mềm mỏng, chứ để thứ này lọt vào tay bọn chó săn kia thì tao với mày không chết mất xác thì sống cũng chẳng ra hình người nữa đâu con ạ.__ Thằng còn lại đập đánh bốp vào đầu thằng tóc dựng dạy bảo, làm thằng kia nghệt mặt ra như mất tiền.

-Ồ há...tao chả khoái chuyện dây dưa với mấy thằng xã hội đen đâu.

Hai thằng gật gù bàn bạc, rú lên cười trong cái bộ dạng chả giống ai rồi tiến thẳng vào bãi đỗ xe trước đền Makun, tiếp tục hành trình do thám vợ giám đốc.

Hấn trở về nhà sau một ngày bận rộn, nhưng hấn hơn hở ra mặt. Xuống xe hấn chạy nhanh vào trong nhà quên cả cặp tài liệu mà sau trợ lý Kim phải mang vào. Hấn cởi chiếc áo vét nóng bức, xả vào nhà bếp ôm lấy một người phụ nữ đứng tuổi.

-Bác Phương, mọi thứ bác chuẩn bị hết chưa?__ Hấn nũng nịu.

-Đã xong hết rồi thiếu gia, cậu mặc tạp dề vào đi rồi hãy làm.__ Bà ấy hiền lành cười với hấn.

Hấn ngoan ngoãn nghe lời người phụ nữ ấy, nhanh chóng khoác chiếc tạp dề vào cổ. Hấn yêu quý bác Phương như mẹ của hấn, bác là vợ quản gia Trịnh nhưng cách đối xử của hấn với hai người khác hẳn nhau. Cũng có lẽ quản gia Trịnh trước kia luôn theo sát bố hấn, trung thành và tận tụy. Cho đến khi bố hấn

chuyển sang ở hẳn nước ngoài thì ông ta mới trở về phục vụ hẳn. Chắc vì thế mà hẳn không có cảm tình lắm với ông ta bằng vợ ông - bác Phương - người phụ nữ đã chăm sóc hẳn từ lúc còn là một cậu bé.

-Thiếu gia đã về rồi à?_ Tiếng ông Trịnh gấp gấp từ ngoài vườn chạy vào.

-Ông đi đâu thế? Vợ tôi vẫn ở trên phòng à, đừng cho cô ấy xuống đây nhé._ Hẳn vui vẻ lạ thường.

-Tôi vừa cho người trồng lại mấy chậu hoa trà, hôm qua mưa to bị tã ra thừa cậu chủ...._ Ông ta ngập ngừng làm hẳn ngừng lên nhìn dò xét. - Còn..còn tiểu thư...đã đi đâu từ sáng rồi à._ Người đàn ông run lên sợ hãi.

-Vậy à? Chắc vợ tôi có việc bên tạp chí thời trang, không sao chắc chiều cô ấy sẽ về thôi._ Hẳn buông con dao đang sát cà rốt xuống, lưng thưng tiến về cầu thang làm vợ chồng ông quần gia kinh ngạc nhìn nhau.

Cửa phòng khẽ mở, hẳn đứng im nhìn khắp gian phòng, mùi hoa trà thoang thoảng.

“Có lẽ cô ấy bận việc thật, rồi cô ấy sẽ về sớm thôi mà”

Hẳn thở dài tiến lại bàn trang điểm của cô, hẳn đang mong muốn điều hẳn nghĩ là thật. Và khi không nhìn thấy tờ giấy đã để lại buổi sáng, hẳn thở phào nhẹ nhõm khẳng định là vợ mình đã đọc những gì hẳn viết, và chắc chắn cô ấy sẽ về gặp hẳn, sớm thôi. Hẳn tẩm tẩm lòi trong túi áo sơ mi hai mảnh giấy nhỏ, kẹp vào quyển tạp chí trên bàn.

Thời gian trôi qua thật nhanh thoáng cái mà đã 7 rưỡi tối rồi, bà Phương bê đĩa hoa quả được cất tĩa đẹp để lên bàn ăn đầy ắp những món ngon hấp dẫn. Thoáng nhìn cậu chủ trẻ tuổi ngủ gật trên sofa trong phòng khách, bà khẽ lắc đầu chép miệng. Hẳn như con trai của bà, thời gian bà ở bên chăm sóc hẳn còn nhiều hơn thời gian mẹ hẳn chăm sóc con. Nhưng chắc chắn chẳng ai thay thế được người mẹ trong lòng một đứa trẻ cả, và hẳn cũng chỉ là một đứa trẻ trong mắt bà thôi. Một đứa trẻ đang làm mọi việc cho tình yêu của nó, một đứa trẻ gốc gác.

-Tiểu thư vẫn chưa về à ông?_ Bà Phương thở dài hỏi chồng và chỉ nhận lại cái lắc đầu lo âu.

-Không biết rồi đêm nay sẽ có chuyện gì nữa, cô bé này chả lẽ đã hết yêu cậu ấy rồi sao?_ Người đàn ông trầm tư.

-Sao ông không bảo trợ lý Kim tìm tiểu thư về.

-Hẳn nói không tìm được, hẳn bảo cô ấy tắt điện thoại rồi.

-Cô ấy sẽ về thôi mà, hai người đi nghỉ đi, tôi lo được mọi việc._ Tiếng hẳn trầm trầm sau lưng hai vợ chồng, rồi hẳn lặng lẽ bước lên cầu thang.

Còn lại hai vợ chồng ông quần gia nhìn theo hẳn, rồi lại nhìn nhau khó hiểu. Không biết cậu chủ của họ hôm nay làm sao, sao không nổi khùng lên như bình thường vẫn thế. Một tháng nay mọi chuyện trong gia đình hạnh phúc này đã xáo trộn hoàn toàn làm hai vợ chồng họ lúc nào cũng sống trong nơm nớp, lo âu vì đôi vợ chồng trẻ đó.

-Hai người đi nghỉ đi, giám đốc không sao đâu, tôi cũng đi về đây, có chuyện gì hai người cũng đừng xen vào._ Trợ lý Kim bước ra cúi đầu chào họ rồi ra về.

Toàn những con người không bình thường.

Chiếc xe của Linn đỗ bên đường ray, cô bước ra vui vẻ, hình như cô còn hơi say một chút. Nhưng không sao, cô vẫn bảo Linn cứ lái xe về vì cô tự về nhà được.

Ngôi nhà chìm trong bóng tối làm cô thấy hơi sợ, không có ai chờ cô về sao, dù chẳng để làm gì nhưng bình thường họ vẫn làm thế mà.

Cô bước vào phòng tắm, lần này cô cẩn trọng hơn, bật đèn và nhìn kĩ xung quanh. Không có chồng cô, vậy là cô có thể yên tâm tắm gội rồi. Làn nước ấm nóng làm cơ thể cô sáng khoái sau một ngày đi chơi cũng khá mệt.

Mùi hương hoa trà theo cô ra khỏi phòng tắm, cô gọi cảm trong một bộ váy ngủ mỏng manh đỏ sẫm, thứ duy nhất cô tìm thấy trong phòng tắm.

“Lạ thật, đồ ngủ trong phòng tắm đi đâu hết rồi, rõ ràng mấy hôm trước mình còn thấy mấy bộ trong tủ mà?”

Cô ngồi trong bóng tối vừa lau nhẹ nhàng những lọn tóc ướt vừa nghĩ ngợi. Bỗng nhiên, một bàn tay mềm nhưng hơi lạnh chạm vào bờ vai thon thả của cô làm cô giật nảy người, quay ngoắt ngay lại.

Chiếc đèn ngủ bật sáng một màu tím hồng lãng mạn, chồng cô đang đứng trước cô, vẻ mặt buồn da diết. Ánh mắt đỏ của hắn làm cô sợ, hắn không hung dữ như thường ngày, cũng không hùng hổ đẩy cô xuống giường, nhưng hắn làm cô sợ đến gần như bật khóc. Cô muốn đưa tay lên ôm lấy khuôn mặt của chồng mình, cô muốn truyền hơi ấm cho bàn tay lạnh lẽo này và cô muốn mang chút hạnh phúc nhỏ nhoi lấp đi phần nào nỗi cô đơn trong đôi mắt kia.

-Em đừng nói gì cả. Hãy cho anh được bên em đêm nay...chỉ một đêm nay hãy dịu dàng với anh như trước kia, được không em?_ Hắn nói như mắc nghẹn trong cổ, như hắn là một đứa trẻ đã bị bỏ rơi lâu ngày mới tìm thấy người thân.

-Anh...anh sao thế, anh không khỏe à?_ Cô lo lắng xen lẫn e ngại.

Nhưng hắn chẳng trả lời cô, hắn nhẹ nhàng luồn tay ra sau lưng cô, bế cô lên ôm chặt trong vòng tay hắn. Cô không phản kháng, cô chỉ thấy kì lạ bởi thái độ của hắn. Trong ánh đèn ngọt lịm cơ thể hắn ấm nóng như một ngọn lửa dịu dàng ôm lấy cô. Hắn đặt cô lên giường rồi cũng nhẹ nhàng nằm xuống bên cạnh cô.

Hắn cứ thế, nằm nghiêng chống tay nâng đầu lên, và ngắm nhìn cô. Ánh mắt hắn bây giờ chất đầy yêu thương và sự khao khát. Nó làm cô thấy xấu hổ, cô luôn định quay đi né tránh nhưng cũng toàn bị hắn giữ lại.

Hắn từ từ đẩy cô nằm ngửa ra, hắn vòng hai tay chống xuống đệm trườn cơ thể lên trên người cô. Hắn cúi xuống sát mặt cô thở những hơi nóng gấp gáp vào khuôn mặt cô. Ánh mắt đỏ của hắn như đang thiêu đốt cô, cô thấy tim mình rạo rực, thân thể nóng bừng.

Như người mất hồn, cô giơ tay lên choàng vào cổ hắn, cô từ từ kéo hắn xuống thấp hơn. Làn môi ẩm ướt hấp háy, gọi cảm. Cô quên hết mọi thứ, đón nhận tình yêu dịu dàng mềm mại từ đôi môi chồng mình.

Họ chìm đắm trong tình yêu, trong những nụ hôn ngọt ngào. Hương trà man mát hòa với sắc tím của ánh đèn, và vị ngọt lịm nơi đầu lưỡi làm tâm hồn hai con người bay bổng trong miền hạnh phúc chỉ riêng họ.

Với cô mọi hận thù tan biến mất hoặc nó đã bị cuốn theo cơn sóng của yêu thương. Cô thức tỉnh con người đã ngủ quên hơn một tháng trước, con người luôn khao khát yêu hắn, luôn dạt dào ái ân như những con sóng biển đang hôn lên bờ cát dài ngoài kia. Cô lại yêu, yêu người đàn ông trong vòng tay mình như chưa bao giờ yêu nhiều đến thế. Cô lột tuột chiếc áo ngủ buộc hờ hững trên người hắn xuống, cô lướt những ngón tay mảnh dẻ trên làn da săn chắc của hắn, thêm khát cháy bỏng. Bờ vai cứng cỏi, lồng ngực ấm áp của hắn làm cô không thể cưỡng lại những rung động bùng lên như mới ngày đầu.

Cô tan vào hắn....Ngọt ngào...Say đắm...

Còn với hắn thì sao?

Hắn như kẻ đang chìm trong cơn mê, hắn chỉ biết hắn đang ở bên cạnh vợ mình, người hắn nôn nóng chờ đợi suốt gần mười tiếng đồng hồ qua. Hắn hôn lên da thịt ấm nóng của cô sau lớp vải mỏng manh, hắn lùa bàn tay vào mái tóc bóng mượt, ướt át của cô. Hắn cũng hạnh phúc mà, cũng sung sướng mà. Nhưng sao hạnh phúc lại cay đắng đến thế, nỗi sung sướng lại đau đớn đến thế? Hắn cũng yêu cô, như một kẻ đang điên dại vì tình. Đôi môi hắn như muốn gắn chặt với bờ môi của cô, đôi tay hắn như muốn mãi ôm trọn lấy cơ thể cô như thế này.

Hắn yêu vợ mình như vậy, nhưng sao hình ảnh cô trong mắt hắn bây giờ chẳng khác gì những con đàn bà đã dẽ mê vì hắn. Tại sao hắn lại có cảm giác rẻ rúng, khinh bỉ vợ mình như thế.

Hắn hòa vào cô nhưng theo một cách thô bạo, đầy vũ lực. Hắn làm cô thỉnh thoảng phải gồng người lên, cắn chặt lấy làn môi mềm mại kia vì đau. Nhưng cô càng chịu đựng, hắn càng điên cuồng hơn.

Hắn đang thỏa mãn chứ không phải yêu thương.

.

.

.

Nhưng...Chỉ mình hắn biết.

Đêm nay hắn cần cô, chỉ đêm nay nữa thôi.

Tiếng còi tàu ngân dài mang một ngày mới gõ cửa căn phòng cô gái xinh đẹp. Cô buộc phải mở mắt vì mùi trà mật ong hoa nhài thơm nức và mùi bánh quế hoa Trung quốc cứ vờn vờn, thoang thoang trong không khí. Sao hôm nay bác Phương lại cất công làm bánh quế hoa cho cô thế nhỉ, dịp gì chẳng. Nhưng chẳng cần phải biết vội, món ăn này cô yêu thích từ nhỏ, hồi đó mẹ cô hay làm cho cô ăn lắm, mẹ làm rất ngon.

Cô lao vào nhà tắm, thực hiện nghĩa vụ với răng miệng mặt mũi xong, cô thích thú bê cả khay bánh ra sofa ngồi thưởng thức niềm vui, như một đứa trẻ con được quà.

Bánh ngon quá. Trà thơm quá. Và con người thì sáng khoái quá. Thêm một ngày cuối tuần tuyệt vời dành cho cô.

.....

Cô bước xuống tầng một trong một bộ váy dài dịu dàng, nhìn quanh quất mà chẳng thấy ai. Cô tìm kiếm quần gia Trịnh, cô muốn biết chồng cô đã đi đâu, vừa nãy cô có gọi điện nhưng không liên lạc được. Đang bước xuống bậc cửa định ra ngoài vườn thì tiếng bác Phương gọi cô, giọng trầm lặng:

-Tiểu thư tìm thiếu gia à?

-À...vâng ạ. Anh ấy lại đến công ty rồi hả bác?

-Thiếu gia đã ra sân bay sáng sớm nay rồi, tôi không biết thiếu gia đi đâu. Tôi định gọi cô dậy nhưng cậu ấy bảo để cô ngủ._ Bác Phương hơi bối rối trả lời cô.

-Sao cơ? Anh ấy đi đâu cơ bác?_ Cô hốt hoảng, chưa bao giờ chồng cô đi đâu mà không nói với một người nào cả.

-Tôi không rõ thưa cô, sáng nay cậu ấy đi vội lắm, không biết có phải chuyện công ty không.

-Vậy anh ấy có nói đi bao lâu không bác?

Cô nhận được cái lắc đầu của bà Phương, nó làm cô thấy lo lắng. Cô cắn nhẹ vào đôi môi, bứt rứt hai bàn tay không biết nên làm gì tiếp theo. Nhưng cử chỉ của bà Phương khiến cô chú ý, bà ý hình như muốn nói gì hay đang che giấu cô điều gì đó.

-Bác có chuyện gì thế?

-À không...mà tiểu thư! Tôi hơi mất lịch sự, cô và thiếu gia đã xảy ra chuyện gì à?_ Bà Phương ấp úng, rồi cuối cùng cũng nói được những gì đang băn khoăn trong lòng.

-Chuyện gì..ý bác là thế nào?_ Cô thoáng giật mình khi nghĩ rằng bà ấy hình như biết được chuyện hận thù giữa cô và hắn, chuyện mà cô không muốn nhiều người biết.

-Dạ không, à mà ý tôi là... hôm qua thiếu gia về rất sớm, cậu ấy có dặn tôi chuẩn bị một số thứ, và khi về cậu ấy đã tự tay làm bữa tối...chờ cô về dùng bữa chung, nhưng...

Hiểu ngay được mọi chuyện qua lời kể đứt quãng của bà Phương, cô vụt chạy vào nhà. Cô nhớ lại mảnh giấy xanh lam chồng cô để lại trên bàn phấn ngày hôm qua, cô nhớ lại buổi đi chơi về trễ của cô. Tất cả những gì cô lo lắng hiện ra trước mặt cô. Một bàn thức ăn đủ các món ngon, mà toàn những món cô thích và chẳng món nào có vẻ như đã được người khác động vào.

Cô sợ hãi hơn, cái suy nghĩ đang lớn dần lên trong cô thúc giục cô chạy thẳng về phía cầu thang, lao đến phòng ngủ. Cô lục tung tất cả các ngăn kéo tủ, những đồng chai lọ liểng xiểng trên bàn.

Và cái gì muốn tìm bao giờ cũng ở nơi cuối cùng mình sờ đến. Cô lật những quyển tạp chí trên bàn, giữ chúng tơi tả xuống sàn. Đây rồi, mảnh giấy xanh sáng hôm qua đọc xong cô đã nhét vào giữa những trang báo rồi quên bém đi như chưa hề biết đến. Cô rũ xuống sàn nhà thất vọng. Cô sai rồi, cô hối tiếc nhưng cũng đã quá muộn, cô sai thật rồi.

Trong đêm hôm qua, khi cô và chồng cô mặn nồng bên nhau, cô đã có ý định ngày hôm nay cô sẽ nói chuyện với anh một cách nghiêm túc. Cô muốn anh thừa nhận lỗi lầm, rồi biết đâu chồng cô sẽ cầu xin cô tha thứ. Và cô sẽ quên đi tất cả, cô sẽ cho quá khứ ngủ yên, bởi vì căm ghét hay hận thù anh thì ba mẹ cô đâu thể sống lại được. Người cô cần căm thù là ba của anh cơ mà, người đã trực tiếp gây ra cái chết của ba mẹ cô chứ đâu phải anh. Còn anh lừa gạt cô có chăng cũng chỉ vì anh yêu cô mà thôi. Anh yêu cô đến nỗi dù cô có gây ra bao nhiêu chuyện anh vẫn tha thứ và còn dịu dàng, yêu thương âu yếm cô nhiều như hôm qua đây mà. Anh đúng ra là không có lỗi trong chuyện này.

Cô đau khổ đến thần thờ cả người, cô ngồi thụp xuống đồng tạp chí vung vãi trên sàn. Nước mắt cô chực trào ra, nhưng cô vẫn còn kịp nhìn thấy một thứ, đúng hơn là một phong bao. Cô vồ lấy, lập cập run rẩy mở ra khi nghĩ rằng đó là thư của anh.

[Chuyến bay xuất phát từ thành phố X đến thành phố Z Nhật Bản...

Thời gian xuất phát: 7 h 30 ngày...tháng...

Chuyến bay đi Nhật Bản ngày hôm nay ư? Cô lặng người đi khi đọc tiếp những dòng nghiêng nghiêng trên mảnh giấy nhét trong phong bao.

“Vợ ơi, em có phải rất muốn đến Nhật Bản du học không?”

Thời gian qua chúng mình bận rộn quá.

Anh thì không nghĩ sẽ chịu đựng được nếu em xa anh dù chỉ một giờ chứ nói gì đến chuyện em đi du học. Anh ích kỷ quá, anh xin lỗi em nhé.

Nhưng anh đền em một chuyến đi du lịch đến đất nước mặt trời mọc đó được không em?

Chúng mình hãy bỏ qua hết những hiểu lầm và những đau khổ để tiếp tục ở bên nhau đi em.

Em coi đây như một lời tạ lỗi của anh nhé em.

Yêu em nhiều, vợ của anh.

Chồng của em. Kay”

-Không! Anh đừng làm thế này với em.

Giọng cô nhỏ xíu, lạc đi trong nước mắt. Cô thấy đau lắm, đau ngay chính trái tim cô đây này. Cô làm tổn thương anh rồi, cô từ chối lời xin lỗi chân thành của anh rồi. Bây giờ cô còn làm được gì nữa, cô hối tiếc cũng trở nên vô nghĩa mất rồi. Cô lặng người đi trong đón đau. Nước mắt tuôn rơi. Từng giọt nóng hổi. Bỗng rát.

4. Chương 4

Ở một phương trời xa lạ, chàng trai bước ra khỏi cửa sân bay, vẫy một chiếc taxi. Hắn ngồi trên xe nhìn đường phố Mexico với con mắt lạnh nhạt. Mở chiếc cặp mang theo bên mình, hắn lôi ra một tập ảnh, thứ mà hắn lấy được từ hai thằng thám tử mà trợ lý Kim đã thuê.

Người trong ảnh là vợ hắn, cô cười rạng rỡ nhưng...không phải với hắn, cô ngả vào một vòng tay cũng...chẳng phải của hắn, và cô nhìn đắm đuối một người...hoàn toàn xa lạ với hắn. Hắn thở dài, bất giác đặt tay lên

môi, hần nhớ đến nụ hôn của cô đêm qua, nhớ đến cơ thể quyến rũ của vợ hần. Xé tấm ảnh ra làm đôi. Cầm một nửa còn lại hần sờ lên đôi mắt, làn môi, khuôn mặt vợ mình.

“Như vậy thì em chỉ cười với anh thôi”

Nhét bức ảnh vào ví hần rút điện thoại ra bấm số...

[Ai đấy?]-_ Đầu bên kia, giọng trợ lý Kim đều đều.

-Là tôi đây anh Kim, từ nay liên lạc với tôi theo số điện thoại này nhé._ Hần điềm tĩnh.

[Trời, giám đốc đang ở đâu thế, tôi không thể liên lạc hay điều tra được thông tin gì của giám đốc ở sân bay...]-_ Giọng trợ lý Kim hốt hoảng, sốt sắng.

-Tôi đổi số điện thoại và mua vé máy bay bằng tên khác. Không phải tìm tôi đâu, tôi đang muốn yên tĩnh.

[Nhưng còn công ty thừa giám đốc]

-Tạm thời anh điều hành giúp tôi, nếu hội cổ đông có ý kiến gì hãy kìm chân chúng chờ tôi về, tôi sẽ không đi lâu đâu. Nếu không có chuyện gì thì đừng phiền tôi._ Hần lạnh lùng ra lệnh cho tên trợ lý.

[Giám đốc đi là vì chuyện của tiểu thư sao?]-_ Trợ lý Kim rụt rè hỏi hần.

Chep miệng, hần tắt máy.

“Phải tôi đang trốn chạy, thật nực cười. Một kẻ kiêu hãnh như tôi mà phải tránh né một cô gái, mà lại là cô gái đã phản bội mình. Khốn kiếp.”

.....

Taxi dừng ở một dinh thự mang phong cách kiến trúc châu Âu, ngay giữa lòng thủ đô Mexico. Hần bước xuống, tháo cặp kính đen nheo nheo mắt nhìn chàng thanh niên đang vung cây gậy gôn trên bãi cỏ, trước căn biệt thự đồ sộ.

-Oh dios! Kay es mi amigo. [Tiếng Tây Ban Nha – nghĩa: ôi trời, là mày đấy à Kay]-_ Anh chàng kia thoáng nhìn thấy hần vội quăng cây gậy chạy tới, miệng reo lên thứ âm thanh làm hần cau mày.

-Mày đừng nói tiếng thổ dân nữa, Antoni._ Hần nghiêng người tránh hai bàn tay đang nhào tới ôm lấy mình.

-oh me malinterpreten...à nhầm, mày tới hỏi nào sao không báo tao một tiếng, thằng ôn này._ Anh chàng tóc nhuộm vàng chồm nhảy tung lên, vỗ vào lưng hần đôm đốp.

-Tao vừa xuống máy bay, tiện ghé qua mày thôi, tao đang đi du lịch._ Hần cười.

-Du lịch? Một mình? Vợ mày đâu?-_ Antoni tròn mắt.

-Tao kể sau, mày không định cho tao đứng giữa trời nắng thế này chứ hả?-_ Hần cười đâm vào ngực thằng bạn nhẹ hều làm anh kia ngớ người ra.

-Ờ...à ờ vào đi._ Antoni vội gạt mọi thủ tục chào hỏi rườm rà, mời bạn mình vào nhà.

Hần lặng lẽ rảo bước trên thảm cỏ êm ái, tâm trạng xáo trộn làm hần không muốn ở nơi đông người, cụ thể là bữa tiệc chào đón hần mà thằng Antoni bày ra. Ở đó, toàn những thằng đại gia trẻ tuổi trong giới xã hội đen, một bữa tiệc chào đón mà hần chẳng quen biết một ai ngoài thằng bạn. Buồn cười.

Nắng Mexico như hũ mật ong bị đánh đổ, tràn xuống thảm cỏ hần đang thả bước, nắng rực rỡ như nụ cười người con gái đang luẩn quẩn trong đầu hần. Hần mông lung, mê muội. Không khí thoảng một mùi hoa trà làm hần sực tỉnh, mùi hương của sự yêu thương, mùi hương vẫn vương trong câu chuyện tình yêu của hần. Hần nường cặp mắt nâu mơ màng nhìn về khu vườn đủ các loại hoa. Thằng bạn khô khan của hần ở một mình trong cái dinh thự này mà cũng bày đặt trồng hoa trồng cỏ nữa. Hần khịt mũi lẩm nhẩm:

-Mình cũng không đến nỗi thiếu Vitamin D mà phải đứng giữa trời nắng thế này đâu nhỉ, một vườn hoa chắc tốt cho tâm trạng của mình bây giờ.

Hắn lững thững tiến lại cái cổng gỗ quần đầy những dây thường xuân mảnh mai. Hương trà ngào ngạt miên man. Cái cảm giác khiến hắn tưởng như đang mơ ngủ trong vòng tay vợ hắn.

Bản Serenade réo rắt trầm bổng đâu đó giữa những bông tú cầu đầy màu sắc, không gian và âm thanh quện lại với nhau như một bức tranh theo trường phái lãng mạn cổ điển. Hắn tìm kiếm nơi phát ra những âm vực tuyệt vời đó, một bản nhạc buồn như tâm trạng của hắn, nhưng không muốn nghe cũng không được. Quyến rũ lạ kỳ.

Bên cạnh cây piano của mình, cô gái dịu dàng trong chiếc váy voan trắng muốt, dạo những ngón thon thả trên từng phím đàn. Nặng đọng lại bên cạnh cô, thời gian như muốn níu giữ khoảnh khắc này cho tiếng dương cầm kia cứ mãi ngân lên bản nhạc của sự lãng mạn.

Những nhánh thường xuân xà xuống từ mái vòm làm bằng những thân cây khác tạo thành một ngôi nhà cây tuyệt đẹp bao quanh cô gái. Những cơn gió dịu dàng lùa vào mái tóc mát lạnh của cô. Cô dừng những ngón hồng trên phím đàn, nhìn chàng trai đang thẫn thờ tiến vào khu vườn của cô. Gió khẽ rung hàng mi hiên.

-Anh là ai?

.

.

.

-Anh là ai vậy? Sao anh lại vào đây?__ Cô gái hỏi lại với một giọng nói dịu dàng hơn so với sự bất ngờ vừa nãy.

-Tôi..._Hắn trả lời rồi mới giật mình ở người ra với thứ ngôn ngữ Tây Ban Nha đó.

-À, tôi xin lỗi, tôi tưởng anh biết tiếng Tây Ban Nha.__ Cô gái đổi về thứ tiếng mẹ đẻ của hắn ngay khi mới nghe được một tiếng thốt ra từ cái miệng lấp bắp của anh chàng lạ mặt.

-Tôi..có làm cô mất tập trung không? Ồ..bản nhạc hay lắm. Tôi là bạn của Antoni.__ Hắn lờ đi câu hỏi của cô gái, luống cuống trả lời.

-Vậy à! Anh là bạn anh ấy à? Cảm ơn anh, mời anh ngồi. Anh muốn dùng một chút trà chứ?__ Cô gái đứng dậy, bước về phía chiếc bàn trắng xinh xắn bên cạnh, thướt tha duyên dáng.

-Trà? À vâng, nếu không phiền cô.

-Anh khách sáo quá, khác với những người bạn của Antoni.__ Cô gái rót trà vào một chén sứ mỏng đưa cho hắn rồi mỉm cười.

Trong sáng, ngây thơ và mong manh như một cánh hoa. Đó là những gì hắn cảm nhận được ở cô gái mới gặp lần đầu này. Một người thế này mà lại quen biết thằng Antoni bồ bả - bạn hắn sao?

-Lâu rồi tôi không gặp Antoni. À..cô là..._ Hắn bỏ lửng câu nói để cô gái kia trả lời nốt ẩn ý bên trong.

-Tôi là Ivy, em họ của Antoni.__ Cô gái nhìn hắn bằng một đôi mắt to trong sáng, lấp lánh.

Hắn với cô gái mới quen ngồi nói chuyện trong khu vườn đầy hoa và những nhánh thường xuân xanh non. Câu chuyện về những bản piano lãng mạn, về những bông thường xuân xanh tươi man mát, và về đất nước của hắn - quê hương mà cô gái đã rất lâu chưa được quay lại. Cho đến khi những tia nắng tắt dần, chim chóc còn trùng trùng đã trở về nơi trú ẩn và nói lời chào tạm biệt ột ngày sắp qua. Thì...

-Kay, hóa ra mày vào đây hả, tao tìm mãi, đang uống mò ra đây làm gì?__ Antoni xuất hiện như một cơn bão trong khu vườn yên tĩnh. Hắn đứng là một thằng thô lỗ, bộp chộp. Nhưng là một thằng bạn tốt.

-Antoni, anh lại tiệc tùng bữa bãi đấy hả, đừng để em mách ba anh đấy nhé.__ Cô gái cười ngoan hiền, liếc mắt về phía thằng bạn của hắn.

-Ha ha anh có tiệc tùng gì đâu, vì thằng này anh mới phải tốn một khoản không nhỏ đấy, Ivy bé bỏng ạ hô hô hô.__ Antoni vỗ vào vai hắn cười hô hô.

-Đừng gọi em là Ivy bé bỏng, em lớn rồi. Ghét anh.__ Cô gái nhỏ phụng phịu chạy tọt ra khỏi khu vườn.

-Ồ...Ivy.__ Hắn hốt hoảng đứng dậy nhìn theo bóng cô gái.

Nhưng Antoni nhanh tay chớp hắn kéo lại, nó vừa cười vừa nói với giọng nghe sao mà đều giả.

-Kệ con bé, nó không giận đâu hê hê. Mà tao nói trước với mày nhé, Ivy là đứa em tao rất quý, con bé hoàn toàn xanh và sạch, mày thì có vợ rồi.__ Antoni cố tình nhấn mạnh mấy chữ cuối cùng với một vẻ nghiêm túc, nhưng điều đó làm hắn khó chịu.

Hắn không trả lời thằng bạn, hắn đang bị cái chữ “vợ” trong câu nói của Antoni ám ảnh. Những tưởng thời gian nói chuyện với cô gái ngây thơ, tươi trẻ kia sẽ làm hắn tạm quên đi hình ảnh người đàn bà đã làm hắn đau đớn. Nhưng thằng bạn lại chẳng để hắn được yên thân, lại còn nhắc khéo hắn chuyện cô em của nó nữa.

-Tao nói thế thôi, tao hiểu mày. Nhưng như thế cũng không thừa đúng không? Nhìn con bé ngon thế cơ mà, tao không phải anh họ nó thì giờ này nó phải nằm trên giường với tao rồi__ Thằng bạn hất mặt về phía cổng vườn rồi vỗ vai nó cười xuề xòa.

-Thằng khốn kiếp bệnh hoạn... Cô em mày quá ngây thơ, nói chuyện thì được chứ không phải gu của tao. Tối nay giới thiệu cho tao vài nơi vui chơi đi.__ Hắn đâm vào bụng thằng bạn rồi kẹp đầu nó vừa cười vừa lôi nó ra khỏi vườn hoa xinh đẹp.

-A...a, bỏ tao ra thằng này...

.

.

.

Hương trà vẫn miên man đâu đây. Dịu dàng sau lưng hắn. Hắn nhớ mùi hương trà. Nhớ vợ hắn.

.

Cô ngồi co ro trong góc phòng, những sợi tóc dẫm nước mắt bết lại trên mặt cô thành những vạch đỏ loang loang, cửa vào nổi đau trong tim.

Đã gần ba ngày rồi mà cô vẫn không biết chồng cô ở đâu, cô đã đi tìm anh ở mọi nơi. Cô lang thang suốt ngày trong Trung tâm mua sắm Iris. Cô chờ đợi trước tòa nhà hơn hai chục tầng – nơi anh làm việc, suốt một ngày. Cô van xin thậm chí dọa nạt trợ lý Kim để biết được tung tích của chồng mình. Nhưng cô chẳng tìm được gì, cũng chẳng xin được gì. Cô đau khổ rồi, cô mệt mỏi thu mình vào một góc tối tăm trong căn phòng tràn ngập sắc tím ngọt ngào của đêm cuối cùng bên chồng.

-Cô ấy cứ như thế sẽ đổ bệnh mất, ông có cách nào không?__ Bà Phương khép cánh cửa phòng lại như cũ, quay ra hỏi chồng.

-Có cách gì ngoài việc trông chờ thiếu gia trở về chứ?__ Ông Trịnh lắc đầu bước xuống cầu thang.

Họ không biết phải làm gì cho vợ của cậu chủ nhà họ, cũng càng không biết tìm cậu chủ của mình ở đâu. Duy chỉ có một người biết được, nhưng người đó lại chẳng thêm ho he một câu nào về chàng giám đốc Iris kể từ hôm hắn ta bỏ đi. Ngoài việc đến nhà giám đốc lấy tài liệu cho cuộc họp ở công ty thì trợ lý Kim cũng biệt tăm. Hắn thoát ần, thoát hiện như một bóng ma.

“Cô đã sai lầm khi đối xử với chồng của mình như thế tiểu thư ạ.”

Trợ lý Kim đẩy gọng kính lên, rồi bước qua cánh cửa khép hờ, đi xuống cầu thang.

-Trợ lý Kim!__ Cô chạy theo, gọi giật hắn lại khi thấy bóng người lướt qua khe cửa.

-A, chào cô.__ Hắn giả vờ như vừa mới thấy cô.

-Tôi xin anh, anh chắc chắn biết anh ấy ở đâu, anh làm ơn cho tôi biết đi. Tôi xin anh trợ lý Kim.__ Cô cầu khẩn hắn trong nước mắt.

-Tôi xin lỗi tiểu thư, giám đốc không hề nói gì với tôi. Sau khi giám đốc đi thì tôi nhận được tin nhắn trong hộp thư thôi. Giám đốc chỉ nói tôi quản lý công ty trong thời gian giám đốc vắng mặt. __ Trọ lý Kim nói dối một cách tinh bơ như sự thật nó như vậy.

-Vậy anh không tìm được nơi mà anh ấy gửi thư sao, phải có chứ. __ Cô níu kéo hần, vẫn trong nước mắt.

“Cô tiểu thư này cũng thông minh đấy chứ”. Trọ lý Kim quay lại, đỡ thân hình mềm nhũn của cô diu vào phòng.

-Tôi không nói dối cô đâu. Tôi đã kiểm tra rồi, giám đốc gửi thư cho tôi trước khi đi 1 tiếng đồng hồ mà. Tôi không cách gì liên lạc được. __ Hần an ủi cô bằng sự lừa gạt. Nhưng nhìn cô gái xinh đẹp bơ phờ vì sự mệt mỏi và nỗi đau khổ hần lại mong ước giám đốc của mình mau chóng trở về.

Hy vọng cuối cùng đã vỡ vụn. Cô ngồi lại một mình trong phòng, cố gắng cho nước mắt không lẫn xuống nữa. Cô muốn tâm trạng mình không bị rối loạn, ít ra như thế cô mới đủ bình tĩnh nghĩ ra cách gì tìm được chồng mình.

“Đúng rồi”. Đôi mắt cô ánh lên tia hy vọng cuối cùng.

Đúng rồi. Mai cô sẽ đến Nhật Bản.

-Trưởng phòng Linn, giám đốc triệu tập anh về nước gấp, muộn nhất là trưa ngày mai. Nghe nói bên hãng thời trang Z thiếu người mẫu nên hủy hợp đồng rồi, giám đốc có vẻ tức giận lắm. __ Cô thư ký tất tả với một đồng giấy tờ, sổ sách tùm đầy Linn như cảnh sát tóm được tội phạm.

-Từ từ nào, giám đốc gửi công văn à, sao không gửi thẳng cho tôi? Mà nghe nói bên Z có mấy người mẫu diễn tốt lắm cơ mà. __ Linn bình tĩnh xoa dịu cô thư ký, khuôn mặt anh vẫn rạng rỡ một nụ cười hiền lành.

-Trời giám đốc gọi cho anh mà có được đâu. Ông ý bảo việc gấp nên không gửi công văn mà gửi điện khẩn về khách sạn mình ở đó trưởng phòng. __ Cô thư ký càng vồ vập hơn.

-Vậy à?...Chà, coi bộ lần này chúng ta sẽ bị khiển trách nặng đây. __ Linn đập tay lên trán.

-Trời ơi, khiển trách ư? Tôi chỉ mong được thể thôi trưởng phòng ạ, không khéo tôi bị đuổi việc mất. Thôi tôi đi đặt vé máy bay đây, không biết giờ này có kịp không nữa, anh chuẩn bị đồ đạc đi nhé. __ Cô thư ký lại chạy biến đi như một cơn lốc ồn ào mà Linn chưa kịp nói gì.

“Mình phải về sớm vậy sao? Còn nhiều việc muốn làm mà, đi thế này không biết sau sẽ ra sao”. Linn suy nghĩ mông lung, anh vẫn muốn ở lại thêm một thời gian. Anh không muốn vừa mới tìm thấy tình yêu của mình được vài ngày mà đã phải đi. Nhưng cũng thật kỳ lạ, anh cau mày hơi lo lắng vì mấy bữa nay gọi cho Jen không được. Không biết có gì không ổn xảy ra với tình yêu mới chớm nở của anh không?

[Tút tut...tu tu tu tu...]. Tiếng tu tu nào nuốt trong điện thoại làm Linn càng thấy bất an, anh muốn gặp cô gái đáng yêu đó thêm một lần nữa. Biết đâu lần này anh sẽ tỏ tình với cô, một người con gái như thế thì anh phải nhanh chóng bắt lấy cơ hội chứ. Một người hiền lành, điềm đạm như anh mà giờ lại thấy sốt ruột lo âu kể cũng lạ. Nhưng mà cũng chẳng phải không đúng, anh yêu cô gái ấy. Không phải yêu ngay từ lần gặp gỡ đầu tiên, mà yêu cô vì cô mang lại sự xáo trộn trong anh, một cảm giác không mấy thích thú nhưng anh lại luôn mong chờ.

“Có chuyện gì xảy ra với cô không, cô Jen?”

Sân bay Tokyo đông đúc làm cô gái chật vật mới chen được ra ngoài, nhưng đúng ra chen được là nhờ mấy anh giai đại gái dạt sang cho cô đi thôi. Ai cũng biết và ai cũng nhìn, bởi cô đẹp mà. Nhưng cô thì chẳng để ý làm gì, cô có việc quan trọng hơn phải nghĩ đến, cô phải đi tìm chồng của mình.

Về một khách sạn phong cách rất Nhật, cô tắm rửa rồi khoác áo đi luôn. Nhưng cô đi đâu? Lang thang ngoài đường thì bao giờ mới tìm được chồng? Thật buồn cười mà cũng thật đáng thương cho cô gái ngốc đi tìm chồng ở một nơi xa lạ thế này.

Cô dừng lại bên một ghế đá ven đường, Tokyo về đêm lạnh quá. Cô co ro trong một chiếc áo len mỏng, tưởng tượng ra một vòng tay ấm áp, một lồng ngực săn chắc và một bờ vai rắn rỏi. Những thứ đã quá quen

thuộc với cô, những thứ mà nếu không vì một chuyện đã qua trong quá khứ thì bây giờ cô vẫn được sở hữu nó, bất cứ lúc nào cô cần.

Cô gái mệt mỏi đến độ không nhắc được đôi chân lên nữa. Cô nhớ anh nhiều lắm, rất nhớ. Nhớ làm cô sẽ sụp đổ nếu cô không tìm thấy anh. Cô cầu nguyện được gặp lại anh, được nhìn thấy anh. Có thể anh sẽ không tha thứ cho cô. Nhưng cô muốn được nhìn thấy anh. Một lần thôi cũng được. Và chỉ là nhìn thôi, cũng được.

Cô gục xuống và lại khóc, lặng lẽ, kìm nén. Trên đường cuộc sống vẫn ồn ào, náo nhiệt như không hề biết đến cô.

-Tôi cứ nghĩ là sẽ gặp cô trong một bộ dạng dễ thương hơn nhiều chứ cô Jen.

Một chiếc áo ấm áp được choàng vào vai cô, và giọng nói của một ai đó làm cô giật mình.

-Anh...! Anh Linn, sao anh lại ở đây?__ Cô ngạc nhiên nhìn Linn, mắt vẫn long lanh.

-Thì đây là đất nước tôi đang sống mà. Hôm nay tôi bị sắp mắng cho tơi tả, nhưng đúng là đời có luật bù trừ, tôi được gặp cô như thế này.__ Anh chàng tươi cười ngồi xuống bên cạnh cô. Anh đang vui quá mức và hình như hơi vô duyên trước tâm trạng đối ngược của cô.

-Thế mà tôi không biết anh sống ở Nhật Bản đấy. Anh chỉ mới nói với tôi anh du học ở đây thôi.__ Cô gượng cười, lau những giọt nước chưa khô trên khóe mắt.

-Hình như tôi có mặt không đúng lúc nhỉ, tôi có phiền cô không?__ Anh chàng quay sang cô ân cần.

-Không đâu, là tôi gốc lại đi làm chuyện này giữa đường thôi. Anh là một người bạn tốt, không có anh đến chắc tôi chỉ biết ngồi khóc ở đây đến đêm mất.__ Cô cúi đầu xuống, lặng lẽ nhưng thành thật.

-Vây...hãy cứ thoải mái bên cạnh người bạn như tôi đi. Cô nói tôi là người bạn tốt đấy nhé, đừng ngại.

Linn hơi rụt rè vòng tay ôm lấy vai cô, kéo cô dựa vào vai mình. Anh cảm thấy có gì hơi thất vọng trước câu nói của cô: “Cô ấy chỉ xem mình như bạn thôi sao?”. Nhưng cảm giác được cô dựa đầu vào vai cũng đủ làm anh thấy rạo rực. Chàng trai 22 tuổi im lặng ngồi bên cô gái mà anh yêu. Nghe cô khóc mà anh cảm thấy buồn bã và đau đớn, và anh đã quyết định một điều anh vẫn đang lưỡng lự. Anh sẽ theo đuổi cô, sẽ mang lại cho cô hạnh phúc và những điều tuyệt vời, chứ không phải những giọt nước mắt như thế này.

Anh yêu cô. Yêu đến quên hết mọi chuyện trên đời rồi.

.

.

Trong hộp đêm lớn nhất tại thủ đô Mexico.....

Hàng trăm người quay cuồng trong tiếng nhạc. Những điệu nhảy bốc lửa. Những thân hình gợi cảm đắm mồ hôi của mấy cô vũ nữ da màu loang loáng trong ánh đèn laze. Hắn ngồi một mình nốc hàng chục ly rượu mạnh, nhìn thẳng bạn đang uốn éo những động tác chỉ nên có trên giường với hai cô vũ nữ mặc đồ da đen bóng. Vô vị. Cuộc đời hắn bây giờ thật vô vị, hoặc có chăng thì là cái vị cay nồng, cào rít cổ họng của cái thứ nước hắn đang uống.

-Ê...mày..phù phù, ra đi mày, trầm tư thế?__ Thăng bạn hắn thở hồng hộc vào mặt hắn.

-Mày cứ chơi đi, tao không có hứng. Có rượu được rồi, đừng lo.

-Bảo tao dẫn mày đi chơi mà lại ngồi với rượu à? Giận vợ thì cứ dinh em nào về nhà một đêm cho đỡ bứt rứt là được chứ gì.__ Antoni ngồi phịch xuống ghế giật lấy ly rượu trên tay hắn.

-Tao mệt, không thích lằng nhằng chứ có sao đâu, mày ra đi, mày ở đây làm phiền tao đấy.__ Hắn xua thẳng bạn như đuổi tà.

-Thôi vậy, tao ra đây có chút việc mày cứ ngấm đi thích em nào bảo tao hê hê.__ Thăng bạn hắn khệnh khạng tiến lại phía hai em mặc đồ da, khoác vai chúng rồi bỏ đi đâu không biết.

Cái thằng đó chắc lại lôi gái vào chỗ nào kín kín đây mà, hần còn lạ gì. Mặc dù chơi với thằng bạn lâu, quý nhau nhưng hần vẫn không ưa nổi thói xấu này của thằng bạn, cộng thêm cái việc nó đang làm hần cũng chả mấy dễ chịu. Nhưng nghĩ lại thì hần thấy mình cũng chẳng hơn gì thằng bạn, hần cũng lôi gái về nhà nhiều lần nhưng chỉ lần duy nhất gần đây hần làm trò đó. Đơn giản lúc đó hần quá say. Hần chỉ muốn vợ hần ghen, nhưng hần đúng là ngu, vợ hần không những không ghen mà còn đi tìm thằng chó chết nào đó thế chỗ cho hần. Giờ thì hần mất cả vợ và phải ngồi đây nghe thằng bạn giảng dạy nữa. Đời thật khổ nạn.

“Todos de pie. No se mueve.” [Tất cả đứng yên, không được cử động]

Một đồng cảnh sát lồ nhố cầm súng ào vào vũ trường quát tướng lên. Người người toán loạn, kẻ chạy kẻ la hét ôm tởm, người thì đứng im giờ tay lên sợ hãi. Hần cũng hoảng hốt, nhưng không đến nỗi lông lên như mấy thằng ẻo ợt kia, hần nhồm lên ngó lũ cảnh sát rồi lại ngồi xuống bình tĩnh.

-Él, se puso de pie. [Anh, đứng lên]_ Một thằng cảnh sát mặt non choẹt dí súng vào hần xì xỏ cái gì hần không hiểu.

Nhưng theo phản xạ, hần đứng lên, điềm tĩnh. Hần xốc lại cổ áo rồi xỏ ra thứ ngôn ngữ quốc tế, mong thằng cảnh sát Mexico kia hiểu được đôi câu:

-What's wrong?

Hình như nhìn bộ dạng hần, thằng kia cũng biết hần là người nước ngoài, cộng thêm cái câu hần vừa nói làm nó có vẻ xuôi xuôi:

-Where is your identification? Let me see.

(Có lẽ nên ngưng màn ngoại ngữ thôi, chính mình còn mù mờ ^^)

Hần nhún vai lôi cái thẻ căn cước ra đưa cho tên cảnh sát rồi chép miệng ngao ngán. Cái trò này chỉ thấy trên phim, thế mà bây giờ hần lại gặp phải, đến là chán nản. Tên cảnh sát nhòm cái ảnh rồi lại đưa mắt lên lườm lườm hần. Chả lẽ cái mặt hần bây giờ không giống trong ảnh chắc. Hần mệt mỏi đưa ánh nhìn đi chỗ khác thì nhận ra thằng bạn hần đang học tốc chạy vào, nó túm lấy tay cảnh sát rồi chúng xì xỏ với nhau điều gì đó. Kệ, hần chẳng làm gì sai, hần không phải sợ, mà cũng không quan tâm chuyện gì đang xảy ra.

-Bọn nó làm gì mà không?_ Thằng bạn hần đưa lại cho hần cái thẻ sau khi nói chuyện xong với tay cảnh sát.

-Không, bọn nó làm cái trò gì thế hả?_ Hần hất mặt về phía mấy thằng đang lò dò, lưng xục khắp nơi.

-Hề chả có gì đâu, về thôi mà mất hứng rồi._ Antoni lảng tránh câu hỏi của hần, rồi đập vào vai hần giục về.

Chiếc xe mui trần rú ầm lên trên đường phố Mexico, thằng bạn hần vừa nhún ga vừa gào vào điện thoại như một thằng điên. Nhưng hần cũng chỉ biết những hành động đó là biểu hiện của một thằng điên, chứ đâu hiểu nó nói gì. Hần bức bối, cứ như hần đang bị thằng bạn lừa gạt cái gì đó.

-Mày có chuyện gì giấu tao, mày vẫn dính vào thứ đó đấy hả?_ Mặt hần nghiêm nghị.

-Ồ... hề hề, công nhận mày hiểu tao thật, nhìn qua biết chuyện gì rồi hả? Kệ đi mày vui mà._ Thằng bạn hần ở người ra sau câu hỏi của hần rồi lại cười hềnh hếch.

-Tao nói rồi, mày đừng làm nữa, với hoàn cảnh như mày bây giờ thiếu gì cách kiếm tiền hả?_ Hần vẫn không buông tha.

-Mày nghĩ gì thế hả thằng bạn yêu dấu của tao, tao thiếu gì tiền. Nhưng cái tao cần là niềm vui, tao thích trò mạo hiểm này. Mà mày yên tâm, bọn cảnh sát chẳng làm được gì đâu, tao vừa qua mặt bọn nó như chơi với mấy thằng thiếu năng đấy thôi._ Antoni cười ngoác cả mồm, hần với tay sang vỗ vào vai hần trấn an.

Hần im lặng. Khoảng trời phía xa xa kia sao mà tối tăm. Antoni không cười nữa, nó hiểu thằng bạn nó lo lắng cho nó, nó cũng hiểu trò nghịch ngâm của nó. Nhưng cuộc sống của nó thiếu những giờ phút như thế nó thấy nhàm chán. Hai con người im lặng trên chiếc xe đua ồn ào, gầm rú giữa thủ đô Mexico.

5. Chương 5

Hương trà thoang thoang, gió tung bay tấm rèm cửa phòng hấn đang ngủ. Là vợ hấn, cô ấy trông thật đáng thương trong bộ quần áo đơn giản và hơi bẩn. Nhưng sao cô ấy lại ở đây? Cô ấy tìm được đến đây à? Cô ấy biết hấn ở đây sao? Không thể nào.

-Jen!_ Hấn chồm dậy ngơ ngác rồi cũng biết mình đã nằm mơ.

-Anh dậy rồi à anh Kay. Ăn sáng thôi.

Cô bé Ivy đứng thập thò sau cánh cửa phòng gọi hấn. Hình như con bé nhìn thấy hấn vừa tỉnh dậy sau cơn mê. Hấn nhào người ra khỏi giường, bước lại phía cô bé xinh xắn trong bộ váy lam dịu mát.

-Em xuống trước đi, anh gọi điện về nhà một chút. Antoni dậy chưa em?

-Anh ấy dậy đi đâu từ sớm lắm rồi anh ạ. Em chuẩn bị bữa sáng xong rồi đấy, anh xuống luôn nhé, chắc Antoni về ngay ý mà._ Cô bé cười dịu dàng.

Hấn bước vào phòng tắm, xối nước vào đầu. Lạnh toát. Hấn cảm thấy kì lạ sau giấc mơ vừa rồi. Và thêm nữa hấn hơi lo lắng cho thằng bạn, có lẽ nó đi sớm là vì chuyện tối qua. Bước xuống phòng ăn căn biệt thự giàu có của thằng bạn, hấn ngồi vào đầu bàn bên này, đối diện là cô bé Ivy xinh xắn.

-Em không gọi được cho Antoni anh ạ!

-Ừ anh cũng nghĩ vậy, không sao đâu, nó về ngay mà em._ Hấn an ủi cô bé Ivy.

Bây giờ hấn chẳng thể nói gì ngoài những lời động viên cô gái nhỏ, hấn đang lo lắng, cảm giác thằng bạn đang gặp chuyện chẳng lành làm hấn ăn cũng không ngon. Chưa bao giờ hấn thấy bất an và hoang mang như thế.

Tiếng động cơ xe đua rú ầm bên ngoài sân căn biệt thự làm hấn với cô bé Ivy chẳng ai bảo ai đều chồm dậy chạy ngay ra cửa.

-Anh Antoni!_ Ivy mừng rỡ chạy ra sân.

Hấn cũng thấy yên lòng thở phào nhẹ nhõm, nhưng chẳng được mấy giây hấn bỗng hốt hoảng lao tới thằng bạn. Nó đang ôm chặt một bên vai đầy máu, một bên tay áo Antoni đã xé toạc để buộc vào vết thương trên vai, nhưng hình như không ăn thua, máu vẫn thấm đẫm và chảy ròng ròng dọc cánh tay nó. Hấn lao vào đỡ thằng bạn vừa loạng choạng xuống được xe, còn cô bé Ivy thì sợ hãi đến lặng cả người.

-Có chuyện gì thế Antoni?_ Hấn xốc thằng bạn vào trong nhà, vừa đi vừa hỏi.

-Không kịp nữa, mày đưa Ivy đi đi, tao phải lấy một số giấy tờ đã.

Antoni thở khó nhọc, cố giằng khỏi tay hấn chạy lại phía bếp. Nó xoay một tay nắm trên cánh tủ bếp. Một ngăn tủ được kéo sang một bên để lộ một khoảng rộng. Nó vơ vét đồng giấy tờ và hất những cọc tiền vào chiếc túi đen rồi buộc lại cẩn thận.

-Mày làm gì thế, có chuyện gì?_ Hấn sốt ruột gắt thằng bạn.

-Mày vẫn mang theo nó đấy chứ?_ Antoni lôi một khẩu súng mạ bạc trong ngăn tủ, giơ ra hỏi hấn.

-Mày..định làm gì? Nói tao biết chuyện gì đã.

Hấn nhìn khẩu súng mà thoáng giật mình, thứ đồ chơi nguy hiểm đó hấn và Antoni đã cùng nhau đặt hai khẩu giống nhau từ hồi hai thằng mới 16 tuổi. Chỉ có điều của hấn mạ crom còn của Antoni mạ bạc. Hai thằng đặt nó chỉ để chơi và đã thống nhất là khi nào ở trong hoàn cảnh thật nguy hiểm mới dùng.

-Chả lẽ...?_ Hấn khựng lại bởi cái ý nghĩ kinh khủng lướt qua trong đầu.

-Đúng rồi đó mày, đây là lần đầu tiên tao phải dùng đến nó. Cảnh sát quốc tế vừa ập đến nơi tao giao hàng, bọn nó tưởng tao lòi cớm đến nên giờ quay sang tao...Mày thôi đứng trợ ra đó đi, mày mặc váy hồi nào vậy? Có nó ở đây không hả?_ Thằng bạn hấn vừa thở vừa kể mọi chuyện và vừa lấp đạn.

-Tao không mang, tao chỉ nghĩ sang thăm mày...Nhưng..._ Hấn ngáp ngừng tỏ vẻ hơi ái ngại với việc đang xảy ra. Dù gì hấn cũng không muốn dính vào mấy chuyện lằng nhằng của thế giới ngầm, nhưng hấn không thể bỏ mặc thằng bạn được.

-Vậy cầm lấy thứ này, mày yên tâm, tao không lòi mày vào vụ này đâu... Chỉ mong mày chấp nhận yêu cầu này của tao: đưa Ivy đi và hãy bảo vệ nó, ở đây nó sẽ gặp nguy hiểm. Với lại có thể tao sẽ đi một thời gian.

Antoni tung cho hấn một khẩu SIG P220, nó hướng đôi mắt háo chiến nhìn hấn rồi cụp xuống khi dừng lại phía cô bé Ivy, rồi lách thếch tiến ra cửa. Nó không dám nhìn Ivy quá lâu, bởi có lẽ trong ánh mắt cô bé là một sự thất vọng làm nó sợ hãi còn hơn cuộc chiến sắp tới.

-Hãy để em bằng bó vết thương cho anh đã, Antoni._ Cô bé ghen ngào nức lên.

.

-Không còn thời gian đâu Ivy, nhanh lên đi em._ Antoni sốt ruột giục Ivy trong khi cô bé vẫn đang cần mẫn làm công việc chẳng mấy vui vẻ của mình.

-Mày đi với tao, về nước đã, có chuyện gì tính sau._ Hấn cũng sốt ruột và bực bội chẳng kém, hấn xông tới nắm vào vai thằng bạn gần giọng.

-Mày sống cuộc sống yên bình quen rồi, bây giờ đừng mơ mộng nữa. Mày nghĩ cả ba trốn thoát được bọn nó sao? Còn bọn cớm cũng đuổi đến đít rồi đấy. Đi đi thằng ngu, đi và mang theo con bé.

Antoni bực bội đứng phắt dậy đẩy Ivy ngã nhào về phía hấn, rồi nó chạy tuốt ra sân. Cô bé Ivy òa khóc trong tay hấn, vai con bé run lên lẩy bẩy. Hấn bực bội, bực vì thằng bạn ngu ngốc dính vào chuyện tà đình này. Nhưng hấn không thể bỏ nó, một thằng bạn đủ tốt để hấn phải liều mạng. Hấn nắm chặt vai Ivy an ủi rồi kéo con bé chạy ra ngoài.

-Đi đi và nhớ mày còn con tin này trong tay tao, đừng để tao phải mất kiên nhẫn vì chờ đợi._ Hấn ôm lấy cô bé ngây thơ nói với thằng bạn bằng một giọng đầy sự tin tưởng.

-Cám ơn mày, xong việc tao sẽ tìm mày...sớm thôi._ Thằng bạn hấn mỉm cười rồi đóng sập cửa xe rú ga phi ra ngoài.

Xa xa đã có tiếng động cơ của rất nhiều xe hạng nặng và tiếng còi xe cảnh sát vang lên. Ivy bỗng nín chặt tay áo hấn nép vào người hấn sợ hãi. Con bé giật bắn người khi nghe thấy hàng loạt tiếng súng và tiếng những chiếc xe lao đi vun vút phía sau những rặng cây.

-Đi thôi Ivy, Antoni đã đánh lạc hướng chúng rồi, chúng ta cũng phải đi thôi.

Hấn lôi cô bé lên nhà nhắc con bé mặc quần áo thật kín, còn hấn tranh thủ lấy một số giấy tờ tùy thân để có thể đưa cô bé về nước với hấn. Xong mọi chuyện hấn rút khẩu súng sau lưng quần ra, lên đạn rồi nhẹ nhàng, cảnh giác bước xuống dưới. Tiếng còi xe cảnh sát vọng tới ngay ngoài cổng khu biệt thự làm hấn hơi giật mình. Hấn kéo Ivy định chạy ngược lên thì con bé nín tay hấn giữ lại.

-Anh à, có một lối đi ở sau giá sách trong phòng đọc sách, nó dẫn ra vườn hoa, mình chui qua hàng rào cây chạy trốn được mà anh._ Con bé mặc dù đang run nhưng vẫn cố nói rành rọt.

-Tốt lắm em gái, vậy đi theo anh. Nhớ là dù bất cứ chuyện gì xảy ra, nếu chạy được em phải chạy thật xa. Hiểu không?_ Hấn khom người xuống dắt con bé qua những ô cửa kính khổng lồ.

[Những đoạn sau tất cả những câu tiếng Tây Ban Nha đã được dịch sang tiếng Việt để tiện cho các bạn theo dõi nhé]

-Cảnh sát đây, tất cả những người bên trong đã bị bao vây, hãy bỏ vũ khí đưa tay ra sau gáy và bước ra.

Một loạt cảnh sát trong lực lượng chống ma túy thế giới nhảy bổ vào căn biệt thự với súng ống trang bị tối tân. Chúng bắt đầu tấn ra và lục sục khắp nơi.

Nhân cơ hội chúng vẫn đang tìm kiếm bên ngoài, Ivy khẽ nhấc một tập sách ra và ấn vào cái nút bên dưới. Nửa bên cạnh của giá sách như một cánh cửa mở ra lối đi nhỏ sâu hun hút.

-Đi thôi em.__ Hấn kéo tay cô bé đang đứng quay lại nhìn ngó gì đó.

-Em sẽ rất nhớ nơi này, nhớ Antoni nữa.__ Cô bé ngậy người nhìn quanh quất.

Biết là Ivy đang xúc động mạnh, nhưng nếu không rời khỏi nơi này hấn và cô bé sẽ gặp rất nhiều nguy hiểm. Hấn chui đầu ra với tay cô bé kéo tuột vào bên trong và nhấc cái giá sách che đường hầm lại, ngay trước khi bọn cảnh sát thò vào căn phòng.

-Suyt! Khẽ thôi em, bây giờ bình tĩnh, không được la hét hay khóc lóc gì nữa nhé. Anh em mình sẽ từ từ đi ra ngoài, đừng gây bất kì một tiếng động nào được không em?__ Hấn thì thầm vào tai Ivy rồi bật điện thoại lên soi thứ ánh sáng mờ mờ tìm kiếm lối đi bên dưới.

Tiếng xe cảnh sát và một số quan chức kéo đến ngày càng đông, vây kín căn biệt thự của thằng bạn hấn. Nhưng lúc đó thì hấn và Ivy đã ra được ngoài vườn. Cánh cổng vườn vẫn đóng im ỉm, tức là bọn cảnh sát chưa sờ đến nơi này. Hấn đẩy cô bé ra phía hàng rào rồi với tay giật đồng cây cối mọc chằng chịt, vạch một lỗ đủ to để người lớn chui qua.

Hấn thò đầu qua cái lỗ ngó nghiêng và nhận thấy sự an toàn, bởi con đường vắng đằng sau hàng rào đã được hàng cây phía trước cổng căn biệt thự che khuất. Quay lại, đẩy cô bé Ivy chui qua cái lỗ, hấn quay lại nhìn ngó rồi cũng chui qua đó ra ngoài.

-Bây giờ anh em mình đứng dậy và đi thật bình tĩnh nhé, nếu đến được ngã ba trước mặt an toàn thì mình rẽ trái nhé. Nếu có chuyện gì, em nhớ anh đã dặn gì chưa?__ Hấn vừa dặn dò cô bé vừa luôn tay nhặt đồng cành cây nhét vào cái lỗ.

-Vâng.__ Cô bé Ivy nhìn xung quanh dáo dác.

“Toách”

Tiếng nhảy ảnh làm hấn và Ivy giật thót mình quay lại.

“Toách”

Thêm một tiếng nữa và cái ánh sáng lóe lên làm hấn hơi chói mắt chưa kịp biết chuyện gì xảy ra.

-Bọn chó săn à?__ Hấn lồm bẫm sau khi đã nhận diện được kẻ đang đứng phía bên kia đường.

Tên săn ảnh cũng nhận ra được hấn và Ivy đang nhìn nó nên còn cố tình nhảy thêm vài kiểu làm cô bé Ivy sợ hãi ướt nước mắt. Hấn bực mình vì bị bọn săn ảnh tóm được, nhưng cũng lại lo ngại nó sẽ gào toáng lên gây sự chú ý của cảnh sát. Nhưng chẳng còn cách nào khác là phải loại tên này ra khỏi cuộc chơi của hấn. Hấn giơ khẩu súng đã được lên đạn, hướng thẳng về phía tên kia làm nó rụng rời luống cuống không biết làm gì.

-Đừng anh, mình chạy thôi anh.__ Cô bé Ivy tóm lấy tay hấn vút xuống rồi nói với giọng khản trương sốt ruột.

Thấy tên kia không động tĩnh, cũng như không hô hoán gì, hấn thả tay súng xuống rồi giơ tay kia lên làm động tác khóa miệng ra hiệu cho tay săn ảnh. Tất nhiên là tên kia vẫn quý mạng sống hơn vài tấm ảnh rồi, hấn sợ hãi, run rẩy gật đầu rồi giơ tay lên hàng.

-Đi thôi anh, cảnh sát đến càng đông kia anh.

Cô bé Ivy kéo tay hấn giục giã. Rồi cả hai quay gót chạy thục mạng, không cần biết cảnh sát sẽ chú ý tới. Với họ trốn thoát mới là cách duy nhất lúc này.

.
. .
.

[Đoạn sau đã dịch sang tiếng Việt]

Sau khi hai bóng người rẽ sang bên trái mất hút, tay sờ ảnh mới hoàn hồn, sờ xuống cái máy ảnh đeo trước ngực. Hắn bình tĩnh gỡ máy ảnh lên hí hoáy rồi mỉm cười sung sướng.

-Chà, người thân của trùm ma túy Antoni Vaycan đã chạy thoát. Không biết người đàn ông này là ai, anh ta đeo kính đeo nên khó biết người nào. Nhưng không sao, dòng tít ngày mai sẽ làm dân Mexico xôn xao rồi.

Hắn mân mê chiếc máy ảnh với một vẻ hân hoan và một khuôn mặt đầy hy vọng. Sau giây phút sung sướng, hắn rút điện thoại ra bấm số nóng:

-Alo, cục cảnh sát thành phố ạ, tôi là phóng viên tờ....tôi muốn thông báo một vụ việc....

Ở một góc vắng lặng của thủ đô Tokyo, Nhật bản. Linn và cô đang ngồi trong một quán ăn nhỏ ven đường, mùi thức ăn và mùi rượu Sake nồng nặc làm cô hơi khó chịu, chun mũi lại. Linn biết điều đó nên anh bê khay thức ăn chuyển sang bàn phía gần cửa, rồi quay lại kéo cô dậy.

-Cám ơn anh, thực ra cũng không sao đâu.

-Đừng nói thế chứ, cô cần ăn một bữa ngon và muốn thế phải có một không khí dễ chịu chứ. Thôi nào, mau ăn đi, cả ngày hôm nay cô cứ lang thang trên đường rồi. Không khéo khi tìm thấy chồng cô thì anh ta không nhận ra cô mất.

Linn nói bằng một giọng vui vẻ nhất có thể, nhưng trong tim anh lại như có hàng trăm mũi kim chích phải. Anh đã biết tại sao cô đến đây, cũng biết cô đã có chồng, một sự thực khó tin đối với một cô gái còn rất trẻ. Và anh cũng thấy thất vọng muốn bỏ cuộc vô cùng khi chứng kiến những ngày qua cô gái mình yêu quý lang thang khắp các ngõ ngách của Tokyo để tìm chồng. Có lẽ tình yêu của cô dành cho người đàn ông may mắn đó quá to lớn, khiến anh chỉ như một bong bóng nước trong biển cả bao la của trái tim cô.

Anh buồn, rất buồn và đã định không gặp cô để cố gắng quên đi. Nhưng hình ảnh cô đi tìm chồng như một con thiêu thân lao vào bóng đèn, không lối thoát cũng không hy vọng làm cho anh đau lòng. Anh quyết định sẽ ở bên cô, cho đến lúc cô tìm lại người ấy, anh sẽ bảo vệ cô trong những ngày tháng cô gái cô đơn giữa đất khách quê người.

-Anh không định ăn đấy chứ, mấy hôm nay anh đi cũng với tôi nhiều quá nên trông anh cũng không được khỏe đấy.__ Cô hướng đôi mắt thâm quầng vì thức đêm và lo lắng nhìn anh.

-Cô đừng tìm nữa Jen, cô thử về nhà đi biết đâu anh ấy đã về rồi.__ Anh nhìn cô thương xót.

-Anh ấy chưa về đâu, mà có về chắc gì anh ấy đã về nhà.__ Đôi mắt cô gái cụp xuống rưng rưng.

-Nhưng cứ tìm mãi ở đây ích gì, mai tôi sẽ cùng cô về nước, chúng ta sẽ mang ảnh anh ấy đến sân bay hỏi, như vậy biết đâu có được manh mối gì thì sao.__ Linn cố gắng nặn nỉ cô gái.

Cô cúi xuống dằng vẻ đầy thất vọng, cô muốn ở lại tìm chồng thêm vài ngày nữa. Nhưng suy cho cùng Linn nói đúng, cô chẳng có chút hy vọng gì khi cứ kiếm tìm mãi ở đây. Cô lưỡng lự suy nghĩ về lời đề nghị của Linn, và cô thấy ý kiến của Linn ít ra có chút khả thi, biết đâu ở sân bay cô sẽ tìm được manh mối về chồng mình.

-Nhưng anh nghĩ làm đi cùng tôi sao?

-Cô đừng lo, tôi đang bị đuổi việc dài hạn vì hợp đồng với Z bị hủy cơ mà. Không sao, tôi cũng muốn nghỉ ngơi sau những năm làm việc không ngừng nghỉ.__ Linn cười lớn, tiếp thêm tự tin cho cô.

-Xin lỗi anh, tôi không ngờ việc tôi bỏ đi không báo với công ty lại khiến xảy ra việc lớn liên lụy anh như thế. Nhưng sao anh không nói trước cho tôi anh chính là đối tác mới của Z.

-Cô đã xin lỗi tôi về chuyện đó lần này là lần thứ 8 rồi đấy. Đừng lo chuyện đó nữa, bàn chuyện của cô đi.

Linn cười xuề xòa chuyện khó khăn của anh để cô yên lòng. Còn chuyện là đối tác công ty thời trang cô đang làm sao anh không nói với cô từ đầu thì anh lảng đi. Đúng ra là hồi đầu anh không biết cô là người mẫu của Z thật, nhưng sau đó anh đã nhìn thấy poster của cô trong công ty Z. Anh thấy cô thú vị và muốn làm quen với cô trên phương diện một người đàn ông bình thường thôi. Điều đó cũng dễ hiểu khi người ta muốn cửa cấm ai đó.

-Vậy thống nhất nhé, lát tôi đưa cô về sớm. Cô chuẩn bị đồ và ngủ sớm đi mai chúng ta đi.

-OK._ Cô mỉm cười với Linn, nụ cười mang sự tin tưởng và quý mến.

Trở về đất nước xinh đẹp phía Nam Mỹ....

Sân bay quốc tế tại thủ đô Mexico hôm nay đông hơn bao giờ hết, không phải vì khách du lịch hay người dân mà vì rất nhiều lực lượng cảnh sát chống tội phạm ma túy đã bao vây kín mít từ đêm hôm trước. Tất cả những người đi qua cổng kiểm soát đều bị cảnh sát giữ lại kiểm tra kĩ hơn một lần nữa.

Chuyến bay từ Mexico về đất nước của hắn đã được ấn định giờ bay, không bị hoãn lại như một số chuyến đi Iran hoặc Chile, hay những nước là cái nôi của tội phạm ma túy. Hắn mặc một chiếc áo sơ mi xanh cộc tay và một cái quần sooc hoa hoét kéo theo chiếc vali hồng rực gây sự chú ý. Bên cạnh hắn là cô bé Ivy trong bộ váy cũng sắc sảo không kém. Tóm lại hắn muốn người khác nhìn hắn như một kẻ đang đi du lịch Hawaii.

Cố gắng bình tĩnh như bình thường, hắn ôm lấy vai Ivy xoa xoa giúp cô bé không bị kích động. Hôm nay hắn không đeo kính đen, tóc được chải ngược hết về sau, còn Ivy thì vấn tóc lên cao, đeo một chiếc kính không độ. Nhìn cô bé như một thiếu nữ đã trưởng thành chín chắn, và tất nhiên cô với hắn cần diễn hoàn hảo vai hai vợ chồng mới cưới đi hưởng tuần trăng mật.

-Bình tĩnh Ivy, em đừng nhìn cảnh sát, hãy vòng tay ra sau ôm eo anh rồi nhìn anh mà cười. Qua được cổng kiểm soát là anh em mình thoát rồi._ Hắn giả vờ ngoác mồm ra cười rồi thì thào với cô bé đang rúm ró trong tay mình.

Cũng may Ivy ngoan ngoãn rất biết nghe lời, cô bé làm đúng như hắn nói. Hai người lướt qua đám cảnh sát và phóng viên đang nhốn nháo làm náo loạn sân bay. Sau khi lấy vé máy bay hắn quay lại ngồi xuống ghế chờ bên cạnh cô bé, giả vờ nắm tay cô cười nói vui vẻ.

[Chuyến bay đi...chuẩn bị cất cánh, xin mời hành khách đi chuyến bay từ Mexico đến...chuẩn bị...]

Giọng tiếng Anh oang oang trong phòng chờ làm Ivy giật mình, cô bé nắm chặt lấy tay hắn run rẩy. Hắn cũng lo ngại, sợ rằng sẽ không thoát được. Nhưng đã đến đây rồi, quay lại còn nguy hiểm hơn không chỉ với lũ cảnh sát mà còn với lũ xã hội đen đang rình rập. Hắn đứng dậy, giả vờ vuốt tóc Ivy để lau đi những giọt nước mắt sợ hãi của cô bé, rồi kéo cô bé lên.

-Chúng ta phải đi, phải đi mới thoát được. Em phải bình tĩnh, vì bản thân em và vì Antoni. Em còn muốn gặp nó chứ, nhất định nó sẽ tìm chúng ta mà em._ Hắn động viên cô bé với một vẻ dịu dàng như một anh chồng quan tâm đến cô vợ trẻ.

Ivy gật đầu cố gắng lấy lại vẻ mặt bình tĩnh rồi nép vào hắn bước đến cổng kiểm soát. Một đội đặc nhiệm khoảng hơn hai chục tên đứng vây kín vòng trong vòng ngoài cổng kiểm soát. Hắn thoáng rung mình, nhưng phải hành động hết sức tự nhiên, tránh sự chú ý của bọn cớm.

Hai người vẫn vui vẻ nói chuyện bước qua cổng kiểm soát trước ánh mắt dò xét của mấy chục con người. Mọi thứ diễn ra suôn sẻ khi hắn và Ivy bước ra chuẩn bị hòa vào dòng người đang lần lượt bước qua cánh cửa soát vé. Nhưng sự việc không đơn giản như thế. Cảnh sát cũng không phải một lũ ngốc. Một tên cảnh sát đột nhiên lên đạn giờ súng về phía hắn và Ivy quát lên:

[Những câu sau đã được dịch]

-Hai người trước mặt đứng lại, để tay ra những nơi mà tôi có thể nhìn thấy

Cả một góc phòng chờ trong sân bay náo loạn, mọi người la hét ồm ồm chạy toán loạn. Còn ở ngay nơi hắn và Ivy đang đứng, hai chục tên cảnh sát dàn hàng hai bên chìa súng về phía hắn và cô bé. Hoảng sợ, Ivy bật khóc, cô bé níu lấy áo hắn tay run lên lấy bầy. Hắn cũng hốt hoảng nghĩ rằng đã bị lộ, nhưng một tên cảnh sát hất mặt về phía hắn quát lên một câu tiếng Tây Ban Nha:

-Cho tôi xem hộ chiếu và thẻ căn cước của hai người.

Hắn bỗng nảy ra một sáng kiến trong đầu, quay sang nói với Ivy bằng thứ tiếng mẹ đẻ.

-Bây giờ chúng ta sử dụng tiếng Anh, và tiếng Việt nhé em, đừng nói tiếng Tây Ban Nha. Còn mọi chuyện để anh lo.

-Tôi nói đứng im không cử động, anh hiểu chứ.__ Một tên cảnh sát cầm súng chìa vào gần hấn hăm dọa.

-Vâng, có chuyện gì vậy?__ Hấn giơ tay lên và hỏi một câu đầy vẻ sợ hãi, lo lắng.

Thấy lũ cảnh sát quay ra nhìn nhau, hấn chắc mẩm kế hoạch của mình sẽ thành công, thấy vậy hấn tuân thêm một tràng tiếng Việt làm lũ cảnh sát càng ngơ ngác không hiểu.

-Hãy nói tiếng Anh nếu anh có thể. Cho chúng tôi biết anh là ai, quốc tịch nào.__ Một tên tiến đến hỏi hấn, nhưng bằng tiếng Anh.

-À, tôi là người Việt Nam, tôi và vợ mới cưới đi hưởng tuần trăng mật, có chuyện gì thế?__ Hấn giả ngây giả ngô.

-Cho tôi xem giấy tờ tùy thân của anh.__ Viên cảnh sát chuyển sang cầm súng bằng một tay rồi chìa tay còn lại về phía hấn.

Hấn lúi húi móc trong túi quần hoa ra tập giấy tờ và vé máy bay đưa cho tên cảnh sát. Tên kia nhìn ngắm đồng giấy tờ rồi đưa ột thanh chắc là nhân viên mang ra máy tính dò soát, nhận dạng.

Trong lúc đó thì một tên cảnh sát cứ nhòm vào sát tận mặt Ivy cau mày suy nghĩ. Hấn nhận thấy được tình hình không ổn của sự việc và nhất là tinh thần cô bé Ivy nên hấn giơ tay choàng vào vai cô bé kéo vào lòng mình.

-Cô ấy là vợ tôi, mong các anh đừng làm cô ấy sợ. Và chúng tôi cần về nước gấp vì tôi có cuộc họp quan trọng của công ty, các anh mau kết thúc cái việc vớ vẩn này nhanh giúp tôi.__ Hấn tỏ vẻ giận dữ như là đang bảo vệ vợ của mình và đang khó chịu thật để tránh ánh mắt đa nghi của bọn cớm.

Sau một hồi loay hoay với việc nhận dạng mà không có kết quả gì đáng nghi. Tên cảnh sát cầm đồng giấy tờ đưa cho hấn với một vẻ mặt tươi cười:

-Rất xin lỗi anh, chúng tôi có thông tin về việc tội phạm trốn thoát nên không tránh khỏi việc này, mong anh thông cảm, anh Danis và cô Samatha.

Hấn giật lấy đồng giấy trên tay tên cảnh sát rồi tỏ vẻ cau có, bực bội. Hấn ôm Ivy vào lòng rồi quay ngoắt đi thật nhanh ra phía cửa soát vé.

-Ổn rồi Ivy, chúng ta thoát rồi, em đừng sợ nữa, ổn rồi em.

Hấn bước đi và mừng thầm trong bụng vì thoát khỏi đám cảnh sát đông như kiến. Nhưng hấn không ngờ rằng cuộc nói chuyện của hấn với bọn cảnh sát đã bị đám phóng viên, nhà báo ghi hình và chụp ảnh lại, rồi tung lên bản tin An ninh - phòng chống tội phạm ma túy và tội ác trên khắp thế giới. Những khó khăn và đau khổ đã chờ sẵn hấn ở phía trước, nơi mà hấn đang thản nhiên bước tới.

Jen đứng trước màn hình tivi trong phòng chờ sân bay Tokyo, cô đang phải chờ Linn mua vé máy bay buổi tối, vì sáng nay đã hết vé. Nhìn chăm chăm vào màn hình, cô rụng rời và gần như sụp đổ trước những hình ảnh đang phát trên kênh thời sự thế giới của đài truyền hình Tokyo. Cô không tin vào mắt mình rằng người trong thước phim kia chính là chồng cô.

[....Theo đài truyền hình Mexico vừa đưa tin, tội phạm ma túy Antoni Vaycan – người đã từng trắng án trong phiên tòa năm ngoái đã trốn thoát sau phi vụ làm ăn bị vỡ lở....Sở thông tin Mexico cho hay sáng hôm qua một phóng viên đã phát hiện hai người được cho là người thân của Antoni trốn thoát khỏi tòa biệt thự của hấn... Trưa nay, cảnh sát phòng chống tội phạm ma túy đã có mặt ở sân bay, và đã bắt giữ nhầm hai vợ chồng trẻ vừa đi hưởng tuần trăng mật vì cho rằng họ có đặc điểm nhận dạng giống với người thân trùm ma túy Vaycan.....]

Không thể lẫn vào đâu được, dù cho hấn có mặc quần áo khác thế nào, để kiểu tóc nào, mang một vẻ mặt nào thì hấn vẫn là chồng cô. Đôi mắt, cái miệng, thân hình đó in sâu vào tâm trí cô đến nỗi dù hấn không đứng trước mặt cô vẫn có thể tưởng tượng ra rõ mồn một. Cô lao đảo khuyu xuống, nhưng may bám được thành ghế chờ, cô cảm thấy không còn sức lực nào hết, tất cả quay cuồng, hỗn loạn trong trí óc cô.

“Hai vợ chồng trẻ đi hưởng tuần trăng mật ư? Ở Mexico ư? Sao có thể như thế được?”

Cô ngồi phịch xuống ghế mệt mỏi, cô cảm thấy nhói nhói trong lồng ngực. Những gì cô hy vọng bấy lâu nay đã tan biến như những bong bóng bọt biển. Cô úp mặt vào hai bàn tay khóc không thành tiếng, cô cảm thấy tổn thương ghê gớm. Trong khi cô mãi kiếm tìm hân ở nơi này, thì ở chân trời đó hân đang vui vẻ, hạnh phúc bên một người con gái khác. Cô cứ tự huyễn hoặc mình để làm gì. Tất cả chỉ là ảo vọng mà thôi.

Jen hít một hơi dài để lấy lại bình tĩnh, cô lau những giọt nước mắt mặn đắng rồi thở mạnh. Dường như cô đang trút hết những đau đớn trong lòng qua hơi thở náo nức đó, đôi mắt cô lại sáng lên thứ ánh sáng đầy nghị lực. Cô không chấp nhận một con người yếu đuối trong mình nữa, đã đến lúc cô rời khỏi cuộc sống của hân, rời khỏi hân. Cô đứng lên, ngó nghiêng tìm Linn.

Khi nhìn thấy Linn đang đứng xếp hàng mua vé cô chạy lại nhanh hết sức có thể rồi kéo tay áo Linn lôi lại.

-Tôi quyết định rồi, tôi sẽ ở lại đây một thời gian đã, không phải là tìm chồng tôi, mà tôi cần thời gian để quên anh ta. Anh không phải mua vé máy bay nữa đâu.__ Cô nói một hơi thật nhanh như sợ mình sẽ đổi ý ngay vậy.

-Cô đang đùa à cô Jen, chẳng phải hôm qua...__ Linn ngơ ngác hỏi cô.

-Tôi không đùa Linn ạ, tôi sẽ ở đây khoảng 3, 4 tháng. Trong khoảng thời gian đó anh giúp tôi kiếm một việc làm chứ? Tôi cần tiền để sống ở đây, lúc đi tôi không mang theo nhiều tiền mặt lắm.

Linn không biết phải trả lời cô gái trước mặt mình như thế nào. Anh chỉ thấy một cảm giác rất lo lắng trào lên. Anh không biết cô gái trước mặt mình đang nghĩ gì. Nhưng đôi mắt cương quyết của cô ấy đủ để anh biết cô ấy đang nói chuyện nghiêm túc.

-Thôi được, vậy chúng ta về đã, có chuyện gì tính sau đi, tôi nghĩ cô vừa bị xúc động mạnh đấy, cô cần nghỉ ngơi.__ Linn giờ tay nắm nhẹ vai cô rồi cúi xuống kéo chiếc vali bước đi.

Cô cũng lặng lẽ bước theo Linn, đôi mắt của cô lại xụp xuống buồn bã ủ dột, thiếu sức sống. Cô chỉ có thể xù bộ lông của một con nhím ra bên ngoài chứ không thể đâm thêm những chiếc gai nhọn vào trái tim đang đau đớn của mình được. Cô cố gắng cắn chặt môi ngăn những giọt nước mắt đang ngấp nghé nơi khóe mi. Yêu thương hay đau khổ từ bây giờ cô phải kìm nén lại hết. Cô sẽ sống cho cô, sống để một ngày nào đó nếu phải đối mặt với anh cô sẽ ngẩng đầu lên với một vẻ kiêu hãnh.

Bất giác cô nhớ đến một điều. Đúng là trong những lúc hờn giận hay tổn thương tuyệt vọng thì người ta hay nghĩ đến những thứ xấu xa hoặc những điều tệ hại thật. Cô lướt tay trên bàn phím điện thoại bấm dãy số quen thuộc với cô và cũng chỉ có một mình cô gọi đến.

[Alo, ai đấy?]

-Dì à, con Jen đây dì.

[Ôi Jen, con đang làm gì thế. Lâu rồi không thấy con vào thăm dì, dạo này con sao rồi]

-Con khỏe dì ạ, dì khỏe không? Con ở xa lắm, chắc phải vài tháng nữa mới vào thăm dì được dì ạ.__ Cô nheo mi cười hạnh phúc. Ít ra khi nghe giọng dì Anna thì cô cũng thấy hạnh phúc vì biết mình vẫn còn một người thân yêu bên cạnh.

[Thế à? Con đi đâu cơ? Sao đi lâu thế , vài tháng nữa mới về thì đi ở đây buồn chết mất. Con mau về nhé]

-Vâng! Con chỉ muốn nói với dì một chuyện. Con đã quyết định rồi dì ạ, con sẽ ly hôn. Và hơn thế nữa, con sẽ trả thù anh ta. Con và anh ta không thể đội trời chung được gì ạ.__ Cô quả quyết với người dì đau yếu.

[Vậy à? Sao con quyết định nhanh vậy à? Thế nó nói sao?]

-Con chưa nói với anh ta, nhưng khi nào về con sẽ đưa đơn cho anh ta ký ngay. Còn mối thù gia đình anh ta hại chết ba mẹ con, con cũng sẽ bắt anh ta phải trả giá gấp đôi.__ Cô nói với vẻ mặt căm thù nhất từ trước tới nay.

[Thế à? Ồ...vậy bao giờ con về báo cho dì biết nhé.]

-Dì...dì có chuyện gì à? Con thấy dì nói chuyện hơi lạ.__ Cô thắc mắc.

[À không! À, vì có bác sĩ vào khám cho dì, thôi có chuyện gì con về thì vào nói chuyện với dì nhé.]

Cô giật mình ngơ ngác bởi tiếng cụp máy của dì cô, bình thường mỗi lần cô gọi bà đều phải cố nói thêm mấy câu dặn cô phải mau ly hôn, rồi đủ thứ nữa, vậy mà lần này lại...

Ở một căn nhà tuyệt đẹp trong khu đô thị mới xa xôi, người đàn bà vừa cúp máy dừng cuộc nói chuyện với đứa cháu gái rồi cười và bước tới ôm người đàn ông đang đứng quay mặt ra cửa sổ. Bà quỳn rữ trong bộ áo ngủ đồ chót hở hang để lộ ra những phần cơ thể gợi cảm mơn mớn, mái tóc đen xoăn nhẹ chảy xuống bờ vai mảnh mai của bà làm bà đẹp hơn bao giờ hết, mặc dù đã ngoài bốn mươi.

-Anh yêu, con bé vừa gọi báo là nó sẽ ly hôn thẳng con trai khờ của anh đấy, chắc thằng Kay lại làm gì khiến nó bực lắm rồi đây... Bà mơn man cánh tay người đàn ông, nói bằng một giọng lẳng lơ.

-Việc này phải làm từ rất lâu rồi chứ đâu phải bây giờ. Em chẳng bảo được con bé gì cả. Lỡ thời gian trước nó biết được chuyện gì thì em mới là kẻ bị nó căm thù đấy, mẹ đàn bà xấu xa ạ... Người đàn ông quay lại, ôm lấy eo bà ta rồi nhẹ nhàng kéo quai áo bà ta xuống.

-Anh dám gọi em là mẹ đàn bà xấu xa hả, em mà không nhanh trí trong ngày hôm đó thì thằng con anh nó sẽ nghĩ là mẹ nó tự tử thật chắc, nó sẽ tin anh chắc.

-Thôi mà, anh đùa thôi, em luôn là con rắn chúa đầy mưu mô và cũng đầy quỳn rữ với anh mà.

Người đàn ông luồn bàn tay thô ráp vào lớp váy đỏ, ông ta mơn trớn cơ thể người đàn bà làm bà ta sung sướng, oằn oại bật ra những tiếng rên đầy dục vọng. Bà gờ cánh tay nờn nà lên ghì chặt đầu ông ta vào ngực mình, run lên từng chập bởi sự khoái cảm người đàn ông kia mang lại cho bà. Ánh đèn đỏ mê hoặc, nóng bỏng càng làm cho không khí thêm ngọt ngào bởi tình yêu và sự thèm khát ân ái.

Bóng hai con người quấn lấy nhau vật lộn trên chiếc giường dưới ánh đèn rực lửa, họ giằng xé, dày vò như muốn thiêu đốt những khát khao của nhau. Họ trở thành những con quỷ và mang trong mình đầy âm mưu, dối gạt trắng trợn với người đã tin tưởng, yêu quý họ. Trong con mắt của một người ngoài cuộc hiểu chuyện thì họ chính là những con rắn độc kinh tởm.

6. Chương 6

Linn vỗ nhẹ vào vai cô động viên khi hai người đứng trước cửa studio công ty Thời trang Mode. Hôm nay cô sẽ chính thức hợp tác trên phương diện người mẫu với Mode – tạp chí nổi tiếng của Nhật. Chính Linn đã đề bạt, tạo điều kiện cho cô được gặp mặt giám đốc công ty và ông ta gật đầu cái rụp khi biết cô là người mẫu của Z.

Vốn ý thức được cái đẹp, sự lôi cuốn và kinh nghiệm nghề nghiệp của mình, nên việc tự tin trước ống kính các stylist nổi tiếng Nhật Bản với cô không phải chuyện khó khăn. Nhưng từ sáng tới giờ cô luôn được họ dành cho những cái lắc đầu ngán ngẫm. Có sự bất ổn trong những tấm ảnh, cô biết điều đó hơn ai hết, nhưng cô không thể làm gì hơn. Trái tim cô đang thổn thức vì hình ảnh một người đàn ông mãi không thể phai mờ được.

Cô bồn thần ngồi nhìn Tokyo qua khung cửa nhòe nhoẹt nước mưa, những hạt mưa dịu dàng làm cô nhớ đến phút giây của hạnh phúc, của kỷ niệm bên người mà cô đã từng gọi là chồng. Nhưng mọi kỷ niệm hay mọi điều hạnh phúc càng ủa về thì cô càng cảm thấy đau đớn hơn bao giờ hết. Bất giác, nước mắt lại rơi.

-Nếu cứ thế thì cô sẽ không trụ lại ở Mode được đâu Jen.

-Tôi biết.

Linn tiến tới nói với cô một giọng nhẹ nhàng và cô đáp lời bằng một giọng vô thức. Điều đó làm cho Linn thấy buồn, anh thấy thương cô, yêu cô và mong muốn được ôm lấy cô. Thật chặt. Anh muốn xoa dịu cô, muốn cô quên đi người đàn ông ấy.

Đêm buông xuống thành phố Tokyo náo nhiệt làm nó có màu sắc rực rỡ hơn bất cứ khi nào. Linn đã lặng lẽ đi bên cô hàng giờ mà không nói được một câu, anh chỉ thấy tình yêu cứ lớn dần lên theo từng bước chân. Còn Jen thì cảm thấy tình yêu ngày càng xa xôi, nhỏ bé trong từng ngụm rượu. Thứ cay cay xộc lên đến tận óc làm cô cảm thấy cuộc sống ngày càng hỗn độn. Đắng ngắt.

-Đừng uống nữa Jen, cô say mất.__ Linn không đủ kiên nhẫn nhìn cô như vậy nữa, anh cố gắng giằng chai rượu khỏi miệng cô. Nhưng không nổi.

-Tôi trẻ con quá đúng không Linn? Uống rượu vì thất tình. À không, bị chồng bỏ chứ. Liệu sếp biết tôi đã có chồng mà giờ lại còn bị chồng bỏ nữa chắc ông ấy chết ngất mất...ha ha.__ Cô lão đảo, vật vờ như một xác chết. Cô vừa cười vừa méo như một người điên.

-Về nhà thôi, tôi đưa cô về...đi nào Jen.__ Linn hơi khó chịu bởi vài ánh mắt người đi đường dành cho cô. Anh chàng kéo cô ra rìa đường vẫy taxi, mặc cho cô vùng vằng cố giật tay ra khỏi anh.

.
. .
.

Cánh cửa phòng Linn bật mở, anh cố gắng dìu cô gái say khướt nhưng vẫn cố vùng vẫy vào nhà. Cô càng thể hiện sự đau khổ hay nỗi thất vọng nào thì anh càng cảm thấy thương xót cô vô hạn. Anh dìu cô nằm xuống giường của mình rồi tắt bật đi lấy khăn lạnh lau mặt cho cô.

-Cô cố gắng ngủ đi, không thì sẽ rất mệt đấy.__ Linn tháo giày và cởi bớt áo khoác cho cô.

-Mặc tôi, tôi không cần anh...Đi đi, đi với người tình mới của anh đi.

.....

-Sao không nói gì nữa hả? Tôi bảo anh cut đi với những con đàn bà đó, tránh xa tôi ra. Tôi kinh tởm anh, tôi căm thù anh.

Linn nhìn cô gái rũ ra trên giường nhưng vẫn cố vùng tay hất anh ra, có lúc còn đấm anh, đập anh nữa mà cảm thấy đau đớn kinh khủng. Anh ước gì nỗi đau trong cô để anh được gánh chịu, anh chỉ muốn cô trở lại là cô gái đáng yêu, ngây thơ như trước mà thôi.

Linn càng im lặng thì cô càng nói nhiều, thậm chí cô còn đánh anh mạnh hơn. Những nắm đấm không làm anh đau nhưng làm trái tim anh thất lại. Anh giữ chặt lấy tay cô ghì xuống giường.

-Đừng như thế nữa Jen...em làm trái tim anh tan vỡ mất.__ Linn thì thầm chỉ đủ mình anh nghe thấy.

-Thả tôi ra, đồ khốn. Cut đi.

Jen gồng người lên định thoát khỏi bàn tay Linn, nhưng bỗng dưng Linn lại kéo cô ngồi dậy rồi ôm cô thật chặt trong lòng mình. Linn ghì chặt bờ vai mảnh mai của cô gái vào ngực mình, hơi rượu tỏa ra nồng nặc. Nhưng hương trà vẫn vương vương đâu đây trên mái tóc cô. Lồng ngực Linn trở nên ấm nóng bởi hơi thở và những giọt nước mắt của cô. Cô khóc rầm rức, cô không kháng cự nữa mà thu mình vào như một con mèo nhỏ, sợ hãi và đau đớn.

Căn phòng của Linn bỗng trở nên quá ngọt ngào với anh, anh sợ cảm giác đang từ từ trôi dạt trong anh. Anh muốn buông cô ra, muốn đặt cô nằm xuống và chúc cô ngủ ngon. Nhưng anh lại không làm được, bàn tay thon thả của cô đang ôm lấy lưng anh, rồi từ từ lướt lên cổ anh, dịu dàng nóng bỏng.

-Cô...cô có mệt không Jen, cô đi ngủ đi nhé.__ Linn run run đẩy cô ra xa mình.

-Đừng rời khỏi em nữa được không anh? Đừng làm thế với em, Kay.__ Cô nghẹn ngào trong nước mắt và ôm ghì lấy anh.

-Tôi không phải Kay, tôi không phải chồng cô, cô Jen.

Linn nắm chặt vai cô, nhìn thẳng vào đôi mắt ngẫu dục của cô giải thích. Nhưng cô say rồi. Cô đâu còn biết anh là ai, cô cứ nhào vào anh, ôm anh, gục khuôn mặt xinh đẹp vào vai anh mà khóc lóc. Điều đó làm anh khó xử, nó làm anh thấy sợ hãi nữa. Nhưng anh lại không đành lòng hất cô ra khỏi vòng tay mình. Anh lại dịu dàng ôm lấy cô, gờ tay vuốt những sợi tóc hung hung của cô.

-Hãy ở bên em, đừng rời khỏi em. Em yêu anh...yêu anh... Cô nhìn anh với đôi mắt mọng nước và sự van xin, khẩn khoản.

-Đừng lo, tôi sẽ không đi đâu cả... Bởi vì, tôi cũng yêu em.

Linn như kẻ mất hồn, anh ôm lấy cô như thể anh chính là người mà cô đang cần, anh hôn vào tóc cô vào bàn tay cô những nụ hôn thấm thiết yêu thương.

Còn cô chỉ là một kẻ say, cô nép vào ngực Linn, đón nhận những yêu thương mà cô nghĩ là của chồng mình. Cô mơ màng nhận ra khuôn mặt của Kay, khuôn mặt cô luôn nhớ nhung, mừng tượng đến bấy lâu nay. Cô ngã vào lòng người đàn ông bên cạnh mình. Say mê. Mộng mị.

Linn vẫn biết anh chỉ đang là một kẻ thay thế với cô, Linn biết cô đang nghĩ anh là người đàn ông ấy. Nhưng anh không thể chống lại được những cảm xúc của con tim, nó sai khiến, điều khiển anh như một con rối.

Anh nhẹ nhàng đặt cô xuống giường, rồi anh nằm xuống bên cạnh cô, ôm cô vào lòng. Nhưng mọi chuyện lại vượt qua sự kiểm soát của anh. Cô vùng lên nằm lên trên người anh, cô dùng hai tay ôm lấy khuôn mặt anh, rồi cô hôn anh. Mạnh liệt và cuồng nhiệt.

Nụ hôn của cô làm Linn không thể cưỡng lại sự ham muốn với người con gái mà anh đã và đang yêu. Anh gờ tay lên luồn vào những lọn tóc mềm mại của cô, anh ôm ấp bờ vai mỏng manh của cô. Rồi anh hôn cô, nụ hôn rứt rứt nhưng đầy yêu thương và khao khát.

Ánh đèn phòng dịu dịu làm không khí trở nên dễ chịu hơn, nhưng nó lại kích thích sự hưng phấn trong Linn. Anh nhẹ nhàng ôm lấy vòng eo thon nhỏ của cô, đặt cô xuống giường. Anh bật nhẹ từng chiếc cúc áo của cô, làm lộ ra thân hình quyến rũ, nóng bỏng của cô. Anh run run đưa bàn tay lướt trên da thịt người con gái bên dưới mình. Anh cảm thấy rạo rực, bức bối và ham muốn. Tình yêu làm anh trở nên mù quáng, nó điều khiển suy nghĩ lẫn hành động của anh. Nó như xúi giục anh hãy dành lấy người con gái mà anh yêu.

Anh miên man với hạnh phúc mà anh biết rằng không phải dành cho anh. Nhưng anh không thể dừng lại được. Những ngón tay anh nhẹ nhàng kéo quai áo lót của cô xuống, rồi vứt nó xuống đất. Thân thể cô khiến anh thêm muốn. Anh hôn lên môi cô, rồi đến cổ, rồi từ từ lướt xuống phần ngực gợi cảm của cô. Anh xoa tròn những ngón tay trên tấm lưng trắng ngần của cô. Mê muội. Đắm đuối.

Lâng lâng với hạnh phúc ảo tưởng, Linn gần như sắp làm cái điều mà mọi thằng đàn ông đều muốn khi ở bên cạnh người mình yêu. Nhưng lý trí cũng đã cố gắng len lỏi được vào con tim đang đầy chặt ham muốn của anh. Nó thức tỉnh anh, nó kéo anh ra khỏi vũng lầy mà anh sắp đắm mình xuống. Linn giật mình tỉnh lại trong cơn mê, anh nhổm dậy, bật người ra khỏi cơ thể Jen, anh ngơ ngác, sợ hãi nhìn những điều mà anh vừa làm. Anh thấy hối hận, thấy mình tội tệ và thật khốn nạn.

“Mình điên sao? Mình đang làm gì thế này?”

-Không!

Linn lảo đảo như người điên, anh ngồi bệt xuống ghế, chống hai tay lên vò tung mái tóc của mình. Anh cảm thấy đầu óc rối bưng lên như một mớ dây nhợ quấn vào nhau lằng nhằng. Anh thấy căm ghét con người mình, căm ghét cái bản năng vừa trỗi dậy như một con vật của mình. Anh sợ.

Trên giường, Jen say khướt đã lịm đi trong giấc ngủ tự khi nào, lồng ngực thoi thóp những nhịp thở đều đều, đôi tay hơi ôm lấy thân thể. Trông cô gái thật đáng thương và cô đơn.

.
. .
.

Mùi thức ăn thơm nức đánh thức nàng công chúa đang say giấc trên chiếc giường êm ái. Cô dụi mắt ngồi dậy, nhìn quanh với một vẻ ngái ngủ rất dễ thương.

-Cô...cô dậy rồi à Jen?

Linn bê một khay đồ điểm tâm đặt lên cái bàn nhỏ cạnh giường ngủ. Bộ dạng của anh có vẻ rất ngượng ngùng, xấu hổ. Anh cảm thấy như mình đang lừa gạt một cô gái, cảm thấy mình có tội với cô. Anh mong rằng cô sẽ không nhớ những gì xảy ra đêm qua. Nhưng thái độ của anh đã tố cáo tất cả. Jen ngược lên nhìn anh với đôi mắt to tròn, ngơ ngác hỏi:

-Sao tôi lại ở nhà anh à?

-À...ừ...là vì hôm qua cô say quá nên tôi không muốn đưa cô về khách sạn, sợ cô sẽ không khỏe. Tôi...tôi đã ngủ ở sofa cho đến sáng nên không sao đâu._ Linn nói một hơi trong sự hồi hộp, lo sợ.

-Vậy sao? Xin lỗi làm phiền anh nhé...Nhưng anh làm sao thế Linn? Trông anh hơi khác._ Cô nhìn anh dò xét.

-Không! Tôi khỏe, cô dậy đi rồi ăn sáng. Tôi...tôi sẽ đi pha một chút trà.

Nói rồi anh chàng lĩnh ngay vào nhà bếp, bỏ mặc cô lại một mình với những thắc mắc không thể hiểu nổi. Cô nheo nheo mắt nhìn theo bóng anh rồi cũng bỏ qua những hành động kì cục đó của anh để bước vào phòng tắm.

Cô lại trở lại với con người thường ngày, vui vẻ nhí nhảnh ngồi xuống cạnh Linn từ từ thưởng thức bữa sáng mà anh đã chuẩn bị.

-Hôm qua tôi say có phiền anh quá không? Tôi chẳng nhớ được gì cả, thật tệ hại._ Cô ngậm chiếc đĩa trên môi, nhàu mày suy nghĩ.

-À...cô, cô say quá nên ngủ quên, không có chuyện gì đâu._ Linn lấp lửng nói dối cô với một vẻ mặt rất không bình thường.

-Tôi nghĩ là có chuyện gì đó...nên anh mới như vậy. Có phải tôi đã làm gì không phải với anh không?_ Cô cúi xuống nhòm vào sát mặt Linn gặng hỏi.

-Không...

Anh ngáp ngừng, giật mình nhồm dậy, rồi bỏ đi chỗ khác. Anh sợ nhìn vào đôi mắt trong veo của cô, sợ cô sẽ đọc được tất cả suy nghĩ cũng như nhìn thấy được những hình ảnh đang dội lại trong trí óc anh. Anh rất sợ.

-Tôi xin lỗi nếu đã làm gì không đúng với anh, tôi sợ trong lúc say tôi không biết mình đã làm gì...

Cô xịu mặt xuống với vẻ rất áy náy, nó làm cho Linn càng cảm thấy tội lỗi hơn nữa, anh lập cập rót một chút rượu vào ly mà còn bị rót ra ngoài một chút. Anh không biết phải ứng xử thế nào với cô gái trước mặt mình. Anh sợ nếu thú nhận tất cả thì cô sẽ cho rằng anh là một kẻ đáng ghê tởm, cơ hội và lợi dụng cô. Nhưng không nói ra thì điều đó làm anh thấy bức bối, thấy đau khổ vì đã lừa dối cô. Anh đang đứng giữa những lựa chọn mà anh cho là khó khăn nhất trong cuộc đời mình.

-Jen à...tôi có chuyện muốn nói với cô. Cô phải thật bình tĩnh được không? Tôi sợ cô sẽ giận, vì thế hãy nghe tôi nói hết đã nhé._ Linn bất chợt quỳ xuống bên cạnh cô, anh nắm chặt những ngón tay vào mép bàn ăn, như thể sợ mình sẽ bị ngã mất.

-Có chuyện gì sao? Anh làm tôi cảm thấy lo lắng vì những điều tôi không thể nhớ nổi ngày hôm qua._ Jen hơi bối rối, cô nhích sang một bên ghế, cúi xuống hỏi Linn.

-“...”

-??? Sao vậy anh Linn?_ Cô nhắc nhở khi thấy anh chỉ im lặng cúi gằm mặt xuống đất.

Nhưng cái gì đến rồi cũng phải đến, Linn nghĩ anh không thể giấu cô được nữa. Anh sợ nếu không nói ra điều này anh sẽ ân hận suốt đời, anh sẽ cảm thấy đau khổ suốt đời bởi đã không thành thật với người con

gái mà anh yêu. Linn đưa tay tìm kiếm bàn tay mềm mại của cô gái ngồi trước mình, anh khẽ xiết nhẹ bàn tay cô khi thấy cô định rút ra.

-Em có thể...có thể cho tôi một cơ hội để được yêu em không?

Linn lấy hết sức bình tĩnh và sự chân thật của mình nói ra điều mà anh đã ấp ủ bấy lâu nay. Nó như một tảng đá đè nặng trái tim anh, nó làm anh thấy ngạt thở và khổ sở từng ngày. Nhưng cái khoảnh khắc nhìn vào mắt cô rồi nói ra những lời vừa rồi mới khiến anh thấy sợ hãi hơn bao giờ hết. Anh đưa mắt nhìn ra nơi khác, lảng tránh sự bất ngờ trong đôi mắt cô.

-Anh...anh vừa nói gì vậy Linn? Anh không nhầm lẫn gì chứ? _ Cô tròn mắt nhìn anh, như muốn tuôn ra một tràng những câu hỏi tại sao.

-Tôi không nhầm lẫn. Tôi yêu em, hơn bất cứ thứ gì trên đời này. Hãy cho tôi được ở bên em, chăm sóc em._ Linn mạnh dạn giơ đôi tay lên chạm nhẹ vào khuôn mặt yêu kiều của cô.

-Anh biết là tôi...Không thể như thế được. Anh đang có điều gì bất ổn, hoặc anh đang cố đùa tôi...

Cô chưa nói hết câu thì bờ môi cô bất động bởi đôi môi nóng ấm của Linn. Anh nhẹ nhàng ôm lấy cô, giữ chặt môi cô trong môi anh. Anh hôn cô dịu dàng và run run như sợ cô sẽ tức giận mà đẩy đá anh như đêm qua.

Còn cô thì choáng váng, bất ngờ bởi anh. Cô không biết phải làm thế nào ngoài ngồi im như một pho tượng. Cô sợ nếu cô phản ứng sẽ làm anh tổn thương và đau khổ, nhưng cô cũng không muốn điều này diễn ra. Cô không thể đáp lại anh được, bởi cô chưa hề nghĩ đến chuyện tình yêu sẽ tồn tại giữa cô và anh. Và bởi vì trong trái tim cô bây giờ lại tràn ngập hình ảnh người đàn ông khác. Một người đàn ông cô yêu say đắm và chưa bao giờ quên được. Chồng cô.

-Linn, anh bình tĩnh lại đi nào.

Cô đẩy anh ra bởi cô không chịu được những dòng cảm xúc mãnh liệt của Linn qua nụ hôn anh dành cho cô. Cô gục mặt xuống đôi tay mảnh khảnh, cô muốn lấy lại bình tĩnh để nói một điều rõ ràng với anh. Nhưng cô sợ nếu ngược lên cô sẽ gặp ánh mắt thất vọng của anh thì sao. Cô sợ lắm.

-Đừng lo Jen, tôi hiểu cô cần thời gian cũng như rất nhiều điều khác nữa. Tôi xin lỗi đã xử sự như vậy. Xin lỗi cô._ Linn đứng dậy, nói với cô bằng một giọng buồn bã rồi anh định quay lưng bước đi.

-Hãy cho tôi thời gian, Linn.

Cô vẫn không ngẩng mặt lên, nhưng cô muốn níu kéo anh. Cô đang đau khổ và cô cần một người quan tâm cô như anh. Và biết đâu, sau này nếu cô quên được chồng mình thì cô có thể đáp lại tình cảm của anh thì sao. Cô cần một người ở bên cạnh. Bây giờ. Mặc dù cô cảm thấy mình trở nên xấu xa vì đã mang một người yêu quý, tốt với mình thành một kẻ thế thân.

-Cô nói thật không Jen? Tôi sẽ có cơ hội chứ? _ Linn ào đến quỳ dưới chân cô, nắm bàn tay của cô áp vào ngực mình.

-Tôi không biết. Nhưng tôi sẽ cố gắng..._ Cô trả lời mông lung, vô thức.

-Cảm ơn cô. Cảm ơn cô. Tôi sẽ cố gắng hết sức mình để chứng minh tình yêu của tôi với cô._ Linn cười rạng rỡ, trái tim của anh rộn ràng những cung bậc của niềm hạnh phúc đang trào dâng. Anh hôn bàn tay cô tới tấp, anh cười như một người trong cơn mê. Anh hạnh phúc.

Còn cô thấy khó khăn, cô không xác định được phương hướng đi được nữa. Cô cũng chỉ biết: giờ đây phó mặc cuộc đời cho số phận, có lẽ cô nên để nó như thế này. Bởi cô sẽ chẳng làm gì được nữa, hy vọng trở lại với chồng cô quá mong manh, còn niềm tin với tình yêu của Linn thì quá mơ hồ. Cô cảm thấy mơ màng với thực tại và mơ mịt với tương lai của mình. Rất nhiều.

Tại căn biệt thự lộng lẫy ven bờ biển, những con người phục dịch trong đó vừa được đón chào cậu chủ quay trở lại. Nhưng họ lại ngạc nhiên, bất ngờ bởi sự có mặt của thêm một cô gái lạ: xinh đẹp và trẻ trung. Cô gái đó đã về cùng cậu chủ họ mấy hôm nay. Nhưng hình như không phải là một cô gái lẳng lơ, hở hang như mấy lần trước.

-Này bà, cô gái đó là người mới của thiếu gia à?__ Quấn gia Trịnh thì thăm với vợ.

-Tôi không biết. Nhưng tôi thấy không giống, cậu chủ bảo sắp cho cô ta một phòng riêng và đối xử với cô ấy rất giữ khoảng cách.__ Bà Phương trả lời chồng bằng quơ.

-Thế à? Vậy thì lạ nhỉ. Có mấy khi cậu ấy đưa cô gái nào về lâu đến vậy đâu, mà lại còn không làm gì nữa. Hay họ định diễn kịch chọc giận cô chủ?__ Ông Trịnh gật gù một mình rồi xoa xoa cái cằm bành bạnh của mình.

-Thôi đoán mò làm gì? Kệ cậu ấy, chắc thời gian qua vợ chồng cậu ấy không ổn nên vậy thôi...Haizz..còn cô chủ nữa, chẳng hiểu đi đâu nốt mà không về.

-Thì đó, cậu ấy về mấy hôm mà cũng có hỏi han gì cô ấy đâu. Thế nên tôi mới nghĩ là cậu ấy đưa cô kia về chọc tức vợ.

-Hai người thôi đi, đừng để giám đốc nghe được. Cậu ấy đang có việc quan trọng phải lo thôi.

Tiếng trợ lý Kim làm hai ông bà già giật mình chột dạ, họ quay lại cười cười với anh kia với vẻ ngượng ngịu đến là ngốc nghếch. Còn tay trợ lý nói xong thì lạnh lùng bước ra xe đi mất.

.

.

.

-Em cảm thấy ở đây có dễ chịu không, Ivy?

Hắn bước vào căn phòng tràn ngập hương hoa trà, và chìm trong những cánh mỏng manh. Cô gái bé nhỏ ngồi bên khung cửa sổ nhìn ra biển trông như một nàng tiên dịu hiền trong ánh nắng ấm áp. Đôi mắt cô bé buồn xa xăm, nó hướng ra chân trời xa tít tắp kia mong ngóng, chờ đợi một người.

-Anh ấy sẽ ổn phải không anh?__ Ivy không quay lại, cô bé chỉ nói nhỏ như thì thầm với chính mình.

-Đừng lo, anh đã cho người dò la tung tích của nó rồi. Có thể sẽ hơi khó nhưng anh nghĩ sẽ tìm ra manh mối gì thôi. Mà nó cũng biết em ở đây mà, nó sẽ tìm đến nếu có thể thôi, em đừng suy nghĩ nữa.

-Anh ấy là người thân thiết duy nhất của em. Từ khi cha mẹ em qua đời, anh ấy đã đưa em về Mexico... Anh ấy còn hơn cả một người anh trai nữa, anh à.

-Anh biết. Nó cũng yêu quý em. Và em là người rất quan trọng với nó, vì thế em đừng nghĩ ngợi gì nữa, hãy tin rằng nó vẫn bình an là được rồi mà em.

Hắn choàng tay nắm nhẹ lấy vai cô bé rồi ôm cô vào lòng, hắn muốn bảo vệ che chở cho cô bé đó thay cho thằng bạn thân thiết của mình. Bởi hắn hiểu, cô bé này quan trọng với Antoni như thế nào.

-Em yêu anh ấy, anh ạ.__ Cô bé bật khóc cố gắng thốt ra những lời yêu thương nhất.

-Em...em đang nghĩ gì vậy Ivy?__ Hắn giật mình lay nhẹ vai cô bé.

-Em yêu anh ấy thật mà anh. Em không thể ngừng yêu anh ấy được, em không thể anh ạ.__ Ivy khóc lớn hơn, đôi mắt hoe đỏ của cô bé long lanh, tràn đầy nước mắt.

-Bình tĩnh lại đi Ivy, anh biết em lo cho Antoni, nhưng nó là anh họ của em mà...em không thể...__ Hắn khó khăn khi phải giải thích cho cô gái ngốc trước mặt.

-Em nói thật mà anh. Em biết anh ấy là anh họ của em. Nhưng em yêu anh ấy. Em yêu Antoni...__ Ivy gào lên, cô bé ôm lấy ngực mình gục vào vai hắn làm hắn lo sợ.

Hắn thương xót cô gái bé bỏng trong lòng mình. Rồi hắn cảm thấy hạnh phúc thay cho thằng bạn thân. Nhưng hắn lại thấy chạnh lòng khi nghĩ đến hoàn cảnh của mình. Hắn cũng có vợ, có một gia đình êm ấm, nhưng chỉ là quá khứ. Đến vợ hắn giờ này ở đâu hắn cũng chẳng rõ, mặc dù hắn đã cho trợ lý Kim tìm kiếm tin tức của vợ hắn. Nhưng tất cả chỉ là ảo tưởng. Hắn đau đớn tưởng như trái tim mình sắp vỡ vụn khi nghĩ rằng vợ mình đã đi theo người đàn ông nào khác, nhất là cái kẻ hắn nhìn thấy trong những bức ảnh.

Những ngày vừa qua thật khó khăn với cô và cả Linn, anh luôn tìm cách lảng tránh cũng như cố gắng chìm vào công việc bận rộn để không phải để ý đến cô. Cô nhận ra được điều đó nhưng cô không hề muốn như vậy, cô nửa muốn trả lời Linn một cách rõ ràng nửa lại muốn thử thách trái tim mình thêm một lần nữa.

Cô muốn quên đi Kay, muốn mình được tự do và muốn được yên tĩnh một mình. Nhưng cái cảm giác cần có một người đàn ông bên cạnh yêu thương, che chở lại khiến cô nhớ tha thiết chồng mình. Và cũng chính vì thế mà cô muốn có thời gian để hiểu về Linn hơn. Biết đâu cô sẽ đến được với Linn.

-Jen, chị đang nghĩ gì thế? Chị nghe thấy em nói không?__ Naoko – cô bé người Nhật làm trợ lý studio Mode chạm nhẹ vào vai làm cô giật mình.

-Ồ...chị không để ý, chị xin lỗi. Có chuyện gì thế em?__ Cô quay lại, gượng cười với cô bé xinh xắn.

-Giám đốc gọi chị đây, chị mau đến đi.

Cô gật đầu nhẹ nhàng rồi lặng lẽ bước vào thang máy, lên phòng giám đốc Mode.

Cánh cửa phòng bật mở thì cũng là lúc cô nhìn thấy Linn đang đứng trước mặt mình. Cô bối rối cúi mặt xuống ngại ngùng, rồi cũng phải tiến lại trước bàn giám đốc.

-Cô Jen, tôi cho gọi cô là có chuyện muốn bàn với cô và trưởng phòng Linn, hai người ngồi đi.__ Ông giám đốc điềm tĩnh chỉ tay về phía bàn tiếp khách rồi bước ra.

-Vâng, có chuyện gì vậy giám đốc?__ Cô rụt rè.

-Thôi tôi đi vào việc chính luôn, tôi cũng đã nói với trưởng phòng Linn rồi. Thứ hai tới hai người sẽ quay về Việt Nam hợp tác với Z. Dù sao cô cũng từng là người mẫu của Z nên tôi nghĩ để cô đi là hợp lý nhất. Tôi hy vọng rằng sau chuyến về nước của cô, chúng ta sẽ hợp tác với nhau tốt hơn...sau này.

Cô nghe rõ mồn một từng chữ trong câu nói của ông giám đốc Mode, nói như vậy nghĩa là cô đã bị đuổi việc. Đơn giản thế thôi thì việc gì phải trình bày dài dòng nữa, cứ nói thẳng “Cô bị đuổi việc” là xong mà. Cô tự ái, lần đầu tiên có một công ty tỏ vẻ không hài lòng về cô. Một người mẫu hàng đầu của Z như cô mà lại bị đuổi việc như thế này, điều đó làm cô cảm thấy vừa xấu hổ, vừa bị xúc phạm ghê gớm.

Nhưng nghĩ lại thì cô cũng tự thấy mình chẳng làm được gì cả. Những xấp hình mất bao nhiêu công sức của cả người chụp lẫn người mẫu là cô chẳng thu lại được kết quả gì. Cô như một con búp bê vô hồn trong những chiếc áo lộng lẫy, cô đã giết chết những thiết kế tuyệt vời của các hãng thời trang. Và đang dần lười Mode tuột dốc vì những gì cô thể hiện. Như vậy thì đuổi việc có nhẹ nhàng quá với cô không? Cô tự dẫn vật mình. Cô đứng lên và bước ra trong im lặng, chỉ có cái đầu hơi cúi xuống chào ông giám đốc đang tỏ vẻ mệt mỏi.

.

.

.

-Jen...Jen...

-“....”

-Jen, từ từ đã nào, mọi chuyện đâu phải quá tồi tệ đâu.__ Linn cố gắng đuổi theo gót chân vội vã của cô.

-Đừng an ủi tôi nữa Linn, tôi là kẻ thất bại. Tôi thất bại thật mà, anh biết điều đó hơn ai hết còn gì.__ Cô vùng vằng, cô hét vào mặt Linn, như một đứa trẻ cáu kỉnh.

-Chẳng có thất bại nếu cô nghĩ rằng mình thất bại. Cô đã đứng lên sau thất bại chưa?__ Linn tóm lấy vai cô, lắc mạnh.

-Thôi đi. Tôi biết tôi là người như thế nào. Tôi hoàn toàn thất bại. Tôi thất bại cả trong tình yêu và cả công việc. Vậy trong cuộc sống này còn gì để luyện tiếc nữa?

-Cô đã cố gắng tìm tình yêu đích thực của cô chưa? Cô đã cố gắng làm việc hết sức mình chưa? Người tôi quen biết cách đây mấy tháng không phải là cô bây giờ đâu Jen ạ.

Linn cũng quất vào mặt cô, ngay giữa đường phố Tokyo làm cô có vẻ hơi ngượng. Cô bực bội, cúi gắt không nói gì mà chỉ cố giằng ra khỏi tay Linn. Nhưng Linn không buông cô dễ dàng như thế. Anh kéo tuột cô lại, ôm chầm lấy cô một cách mạnh bạo. Anh ghì chặt cô vào lồng ngực rắn chắc của mình rồi hôn vào mái tóc cô. Từng hơi thở của anh phả vào trán cô nóng ấm, nồng nhiệt làm cô đang cố gắng vùng ra mà cũng phải từ từ yên lặng ngoan ngoãn.

-Đừng nghĩ là mình thất bại. Nếu như công việc của cô gặp sự cố, cô thừa sức làm lại được mà, tôi tin là như thế. Còn nếu như cô không thể mở cánh cửa nào khác trong tình yêu của mình, thì hãy mở cánh cửa trái tim cô với tôi. Hãy cho tôi được ở bên cô._ Linn thở hổn hển trong từng câu nói, anh cố gắng giữ mình bình tĩnh để có thể giữ cô trong vòng tay mình. Thật chặt.

-Hãy giúp tôi, làm ơn hãy giúp tôi...tìm lại anh ấy._ Jen khóc, cô khóc trong tay Linn, cô nắm chặt lấy hai bên sườn áo của anh nức lên.

-...Được...tôi sẽ giúp, giúp cô tìm lại..chồng mình._ Linn ngơ ngác trả lời cô, rồi sâu thẳm anh cảm thấy đau khổ bởi câu nói của cô. Phải chăng cô đã trả lời anh một cách gián tiếp, phải chăng anh không còn một cơ hội nào nữa?

Bóng hai người mờ dần trong ánh hoàng hôn tím nhạt của Tokyo. Giữa đường phố đã chuẩn bị chìm vào bóng tối, hình ảnh họ mờ dần trong ánh đèn đường, và trong những đoàn xe tấp nập trên đường. Hai con người, một nỗi đau. Vì tình.

Thứ hai, chuyến bay từ Tokyo hạ cánh....

Cô bước ra khỏi sân bay với một vẻ mặt mệt mỏi. Đi bên cô vẫn là người đàn ông dịu dàng, ân cần quan tâm cô, nhưng anh chẳng mang lại cho cô một cảm giác gì gọi là yêu thương hết. Với cô, anh chỉ như một người bạn lớn, một người bạn tốt nhất của cô.

Đường phố sau cơn mưa vào buổi tối trông thật long lanh và vui tươi. Nhưng cô lại thấy nặng trĩu trong lòng. Hiện tại cô chưa biết phải đi đâu? Cô không định đến khách sạn để sống, nhưng cũng không nghĩ là sẽ về lại căn biệt thự ven biển đó. Cô sợ gặp chồng mình cùng với một người đàn bà khác. Cô sợ rằng đau khổ sẽ nhấn chìm cô. Nhưng cô lại muốn về nơi đó, về vùng kỷ niệm tuyệt vời của những tháng ngày yêu thương ấy.

-Tôi...tôi sẽ về nhà._ Cô lưỡng lự một lát rồi quyết định.

-Nhà? Cô sẽ về ngôi nhà gần cánh đồng Iris?_ Linn hơi ngạc nhiên cúi xuống hỏi cô.

-Vâng, ít ra tôi phải nói chuyện với anh ấy lần cuối cùng, tôi muốn được nhìn thấy anh ấy...một lần cuối. Trước khi tôi đưa đơn ly hôn cho anh ấy._ Cô mơ hồ nhìn những ánh đèn nhòe nhòe, loang loáng trên phố.

-Tôi sẽ đưa cô đi...cô đừng từ chối. Tôi muốn giúp cô tìm lại anh ta thôi._ Linn nói thật nhanh rồi vội vã chạy ra rìa đường vẫy xe.

Cô im lặng, cô chỉ biết lúc này cần im lặng. Cô không biết được rằng mình sẽ nói gì khi đối diện với chồng mình. Nhưng có một điều cô chắc chắn là cô sẽ đưa là đơn cô đã ký sẵn cho chồng mình, cô sẽ cố gắng để chấm dứt những nỗi đau khổ trong cô ngày hôm nay. Cô đang rối loạn và cô cần được giải thoát.

.
.
.

Taxi dừng lại bên cánh đồng Iris mùa này đã khô héo dần, những ngọn gió từ biển tràn vào, thổi bật bước chân của cô và Linn. Biển hôm nay sao dữ dội và chao đảo nhiều đến vậy? Phải chăng nó chính là những gì sẽ xảy đến với tình yêu, với gia đình nhỏ của cô?

Cô bước vào lối đi nhỏ đầy những bông hoa trà mỏng manh đang gồng mình trước gió. Cô làm cho cả căn biệt thự phải bất ngờ bởi sự trở lại của mình. Vợ chồng ông quản gia đứng chết trân không nói được câu nào. Những người làm khác cũng ngỡ ngàng, á khẩu và chỉ biết gật đầu chào cô. Cô biết họ rất ngạc nhiên,

bởi có lẽ họ đã dần quen với người nữ chủ nhân mới của căn biệt thự, và họ không nghĩ rằng người vợ cũ của cậu chủ nhà họ sẽ trở về đường đột như thế này.

Cô bước vào trong phòng khách lộng lẫy, mùi hoa trà thoang thoảng làm cô thấy dễ chịu nhưng lại khó hiểu. Tại sao vẫn là mùi hương hoa trà mà không phải mùi hương khác. Chẳng lẽ người vợ mới của chồng cô cũng thích mùi hoa trà này ư? Hay? Cô chợt thấy con tim mình rạo rực khi nghĩ đến một giả tưởng khác. Có lẽ nào chồng cô vẫn đang chờ đợi mong ngóng cô trở về. Có lẽ nào anh ấy vẫn yêu cô, yêu hương hoa trà mà cô thích? Có lẽ nào?

Cô từ từ bước lên cầu thang, những ngón tay nhẹ nhàng lướt trên tay vịn bằng gỗ sồi. Những hình ảnh thân quen, hạnh phúc tràn về trong cô, những ánh mắt nụ cười yêu thương. Những nụ hôn và từng hơi thở nóng rực quấn quanh đầu dây làm trái tim cô rung động.

Cánh cửa phòng quen thuộc hiện ra trước mắt, cô xoay nhẹ tay nắm đẩy tấm gỗ mở rộng ra. Vỗ ô cửa sổ mờ mờ nhìn ra biển đỏ, vẫn chiếc giường ấm áp đó và vẫn bình hoa trà tươi mát trên bàn trang điểm của cô. Mọi thứ như vẫn mới nguyên của ngày hôm qua, thời gian ở đây như dừng lại kể từ tháng ngày hạnh phúc ấy. Cô khẽ mỉm cười, một nụ cười mãn nguyện và đầy hy vọng.

“Anh ấy đâu rồi?”

Câu hỏi làm cô chợt tỉnh lại, dáo dác tìm kiếm. Khắp căn phòng, kể cả phòng tắm cũng không thấy chồng mình. Anh ấy đi đâu rồi? hay anh ấy vẫn ở công ty? Cô tự hỏi mình rồi bước ra, vẻ mặt hơi mất hứng. Đợi cô trước cửa là Linn, anh theo cô từ nãy mà cô không biết. Cô khẽ mỉm cười với Linn rồi thở dài:

-Chắc anh ấy đi làm chưa về.

-Sao cô không hỏi những người ở dưới nhà?

-Tôi quên mất._ Cô lại cười, nhẹ nhàng.

Nhưng chẳng cần phải chạy xuống hỏi người làm nữa, cô và Linn đèn giật mình khi nghe tiếng cười nói có vẻ rất vui ở một phòng khác vọng tới. Trống ngực cô đập thùm thụp, điều mà cô sợ đã tới. Tiếng cười của một cô gái làm tâm trạng cô bị kéo tụt xuống tận đáy của sự thất vọng và buồn bã. Vậy là chồng cô thực sự đã có một người đàn bà khác.

Cô đi dọc hành lang, theo tiếng cười vọng tới. Dừng lại trước căn phòng cửa được sơn màu trắng, bên trên là một vòng hoa trà làm bằng lụa. Cô hít một hơi thật dài nắm vào tay cầm, nhưng bàn tay của Linn lại chặn cô lại. Anh nhìn cô rồi lắc đầu, nhưng cô mỉm cười lần nữa, như từ chối sự quan tâm, lo lắng của Linn. Cô kéo tay cầm cửa, đẩy cánh cửa phòng từ từ mở ra.

Trước mặt cô là người đàn ông mà cô đang tìm kiếm, người đàn ông mà cô yêu thương, nhớ nhung. Và tất nhiên, như cô đã nghĩ đến, cũng như sự thật là bên cạnh anh là một cô gái nhỏ nhắn, dịu dàng trong một chiếc váy trắng tinh khôi. Hai người đang ngồi quay lưng lại với cô, họ ngồi trên bục cửa sổ nhìn ra ngoài và đang nói chuyện gì đó có vẻ rất vui. Cô gái kia cười khúc khích, tay chỉ lên bầu trời đêm rồi quay sang nói với chồng cô điều gì đó mà cô không còn nghe được nữa. Còn chồng cô, anh cũng cười và dường như anh rất vui, anh cũng chỉ tay lên trời rồi nói những câu làm cô gái kia im lặng một lát rồi lại phá lên cười.

“Không thể như thế được.”

Căn phòng này, khung cửa sổ đó từ trước đến giờ chỉ có mình cô và chồng cô ngồi nói chuyện. Cô đã từng nói căn phòng này là căn phòng đẹp nhất trong căn biệt thự. Nhưng vì nó không đủ rộng nên cô quyết định sau này nó sẽ là phòng đứa con gái xinh đẹp của vợ chồng cô. Cô muốn dành riêng căn phòng này cho con của mình, cho sự kết tinh tình yêu của cô và anh.

-Không!_ Cô cúi mặt xuống, hai tay vò vào mái tóc xoắn hung hung đỏ.

Giọng nói tuy yếu ớt của cô nhưng cũng khiến người khác nghe thấy. Hai người bên khung cửa sổ giật mình quay lại, họ ngơ ngác và bất ngờ. Nhưng điều đó chỉ kéo dài với cô gái kia, còn chồng cô thì không. Hắn tròn mắt nhìn cô rồi chồm khỏi khung cửa chạy lại.

-Em! Sao em...?_ Hắn ngạc nhiên lẫn vui mừng, nhưng không thể mở miệng nói được một câu hoàn chỉnh.

-Tránh xa tôi ra.__ Cô hét lên với hắn, cô đẩy hắn ra xa rồi bịt chặt lấy hai tai lắc đầu nguầy nguậy. – Đừng đến gần tôi và cũng đừng nói gì cả.

Hiểu ra được mọi chuyện, Kay tiến lại phía vợ mình, hắn nắm chặt lấy hai cánh tay của cô ghì xuống.

-Em đang làm gì thế. Em nghe anh nói đã.

-Tôi không có gì phải nghe cả. Những gì tôi nhìn thấy là đủ rồi. Anh có thể làm thế với tôi được sao?__ Nước mắt cô lăn dài, không ngừng tuôn ra làm ướt nhẹp hai bầu má xanh xao.

Hắn xót xa nhìn vợ mình. Hắn biết tại sao cô hành động như thế. Nhưng hắn đang rất vui mừng vì cô đã trở lại, hắn đã mong ước được nhìn thấy cô, được ôm lấy cô biết bao nhiêu ngày qua. Hắn buông tay khỏi tay cô rồi ôm chặt cô trong lòng, mặc cho cô vùng vẫy muốn thoát ra. Hắn nhớ cô đến mức phát điên, hắn sẽ chết mất nếu như không tìm thấy cô. Và hắn biết dù bây giờ hắn có nói gì cô cũng không nghe, vì thế hắn chọn cách thể hiện tình yêu của mình. Hắn ghì chặt cô vào lòng, thì thầm vào tai cô những câu hắn muốn nói hàng nghìn lần.

-Anh yêu em...anh yêu em.

Cô khóc nức lên, nhưng cô không giằng tay hắn ra nữa, cô vòng tay qua eo hắn ôm chặt lấy hắn. Cô bấu chặt những đầu ngón tay vào tấm lưng ấm áp của hắn. Cô nép sát người vào lồng ngực hắn, cô muốn nghe thấy nhịp tim của chồng mình, muốn cảm nhận hơi ấm và mùi hương trên cơ thể hắn.

Hắn nâng khuôn mặt ướt đầm của cô lên, dùng hai ngón tay cái lau những dòng nước mắt đang trào ra trên má cô. Hắn cúi xuống đặt lên trán cô một nụ hôn dịu dàng. Rồi hắn tìm đến môi cô, dùng bờ môi mãnh liệt của mình ngậm lấy làn môi mềm mại của cô. Hắn hôn cô say đắm, miên man. Nụ hôn của hắn ngọt ngào, ướt át và quyến rũ khiến cô không thể cưỡng lại được cơn sóng tình yêu đang dâng tràn trong tim. Cô ôm lấy cổ hắn, ve vuốt những sợi tóc gáy, ghì chặt người đàn ông cô yêu trong vòng tay bé nhỏ.

Hai người bị cuốn vào không gian hạnh phúc của riêng họ. Nụ hôn kéo dài ngầy ngất, những hơi thở rạo rực và những vòng tay thiết tha làm cho họ không thể rời nhau được. Họ bỏ quên thế giới bên ngoài, bỏ quên những người đang hiện hữu xung quanh. Họ chìm vào tình yêu cuồng nhiệt đã kìm nén bấy lâu nay.

7. Chương 7

Tình yêu làm cho họ chìm đắm vào một không gian màu hồng như chỉ của riêng họ. Mãi cho đến khi có tiếng vỡ “choang” của một bình hoa rơi xuống sàn nhà, họ mới giật mình rời khỏi nhau. Vẫn ở trong vòng tay nhau, họ quay lại phía khung cửa sổ nhìn cô gái đang lóng ngóng nhặt những mảnh vụn vỡ.

-Gió to quá làm đổ bình hoa trên sàn anh à...em...__ Ivy luống cuống hết nhặt bó hoa trà lên rồi lại gom những mảnh gốm vào. Cô bé vô tình làm miếng bình vỡ cửa vào tay một vệt dài ứa máu.

-Em có sao không?

Kay vẫn đang ôm vợ, nhưng hắn chợt nhào người ra hỏi cô bé xinh xắn vừa bị đứt tay bởi lọ hoa. Hành động của hắn làm cho Jen cảm thấy hơi chạnh lòng. Cô lại nghĩ đến những chuyện đau buồn trước đây, những chuyện mà ngay trước khi bước vào căn phòng này vẫn không thể phai mờ trong cô. Nỗi buồn vì bị bỏ rơi, nỗi tủi thân vì không được chồng quan tâm và nhất là nỗi hận thù. Không hiểu sao bây giờ sự hận thù lại ở đâu kéo đến, tràn ngập trong trí óc, trong đầu cô. Những hình ảnh về cái chết của cha mẹ cô hiện về làm cô sợ hãi và cảm giận. Cô buông tay khỏi chồng mình, cô nhích người ra xa để thoát khỏi vòng tay hắn.

Còn Kay thì giống một kẻ ngờ nghệch. Hắn cứ nghĩ rằng vợ mình buông tay ra là đồng ý để cho hắn chạy lại hỏi thăm cô bé Ivy bé nhỏ. Hắn rời vòng tay vợ, hắn chạy lại ngồi thụp xuống bên Ivy, nhắc bàn tay rớm máu của cô bé lên rồi kéo ngay vạt áo ra đắp vào đó cầm máu.

-Em không sao đâu, anh đừng lo...em lấy bông băng lại là hết ý mà...__ Cô bé Ivy rụt rè co tay lại khi nhìn lên, bắt gặp ánh mắt Jen.

Hắn cũng đoán được sự e ngại của cô bé và khác lạ trong thái độ lẫn vẻ mặt của vợ mình nên hắn đứng ngay dậy ấp úng định nói gì đó.

Nhưng hắn còn chưa kịp mở miệng thì đã nghe những tiếng rầm rập bên ngoài hành lang. Một toán cảnh sát trang bị súng ống đầy người xông vào kín căn phòng chia súng về phía họ. Tất cả còn chưa hết ngỡ ngàng thì một tên cảnh sát đã lớn tiếng:

-Anh là Kay Evans? Chúng tôi hợp tác với lực lượng cảnh sát chống ma túy toàn cầu được lệnh khám xét và mời anh về trụ sở, vì nghi anh có liên quan đến trùm ma túy Mexico - Antoni Vaycan. Rất mong anh hợp tác.__ Tên cảnh sát dí cái lệnh khám nhà vào mặt hắn, nói một cách hùng hồn.

-Trùm..ma túy gì? Tôi không biết gì cả. Tôi có biết ai là Antoni gì đâu?__ Hắn tỉnh bơ.

-Chúng tôi điều tra được hai người thân của Vaycan đã có mặt trên chuyến bay từ Mexico về Việt Nam ngày... Theo danh sách hành khách trên chuyến bay chúng tôi điều tra được chỉ có anh và cô gái kia có các đặc điểm nhận dạng giống hai người đó. Mời anh về sở cảnh sát với chúng tôi.__ Tên cảnh sát chỉ vào cô bé Ivy đang run sợ đằng sau hắn.

-Tôi muốn gặp luật sư của mình đã. Tôi không hề biết gì về việc lục soát và bắt người này. Thật vớ vẩn.__ Hắn bực bội, choàng tay qua vai Ivy xoa nhẹ để trấn an cô bé.

-Vậy cô gái này là ai, xin anh cho biết rõ bằng chứng không liên quan đến chuyện đó của cả hai người.

-Đây là...

Hắn ngập ngừng khi định trả lời viên cảnh sát. Hắn không biết phải trả lời thế nào trước mặt vợ của mình. Hắn nhìn cô trong khi cô còn đang há hốc mồm không hiểu rõ nguyên nhân của cái chuyện lộn xộn này.

-Ma túy? Antoni nào?....__ Cô lẩm bẩm rồi ngược lên nhìn hắn như mong đợi một câu trả lời.

-Chúng tôi chẳng biết Antoni nào cả, cũng chẳng đi chuyến bay Mexico nào cả.__ Ivy bỗng cương quyết nhìn thẳng vào mắt viên cảnh sát khẳng định.

-Vậy hai người vui lòng cho tôi biết quan hệ của hai người. Theo chúng tôi điều tra thì anh Kay Evans là giám đốc Trung tâm thương mại Iris và sống cùng vợ trong căn nhà này, hoàn toàn không hề qua lại với ai và không có người thân.

-Tôi là...__ Ivy cuống lên, không trả lời được câu hỏi của viên cảnh sát.

-Đây là một người họ hàng của tôi.__ Hắn đỡ lời cho cô bé.

-Tôi đã điều tra rất kỹ về anh. Anh là người nổi tiếng trong thương trường. Từ trước đến giờ anh không quan hệ với bất kỳ ai là họ hàng cả. Ngay cả cha anh cũng đã sống định cư bên Atlanta rồi.__ Viên cảnh sát đặc chí vì nắm được thóp của hắn.

-Thực ra thì ở đây có...vợ cũ của tôi...nên tôi không tiện nói. Nhưng tình hình có vẻ quan trọng nên tôi cũng không muốn giấu nữa. Đây là vợ mới cưới của tôi, chúng tôi mới cưới nhau được 2 ngày và đang dự định đi nghỉ tuần trăng mật chứ chưa hề rời Việt Nam lần nào.__ Hắn không dám nhìn về phía Jen mà chỉ dám nhìn vào viên cảnh sát.

“Vợ cũ ư? Vợ mới cưới ư? Thế là thế nào?”

Cô ngỡ ngàng tự hỏi bản thân mình. Cô vẫn chưa hình dung được hết ý nghĩa trong câu nói của chồng mình. Tất cả như một tiếng sét chất chứa đánh ngang sau lưng cô, bắt ngờ đến giật nẩy mình, nhưng lại chưa biết nó chính xác là cái gì. Cô đứng chết trân nhìn hắn rồi lại nhìn cô bé đang nép vào sau cánh tay hắn. Cô chơi vơi trong một khoảng không không xác định, hình như cô đang rơi, rơi xuống một vực sâu không đáy và tăm tối.

“Mình trở thành vợ cũ ư? Thật là như thế sao? Không thể nào.”

Cô dần dần hiểu rõ được câu nói của chồng mình. Cô rụng rời chân tay. Cô như muốn ngã quỵ xuống sàn.

-Có gì chứng minh anh và cô gái này là vợ và cô này là vợ cũ?__ Tên cảnh sát lại vặn vẹo hấn.

-Tôi...chúng tôi...có đăng ký kết hôn.__ Hấn áp úng và vẫn không dám quay sang nhìn vợ.

-Anh có thể vui lòng cho tôi xem được không?

-Đ...được.

Hấn gạt nhẹ đầu rồi ngoắc tay về phía trợ lý Kim lúc này đang đứng phía ngoài cùng một lô người làm trong nhà đang ngó nghiêng, xì xào.

Tên trợ lý chạy qua phòng bên cạnh rồi mang về một tờ giấy được cất cẩn thận trong một phong bì niêm phong bằng một dấu hình trái tim. Viên cảnh sát nhận lấy chiếc phong bì, mở ra đọc rồi héch mắt lên nhìn hấn và Ivy như để kiểm chứng.

Còn cô thì đỡ dẫn cả người. Tờ giấy đó, nửa năm trước hấn và cô cũng đã ghi tên mình rồi ký vào đó. Nhưng giờ không phải là cô mà là một cô gái khác đã thế vào nơi ấy. Cô đau khổ, nước mắt như muốn trào ra không ngừng. Nhưng cô không muốn thế, cô muốn mình cứng rắn lên. Cô muốn mình phải đứng dậy, bước qua hấn một cách oai vệ, để hấn biết cô không cần hấn, để hấn hiểu hấn không là gì đối với cô nữa.

-Vậy còn cô gái này...là vợ cũ của anh hả? Hai người ly dị khi nào?__ Tên cảnh sát chỉ vào cô rồi quay ra hỏi hấn.

-Tôi...__ Hấn không trả lời được câu hỏi nên bắt buộc hấn phải ngược lên nhìn về phía cô như để kiểm tìm sự giúp đỡ.

Và hấn giật mình bởi ánh mắt cô, một ánh mắt vô cảm đối với hấn. Hấn biết cô đã hiểu lầm và đang rất căm ghét hấn. Nhưng ánh mắt đó làm hấn sợ hãi tột độ, mồ hôi hấn túa ra, bàn tay hấn ướt nhẹp. Hấn vội cụp mắt xuống, nhìn nền nhà với một vẻ đau khổ, bế tắc.

-Tôi về đây hôm nay để đưa đơn ly dị cho anh ấy ký... Tôi đã ký rồi và muốn anh ấy ký luôn để giải quyết mọi chuyện giữa chúng tôi.__ Cô lạnh lùng lôi trong chiếc túi xách ra một tờ giấy gấp đôi, đưa cho viên cảnh sát.

-Vậy hai người chưa ly hôn?__ Viên cảnh sát quay ra cô.

-Tôi có công việc công tác bên Nhật Bản nên không về kịp làm thủ tục ly hôn trước khi anh ấy cưới vợ mới. Nhưng đơn này tôi đã ký cách đây một tuần rồi.__ Cô mở lá đơn ra chỉ vào dòng ngày tháng cho tên cảnh sát xem.

-Hmm...__ Viên cảnh sát trầm ngâm nhìn hai tờ giấy một lúc rồi tiếp, - Nhưng vẫn còn một số vấn đề cần giải quyết, tôi vẫn mong anh Evans và cô...__ hấn ngừng lại trước Ivy rồi nhìn vào tờ đăng ký kết hôn. - À, cô Ivy Laras. Tôi vẫn muốn mời hai người theo chúng tôi đến sở.

Tên cảnh sát nói xong rồi ra hiệu cho quân dạt ra hai bên nhường đường, ý muốn ép buộc hấn và Ivy phải theo họ.

Không còn cách nào, hấn thở dài một hơi rồi xoa vào vai Ivy giúp cô bé bình tĩnh. Sau đó hấn quay sang nhìn vợ mình và định mở miệng nói gì đó. Nhưng cô không nhìn hấn, cô đang nhìn về phía khung cửa sổ ngoài kia, nhìn những con sóng, những đợt gió biển nồng nồng vị muối. Mặn như nước mắt sắp rơi.

-Anh...anh sẽ nói chuyện với em sau, được không em?__ Hấn bước lại hơi cúi xuống bên tai cô, nhưng cô lại ngả người sang tránh né.

-Anh cứ đi đi. Mọi việc em tự giải quyết được, em sẽ gọi cho luật sư và sẽ nhờ ông ấy làm các thủ tục giữa em và anh.__ Cô ngẹn ngào.

-Nhưng...em hãy chờ anh về rồi nói chuyện rõ ràng đã...__ Hấn định giải thích gì đó, nhưng sợ sự nghi ngờ của bọn cảnh sát nên lại thôi.

Viên cảnh sát kéo tay hấn gạt đầu ra ý muốn mời hấn đi ngay. Hấn dùng dằng một lúc rồi cũng phải đi, bởi hấn sợ nhìn khuôn mặt cô bây giờ, hấn sợ ánh mắt lạnh lùng, hờ hững của cô. Cộng thêm hấn sợ cô bé Ivy sẽ mất bình tĩnh. Hấn bước qua cô, cảm tưởng như đang bước qua tình yêu của mình, chối từ và bỏ lại

những yêu thương cũng như hạnh phúc mà hắn luôn muốn giữ gìn. Hắn nhắm mắt để ngăn cái cảm giác cay cay sọc lên từ sống mũi. Hắn bước nhanh hơn, sợ hãi và đau khổ hơn.

-Gọi luật sư Hàn cho tôi anh Kim._ Lướt qua trừ lý Kim, hắn chỉ nói được một câu, rồi bỏ lại sau lưng những tiếng í ới ngơ ngác của lũ người làm.

Không gian còn lại quanh cô như đặc quánh lại, bóp nghẹt cô. Cô cảm thấy mình không thở được, hay cô đang không muốn thở nữa. Đôi tay cô run run, đôi chân không còn sức lực. Cô từ từ khụy xuống, nhưng lại chưa ngã hẳn xuống sàn vì một bàn tay dịu dàng đã nhanh chóng đỡ lấy cô từ phía sau.

Là Linn. Anh chứng kiến hết mọi chuyện từ đầu. Anh đã đau khổ biết bao khi nhìn thấy sự yêu thương nồng nhiệt của vợ chồng cô. Anh biết và hiểu nỗi buồn cô đang chịu đựng, ngoài cách im lặng trong câu chuyện của họ, anh biết mình không thể làm gì được nữa.

-Vậy là hết rồi đúng không Linn?

-Cô bình tĩnh lại đã, mọi chuyện còn chưa rõ ràng mà._ Anh nhẹ nhàng đỡ cô ngồi lên ghế và an ủi.

-Còn gì không rõ ràng nữa, những gì nhìn thấy, những cái tên và những chữ ký đó không phải quá đủ rồi à?_ Cô nói như người mê sảng, mất hồn.

-Cô uống chút nước cho tỉnh táo lại đi đã cô chủ._ Bà Phương nhanh tay rót một ly nước đặt vào tay cô ân cần.

-Mọi người cũng biết rồi đúng không? Chỉ có tôi là kẻ mơ hồ và ảo tưởng thôi, đúng không?_ Cô ngược lên, nhìn bà Phương và vài cô người làm còn ở lại với đôi mắt tuyệt vọng, đau đớn.

-Tôi nghĩ cậu chủ có nỗi khổ riêng. Cô hãy chờ cậu ấy quay lại đã rồi nói chuyện cho rõ ràng._ Bà Phương ngồi xuống cạnh cô, ôm lấy đôi vai mảnh khảnh của cô thương xót.

Cô im lặng, cô ngồi ngây người ra trong căn phòng xinh đẹp, vương vương mùi hoa trà. Gió biển ào vào thổi tung tấm rèm cửa mỏng manh, đánh rối mái tóc hung đỏ của cô. Ngoài kia biển động dữ dội, từng con sóng gào thét cào vào bờ cát mịn từng đợt thô bạo. Trái tim cô cũng đang gào thét, nó đang đau đớn và kêu cứu. Cô như đi lạc trong một vùng tăm tối, không biết đâu là nơi đến, không có ánh sáng của một tia hy vọng nào cả.

Cô ử rũ đứng dậy, bước ra khỏi căn phòng, bỏ lại ánh mắt cũng như những bàn tay níu kéo cô. Cô bước xuống cầu thang, bước như chạy. Cô ra khỏi nhà khi những hạt mưa đã nặng dần, từng giọt rơi xuống đập vào da thịt cô đau rất. Nhưng nó chẳng là gì so với nỗi đau trong lòng cô.

Cô bước đi vô hồn dưới những hạt mưa ngày càng dày đặc. Cô giằng tay khỏi bàn tay của Linn, cô bỏ chạy, chạy như bay về phía những cánh đồng Iris héo úa. Cô nghĩ tới cái chết.

“Đúng rồi. Chỉ có cái chết mới kết thúc được tất cả.”

Cô nhìn thấy ánh sáng và tiếng xình xịch của đoàn tàu hỏa đang tiến lại phía xa. Cô không còn mình mẫn nữa. Cô lao đến, cố gắng băng qua những cánh Iris cao qua đầu gối. Cô muốn đón kịp ánh sáng của sự giải thoát kia. Cô muốn kết thúc mọi đau khổ trong cô. Cô gào lên điên dại.

Đoàn tàu tiến lại như một vị hung thần, tiếng còi tàu cùng tiếng phanh gấp muốn xé rách đường ray làm cô thấy đau buốt cả đầu.

Đoàn tàu không thể dừng lại kịp khi một người con gái đột nhiên chạy ra giữa đường ray. Những toa tàu vẫn lăn bánh mặc dù có hơi chậm lại một chút. Những tiếng huyền não, la hét khắp mọi nơi át cả tiếng mưa gió đang quay cuồng trong đêm.

Linn gào lên như một kẻ điên, anh chạy như bay về phía trước đầu tàu khi đoàn tàu vẫn chưa thực sự dừng bánh. Anh đã kịp chạm vào cô khi đoàn tàu tiến đến, nhưng anh bị đánh bật ra bởi chiếc gương tàu gắn chòi ra bên ngoài. Anh ngã về phía bên này đường ray, một bên đầu anh chảy máu xối xả. Nhưng nó không phải mối quan tâm của anh, anh đang sợ hãi khi không nhìn thấy người con gái anh yêu đâu nữa.

Anh run rẩy nhưng vẫn phải chạy về phía trước, anh muốn tìm cô, anh phải tìm được cô. Dù cho cô có thể nào anh vẫn quyết phải nhìn thấy cô.

Đoàn tàu dừng hẳn lại và người người đổ xô ra khỏi các toa tàu kẻ ngơ ngác, kẻ hoảng loạn kêu thét thất thanh.

“Có tai nạn à?” . “Trời ơi, máu ở đâu nhiều thế này?”. “Đường ray có đầy máu này.”

Những tiếng la hét làm cho Linn cảm thấy sợ hãi hơn. Mắt anh mờ dần đi bởi màn mưa phía trước và nỗi sợ hãi cũng như nỗi đau. Anh lao vào đầu tàu nhìn những vết máu chảy dài từ trên xuống dưới, anh bò xuống gầm tàu tìm kiếm chút hy vọng. Anh như kẻ hóa dại, anh gạt bỏ những bàn tay giữ mình lại, anh chạy ngược xuống dưới, nhưng về phía bên kia đoàn tàu. Anh hy vọng nhìn thấy cô, hy vọng rằng trong giây phút định mệnh ấy, anh đã kịp đẩy cô ngã ra khỏi đường ray.

-Jen! Jen.....Jen._ Linn gào lên giữa cơn mưa xối xả.

“Cô chủ!”. “Cô chủ Jen.”

Tiếng gọi tên cô nhòa nhòa, lúc ẩn lúc hiện trong tiếng mưa gió ầm ầm. Giữa những cành Iris khô cằn, giữa những dòng nước lạnh buốt, cô nằm co ro. Đau đớn. Khổ sở. Và thất vọng.

Nước mắt nóng hổi của cô hòa vào dòng nước mưa bỗng trở nên lạnh giá. Nó như những mũi dao băng đá cứa vào tim cô. Đau lắm. Buốt lắm.

Cô khóc rầm rức giữa khung cảnh quay cuồng của thiên nhiên, của đêm đen kín đặc. Rồi nỗi đau cũng làm cô thất bại, chân tay cô tê dại, một nửa người cô tưởng chừng như hóa đá. Cô không cử động được, cũng không có cảm giác gì nữa.

Cô nhắm mắt, chìm vào một màn đêm khác. Vô vọng hơn. Tăm tối hơn. Đau đớn hơn.

.
. .

“Em phải cố gắng lên”

“Em phải vượt qua được”

“Hãy chờ anh quay lại”

Tiếng nói của chồng cô vang vọng đâu đó quanh cô, gần gũi yêu thương mà cũng xa vời, lạnh lẽo. Cô mệt mỏi, cô mê man trong một không gian khi chỉ là một màu trắng xóa, khi lại là đêm đen thăm thẳm.

Rồi cô nghe thấy một giọng nói khác, ấm áp hơn, đầy vẻ lo lắng và sợ hãi. Người đó đang gọi tên cô.

“Jen! Jen....”

-Ai đấy?_ Cô buột miệng hỏi lại, mặc dù mắt cô vẫn chưa mở ra được.

-Jen! Cô tỉnh rồi à? Tốt quá, tôi sẽ đi gọi bác sĩ ngay.

Là giọng Linn, cô nghe rõ ràng được đó là giọng Linn. Rồi những tiếng động của bàn ghế, của bước chân người và của cánh cửa vang lên.

-Cô chủ, cô chủ cô tỉnh lại rồi à. Ôi, cô chủ._ Là giọng bà Phương và một vài người khác nữa.

Rồi cô cảm nhận được một bàn tay to cứng đặt nhẹ lên cổ tay cô, giữ nguyên một lúc. Cô cố gắng mở mắt ra nhìn. Mọi thứ chỉ mờ mờ, nhưng cô vẫn nhìn thấy được kia là Linn, đây là bà Phương và trước mặt cô là một người đàn ông mặc đồ trắng.

-Tốt rồi. Vậy là cô ấy đã ổn định sau phẫu thuật rồi. Gia đình đừng quá lo lắng nữa, bây giờ chăm sóc giúp cô ấy khỏe lại là được._ Người đàn ông áo trắng uyên bác tươi cười quay ra phía bà Phương và Linn dặn dò.

-Cảm ơn bác sĩ, cảm ơn._ Linn bắt tay ông bác sĩ rất lâu, anh siết chặt bàn tay ông tỏ vẻ cảm ơn rất sâu sắc.

Cô liếc đôi mắt mệt mỏi nhìn khắp căn phòng và hiểu hết mọi chuyện. Vậy là cô chưa chết, hay nói đúng hơn là cô chẳng chết được. Cô buồn bã nhắm mắt lại rồi cố gắng nghiêng người quay vào trong. Cô muốn quay lưng lại với tất cả, muốn được im lặng một mình và không muốn nhìn thấy ai hết.

Bà Phương cũng hiểu được đôi chút, bà đứng dậy ra ý với Linn là về chuẩn bị một chút đồ ăn cho cô rồi nói nhỏ với Linn, nhờ anh ở lại chăm sóc cô. Linn khẽ nghiêng người chào bà rồi bước lại gần giường của cô, ngồi xuống bên cạnh.

-Tôi biết cô đang buồn và không muốn nói chuyện với ai. Nhưng cô hãy gác mọi chuyện lại đã, điều quan trọng bây giờ là giữ sức khỏe của cô..._ Anh rụt rè đặt tay lên vai cô.

-Tôi không cần ai quan tâm hết, anh đi đi._ Cô to tiếng, dùng hết sức quăng cánh tay về sau hất tay Linn ra khỏi vai cô.

-Aaaa...

Cô giật mình bởi tiếng kêu của Linn, vội vàng quay đầu lại. Cô thấy anh đang ôm một bên trán được băng bó, những vết đỏ dần thấm ra lớp băng ngoài cùng làm cô hoảng sợ.

-Anh...anh làm sao thế Linn?_ Cô cố nhồm dậy nhưng cơ thể quá nặng nề và như không hề có chút sức lực nào làm cô không thể nhúc nhích.

-Tôi không sao, hơi đau một chút thôi. Chắc vết thương mới khâu bị rách ra..._ Linn xua tay ngăn cô lại, rồi ngồi xuống ghế xoa xoa quanh chỗ đau.

-Tôi...tôi xin lỗi. Nhưng anh bị sao thế?_ Cô e ngại cụp mắt xuống.

-Không sao mà, cô đừng nghĩ gì. Cô có mệt lắm không? Cô muốn ăn chút gì không?

Cô khẽ lắc đầu rồi im lặng dụi mắt xuống gối từ chối ánh mắt quan tâm của Linn. Cô biết chắc anh vì cô mà bị thương, cô cảm thấy ân hận vì đã liên lụy đến anh. Rồi cô nhận thấy lòng tốt của Linn, nhớ ra những giây phút Linn ở bên cô, khoảnh khắc anh nói yêu và sẽ chờ đợi cô. Cô chợt chạnh lòng. Nhưng tất cả vẫn không xóa mờ được hình ảnh người đàn ông ấy. Cô không thể quên được chồng mình. Cô càng muốn gạt bỏ hẳn bao nhiêu thì hình ảnh hắn càng in đậm trong tâm trí cô bấy nhiêu.

Cô nhắm mắt lại để những dòng mằn nóng kia rơi xuống, thấm vào lớp gối mềm trắng tinh. Cô mệt mỏi bởi nỗi đau cũng như sự kiệt quệ về sức khỏe.

Trong phòng điều tra của Sở cảnh sát thành phố, viên cảnh sát ngồi đầu bên này nhìn hẳn ở đầu bên kia với một vẻ rất khó chịu. Hắn không hé lời về bất cứ chuyện gì khác ngoài vài câu hỏi han về thân thể của hắn.

-Tôi nói rồi, anh nên hợp tác trước khi chúng tôi phải ép buộc anh bằng những biện pháp mạnh._ Tay cảnh sát xô ghế đứng lên chồm qua cái bàn, dí bộ mặt râu ria tua tủa vào mặt hắn.

-Tôi chỉ nói chuyện khi có luật sư của tôi ở đây, những thứ khác tôi không biết gì hết._ Hắn vất chân lên khoanh tay lườm vào mặt tên cảnh sát.

-Được, vậy anh sẽ ở đây cho đến khi luật sư của anh tìm ra bằng chứng ngoại phạm của anh._ Tên râu ria đập bàn đứng dậy bỏ ra ngoài với vẻ rất bực tức.

Còn lại mình hắn, hắn gục xuống bàn lo lắng. Hắn lo cho cô bé Ivy sẽ không chịu được áp lực của bọn cảnh sát khi ép cung, hắn sợ sẽ có chuyện không may xảy đến với cô bé. Nhưng điều hắn sợ hơn nữa, điều làm hắn bồn chồn, sốt ruột hơn trong lòng là vợ hắn. Hắn nghĩ rằng có lẽ giờ này cô lại đang tức giận đùng đùng, hay cũng có thể đã bỏ đi vì sự hiểu lầm mà hắn không kịp giải thích kia. Hắn sợ sẽ mất cô lần nữa, hắn rất sợ.

.

.

.

Bên phòng điều tra số 5, cô bé Ivy cũng giống như hấn. Ngoài những câu trả lời qua loa, quanh co nhưng đầy nỗi sợ hãi, cô không hề hé răng nửa lời về Antoni. Cũng may khi bị cảnh sát bắt, Kay đã kịp nhắc cô tuyệt đối không nói một điều gì về Antoni cả, như thế sẽ gây nguy hiểm cho anh họ cô. Cô bé rơm rớm nước mắt nhìn xuống hai bàn tay nhỏ nhắn đang lạnh toát vì sợ.

-Cô Ivy, mong cô hợp tác, chúng tôi không muốn làm phiền vợ chồng cô, cũng như không muốn làm cô sợ. Vậy cô có thể cho chúng tôi biết quan hệ giữa cô và Vaycan được không?__ Một tên cảnh sát mặc thường phục dễ dàng cô.

-Tôi không biết gì hết, tôi muốn gặp Kay, tôi muốn gặp chồng tôi.__ Ivy mếu máo.

Tên cảnh sát sau hơn một tiếng đồng hồ tra hỏi mà vẫn nhận được một câu trả lời cùng khuôn mặt nhăn nhó, khóc lóc. Hấn chán ngấy mà không làm gì được nên cũng đành bỏ ra ngoài hút thuốc.

-Này bên cậu có moi được tí gì không?__ Tên râu ria hỏi hấn.

-Moi cái gì đâu. Cái con đó lúc nào cũng chường bộ mặt khóc lóc ra, nhìn chỉ muốn tát cho lật mặt thôi.__ Hấn bực mình văng ra một câu chữ.

-Thì thằng giám đốc Iris này cũng có khác gì đâu. Mở mồm ra là nó đòi gặp luật sư. Mẹ nó chứ, thích giở trò, tôi cho ăn kẹo ngay.__ Tên kia mân mê khẩu súng trong tay với một vẻ mặt đầy hằn thù.

Bọn cảnh sát giam Ivy và hấn vào chung một phòng, vì hiện tại 4 phòng tạm giam trong sở đã đầy người, mà chúng cần giam giữ hấn với Ivy riêng bởi họ rất có thể là tội phạm quốc tế.

Bên trong song sắt, hấn ngồi ôm cô bé Ivy tội nghiệp quá run sợ mà ngủ thiếp đi, bên ngoài kia lũ cảnh sát ngồi xem tin tức trên ti vi, chúng ăn uống, nói cười rôm rả, thỉnh thoảng lại liếc mắt về phía phòng giam dò xét. Bỗng một tên cảnh sát chuyển kênh và những hình ảnh trên màn hình làm bọn chúng lẫn hấn sững sốt, chú ý.

[Theo tin vừa nhận được tại đài truyền hình Mexico, vừa qua lúc 3 giờ chiều – giờ địa phương, tức một tiếng trước tính theo giờ Việt Nam, tại một cầu cảng ở miền nam Mexico đã diễn ra một cuộc độ súng, thanh toán lẫn nhau của những trùm ma túy khét tiếng....]

Hấn nhồm người dậy, nhẹ nhàng đặt Ivy nằm xuống rồi ngó ra phía cái ti vi. Hấn rùng mình sợ hãi khi xem loạt tin qua ảnh phát trên màn hình. Những cảnh tan hoang, cháy rụi, những chiếc xe đầu đầu vào nhau nát bét, những xác người cháy đen thui làm hấn lo lắng cực độ. Hấn tiến lại gần song sắt hơn, dí sát mặt vào để nhìn cho rõ.

[Theo điều tra hiện trường của cục cảnh sát Mexico...tại đây đã tìm thấy chiếc xe của trùm ma túy Mexico – Antoni Vaycan...theo đội khám nghiệm cho rằng rất có thể xác người tìm thấy trong xe chính là của Vaycan...Mọi thông tin điều tra và công tác khám nghiệm cụ thể sẽ được chúng tôi tiếp tục thu thập và đưa tin vào bản tin sáng ngày mai...sau đây là một số hình ảnh tại hiện trường...]

Hấn rụng rời chân tay nhìn vào màn hình như một kẻ mất hồn. Trong đồng hồ nát, hỗn độn kia nổi bật lên chiếc xe mui trần màu đỏ chói quen thuộc của thằng bạn hấn. Nó vẫn đang cháy phừng phừng phía sau và mờ mờ phía trong xe là xác một người đã chết, bị xây xém mặt mày đến nỗi hấn không nhìn rõ được là ai.

-Không thể thế được, Antoni...

Hấn giật mình quay lại, phía sau hấn là cô bé Ivy đang đứng chết lặng, những dòng nước mắt ngập ngừng trên khóe mi chỉ trực trào ra ngoài.

Sợ hãi, hấn vội ôm chặt lấy cô bé thì thầm:

-Bình tĩnh lại em...phải thật bình tĩnh...mọi chuyện không hấn là sự thật mà.__ Hấn cố nuốt nước mắt vào trong, động viên cô bé.

“Cạch cạch”

-Này làm cái gì đấy hấn, đây là nhà giam, không phải phòng tân hôn đâu...__ Một tên cảnh sát cầm dùi cui đập đập vào song sắt quát vang lên.

-V..vợ tôi không ngủ được vì cái ổ chuột của các người đấy.__ Hấn quay lại, quắc mắt nhìn tên cảnh sát làm tên kia cũng hơi sượng người.

-Ngủ nghe cái gì hử, làm như đi du lịch ấy mà không ngủ với có ngủ, dậy đê, dậy mà nhận tin vui, đồng bọn chúng mày vừa chết mất ngập rồi kìa.__ Thằng cảnh sát râu ria khua khoắng chân tay trông như một con khỉ, rồi quay ra nhìn mấy thằng khác phá lên cười.

Nhưng nụ cười của bọn chúng cũng chẳng được bao lâu. Cánh cửa phòng điều tra bật mở. Một thanh niên trong bộ vét đen tiến vào phòng, quăng cái cặp da lên bàn rồi tiến lại phía phòng giam của hấn. Hấn nhận ra luật sư của mình thì vui mừng khôn tả, hấn vớ tay ra ngoài song sắt bắt tay luật sư Hàn..

-Này, anh kia. Anh là ai....__ Tên cảnh sát râu ria giật lấy cái dùi cui trong tay đồng nghiệp dứ dứ vào người anh luật sư của hấn.

-Đây là lệnh thả người của tòa án tối cao. Tôi đến đây để đón thân chủ của tôi.__ Luật sư Hàn ném tờ giấy vào mặt tên cảnh sát rồi lại quay ra hỏi han hấn, ngó lơ luôn những vẻ mặt tức giận của lũ cảnh sát.

Cửa phòng giam được mở, hấn ôm cô bé Ivy đang rũ ra trên tay mình bước ra ngoài trước những cái đầu sắp xì khói của bọn cảnh sát.

Đặt Ivy vào trong xe, hấn quay ra bắt tay luật sư, mỉm cười.

-Cảm ơn anh đã đến đúng lúc.

-Không có gì, tôi cần lấy vài tư liệu nên hôm nay mới đưa anh ra được, anh vất vả rồi. Bây giờ anh về nghỉ đi, tôi sẽ đến gặp anh vào sáng mai để bàn chuyện tiếp theo.__ Tay luật sư bắt tay hấn rồi chào từ biệt.

Hấn chui vào xe, đỡ Ivy ngồi thẳng dậy, dựa đầu vào vai hấn. Ivy giờ như một cái xác không hồn, đôi mắt bất động mở đục chất đầy trong đó là một nỗi đau, nỗi tuyệt vọng tưởng chừng như sẽ nuốt chửng cô bé yếu đuối.

-Giám đốc không bị lũ cớm đó gây khó khăn chứ ạ?__ Trợ lý Kim quay xuống hỏi hấn.

-Không có gì...anh có xem tin tức trên ti vi vừa rồi không? Bọn thám tử có báo gì khác không?__ Hấn sốt ruột hỏi tay trợ lý.

-Tôi đã xem, hiện tại vẫn chưa thấy thêm tin tức gì, tôi cũng đã gọi điện bắt bọn nó dò la thêm về vụ thanh toán nhau bên Mexico rồi, có lẽ bây giờ chúng đang điều tra bên đó.

-Được rồi, có gì báo cho tôi biết nhé.

-Nhưng thưa giám đốc, có lẽ hiện tại giám đốc nên về nhà thôi. Mọi chuyện cứ để tôi lo. Vừa rồi tôi và luật sư Hàn có gặp giám đốc sở cảnh sát điều tra về việc xin lệnh thả người. Có vẻ hấn đã nghi ngờ chúng ta, nhưng với mức tiền tôi đưa ra, hấn đã chấp thuận với điều kiện trước khi vụ việc lắng xuống, mong giám đốc đừng rời khỏi Việt Nam và có hành động gì gây chú ý.__ Trợ lý Kim nhòai người xuống đưa cho hấn một sổ giấy tờ rồi dặn dò.

-Được rồi, hiện tại tôi cũng không nghĩ sẽ manh động gì, bây giờ chỉ chờ tin tức bọn thám tử thôi. Anh hãy thuê thêm một số nữa sang đó điều tra kỹ cho tôi đi.

Hấn bước ra khỏi căn phòng sau khi Ivy đã uống thuốc an thần và chìm vào giấc ngủ. Hấn cũng mệt mỏi, nhưng chuyện của thằng bạn thân không thể làm hấn yên lòng được. Hấn như đang ngồi trên đồng lửa, sốt ruột bồn chồn chờ đợi tin tức về thằng bạn.

Bước vào phòng hấn, đặt một tách cà phê lên bàn, bà Phương khẽ khoác lên vai hấn một chiếc áo khoác mỏng.

-Cảm ơn bác.__ Hấn mở mắt ra, nhú mày rồi bóp trán suy nghĩ.

-Cậu chủ...cậu đừng nghĩ ngợi gì nhiều nữa. Mọi chuyện hãy để nó diễn ra theo đúng quy luật của nó. Cậu còn nhiều thứ phải chú ý đến hơn mà.

Câu nhắc khéo bóng gió của bà Phương làm hấn giật mình. Hấn chồm ra khỏi ghế, quay lại tóm lấy tay bà Phương. Hấn đã nhớ đến điều cần phải chú ý hơn trong câu nói của bà Phương.

Cô ngồi dựa lưng vào tường nhìn ra khung cửa sổ tràn ngập nắng trước mặt, cô mơ hồ nhớ đến những ngày đã quá xa xôi với cô.

[-Sau này anh muốn chúng mình có bao nhiêu đứa con?

-Anh không thích nhiều như những người khác, như thế em mang bầu sẽ rất mệt, anh thích có 3 đứa. Hai đứa giống em và một đứa giống anh. Nhưng nếu em không thích thì hai đứa cũng được rồi.

-Em lại thích có thật nhiều cơ năm sáu đứa càng tốt, nhà mình rộng thế này cần có đông người mới vui chứ anh.

-Ừ, nếu em thích thế thì chúng mình sẽ có năm sáu đứa con.

-Vậy ngay bây giờ được không anh?

-Trời, em trở thành “dê già” từ bao giờ thế?

-Anh muốn chết không? Sao lại gọi em như thế.

-Thì đúng vậy còn gì... ha ha đừng cù anh nữa...ha ha ha]

Tiếng cười cứ vang vọng xung quanh cô làm cô bất giác cũng mỉm cười. Hạnh phúc đấy. Yêu thương đấy. Nhưng xa vời quá. Tất cả chỉ là kỷ niệm mà thôi.

Cô lặng lẽ đưa bàn tay gầy guộc lên lau dòng nước mắt trên gò má. Cô nhắm mắt lại xua đi những hình ảnh đó. Tất cả với cô giờ chỉ là một con số không tròn trĩnh.

Cánh cửa phòng bật mở đánh rầm làm cô giật bắn người. Cô còn chưa hiểu chuyện gì đang xảy ra thì đã chìm vào một bóng tối mờ ảo, sâu dần, sâu dần.

“Ai đấy? Là ai thế?”

.
. .
.

Hắn cầm bó hoa trên tay lao đến cửa phòng bệnh của cô như một cơn cuồng phong. Rồi hắn đứng lại, chần chừ chỉnh lại áo quần và nghĩ xem sẽ nói gì với cô.

“Tạm thời bỏ qua những chuyện giải thích, thanh minh đã, sức khỏe của cô ấy quan trọng hơn. Tươi tỉnh lên nào”

Hắn nhanh miệng cố gắng chường ra một nụ cười méo mó nhằm lấp liếm những lo lắng, sốt sắng và những suy nghĩ rối rắm trong đầu. Nút cửa khẽ xoay nhẹ nhàng, hắn đẩy cửa bước vào căn phòng bệnh viện nhưng vẫn vương vấn hương hoa trà...

-Em mang cả hương hoa trà vào viện nữa sao? Em thật là...

Hắn khựng lại, chừng hững khi thấy căn phòng chống trơn, giường đệm lạnh tanh, chỉ có bình hoa trà vẫn hây hây trong làn gió nhẹ. Hắn nhìn quanh một lần nữa để chắc chắn rằng vợ mình có trong phòng hay không. Một cảm giác không mấy dễ chịu dâng lên trong hắn.

“Cô ấy đi đâu nhỉ? Hay khỏe rồi nên xuống vườn hoa đi dạo?”

Hắn đang lăm lăm một mình thì cái điện thoại trong túi rung lên rì rì...

Một số máy lạ hoắc, hắn từ chối cuộc gọi, dứt điện thoại vào túi tiếp tục ngó nghiêng ra cả hành lang bệnh viện. Nhưng chiếc điện thoại vẫn không tha hắn, nó lại run bần bật lên trong túi..

-Alô, ai thế hả? _ Hắn hơi bực mình.

[Chà, chào giám đốc Iris, gặp ngài thật là khó khăn nhỉ, đến điện thoại còn phải gọi mấy lần]_ Một thứ giọng lẽ nhẽ đang cười cợt phía đầu bên kia.

-Ai đấy hả?_ Hấn lặp lại câu hỏi.

[Một người không quen. Chúng tôi lặn lội từ Mexico sang đây định nhờ ngài một chút việc...Tiếc quá không gặp ngài, đành phải nhờ vợ của ngài cho địa chỉ, nhưng hình như...]

Cái giọng đều giả dừng lại, rồi một loạt những tiếng đổ vỡ, va đập của bát đĩa và kim loại gì đó dội vào tai hấn, cộng với tiếng “ưm...ưm” hình như của một người đang bị trói chặt và bịt miệng, nhưng tiếng đó quen quá...là của...vợ hấn. Hấn chưa biết chuyện gì xảy ra, nhưng “Mexico” và tiếng vợ hấn rõ ràng làm hấn giật thót người, buông bó hoa lả tả xuống đất. Hấn đã hiểu ra được một điều đơn giản giải đáp cho những gì đang xảy ra.

-Chúng mày là ai tao không cần biết, khôn hồn thì thả vợ tao ra._ Hấn gằn giọng.

[Chep chep chep...tôi sợ quá ha ha ha ha, ngài giám đốc nếu đã hiểu tôi cũng không cần trình bày thêm nữa. Vợ của ngài chúng tôi sẽ không động đến, nhưng trùm Vaycan thì mong là ngài giao cho chúng tôi chứ hả?]

-Tao không biết nó ở đâu cả, đấy là sự thật...Chẳng phải chúng mày đã thanh toán lẫn nhau rồi sao?_ Hấn cố gắng bình tĩnh trước kiểu ăn nói cộc cằn của bọn lạ mặt.

[Dừng coi chúng tôi là đứa trẻ 5 tuổi chứ ngài giám đốc. Màn kịch thể thân của Vaycan và các người không qua mắt được chúng tôi đâu. Nếu ngài còn muốn gặp lại vợ mình nguyên vẹn thì mong ngài hợp tác. Cảnh sát cần Vaycan chúng tôi cũng vậy, còn ngài thì chắc cần vợ mình đứng không?]

-Khoan đã, tao đã nói tao không biết Antoni ở đâu. Hãy thả vợ tao....

[Ngài sẽ biết và ngài phải biết, ngài giám đốc ạ. Chúng tôi biết được tất cả mọi động tĩnh của ngài, vì vậy đừng mong giở trò gì. Ba ngày nữa, tại Cảng lớn...ngài muốn gặp lại vợ mình thì ngài biết phải làm gì rồi đấy]

Hấn sững sờ không nói được câu nào, mãi đến khi những tiếng tu tu trong điện thoại lớn dần và có người mở cánh cửa sau lưng, hấn mới giật mình quay lại.

-Anh!...Chào anh._ Linn nhìn hấn ngạc nhiên rồi cúi chào rất lịch sự. Đảo mắt quanh căn phòng, Linn chợt hốt hoảng – Jen đâu rồi, cô ấy đâu rồi?

Hấn thần thờ trước phản ứng của Linn, hấn toan đi ra thì bị Linn giữ lại, anh chồm đến trước hấn vồn vã, vỗ vỗ:

-Jen đâu, có chuyện gì vậy, anh cho tôi biết cô ấy đâu rồi?

-Cô ấy bị bọn xấu bắt đi rồi._ Hấn trả lời Linn với một vẻ mặt dờ dẩn.

-Anh nói cái gì? Bắt đi? Bọn xấu? Bọn xấu nào hả?_ Mắt Linn long lên.

-Tại tôi, tại tôi mà cô ấy liên lụy....tất cả là tại tôi._ Hấn lảm nhảm trong miệng.

Thái độ của hấn làm Linn không hiểu hết được chuyện gì, nhưng anh lơ mơ đoán được chắc chắn rằng có liên quan đến bọn tội phạm nào đó được cảnh sát nhắc tới trong cái đêm hấn bị bắt đi. Anh điên cuồng, anh bức tức, anh cảm thấy thương xót cho cô gái anh yêu đã phải chịu quá nhiều đau khổ. Anh xốc lấy cổ áo hấn, anh dồn hấn vào tường, nghiêng răng lại tức giận.

-Anh đã gây ra chuyện gì nữa hả? Anh làm cô ấy đau khổ như thế chưa đủ sao, giờ còn để cô ấy bị bắt đi nữa. Rốt cuộc anh là loại người gì vậy? Anh có biết cô ấy vì anh mà suýt nữa lao vào tàu hỏa tự sát không hả? Anh là một thằng tồi.

-“...”

Bốp!

Linn không kìm nén được sự tức giận ngày càng phình to trong đầu, anh đâm mạnh vào giữa mặt hấn, dồn hết sức vào một cú đâm thôi. Anh làm hấn chao đảo rồi ngã gục xuống đất.

Còn hấn vẫn không phản ứng gì, hấn im lặng hứng chịu quả đấm và mọi lời nhiếc móc của Linn. Hấn đang chìm trong bế tắc, một bên là bạn một bên là vợ; một bên là bọn máu lạnh của thế giới ngầm một bên là

cảnh sát với luật pháp. Hắn cảm tưởng như đầu hắn sắp nổ tung, những khó khăn dồn dập kéo đến dày vò bộ não đầy ứ của hắn. Hắn đau khổ và cảm thấy nghẹn thở. Hắn lê lét ra khỏi phòng bệnh, gượng đứng dậy rồi lảo đảo bước đi. Xiêu vẹo. Nghiêng ngã.

-Giám đốc, có chuyện gì vậy?__ Trợ lý Kim hốt hoảng khi nhìn thấy bộ dạng của hắn.

-Trời ơi, cậu chủ bị làm sao thế này?__ Bà Phương cũng vội vã bước xuống xe, bà ở dưới này chờ tin vui của vợ chồng hắn, nhưng thấy hắn lếch thếch bước ra với cái miệng đầy máu thì bà hoảng sợ run bắn người lên.

-Đi...đi tìm lại vợ tôi.... Đi mau, trợ lý Kim.

Hắn lao vào xe, kéo anh lái xe ném ra ngoài rồi lập cập vặn khóa. Hắn như kẻ đã hóa dại, mệt mỏi, vật vờ. Hắn làm những người đang lo lắng cho hắn phải sợ hãi. Trợ lý Kim giằng tay hắn khỏi vô lăng, xóc hắn dựng lên ngay ngắn rồi từ từ hỏi chuyện:

-Giám đốc, đã xảy ra chuyện gì thế? Giám đốc phải nói đi đã rồi chúng ta sẽ đi.

-Không kịp nữa đâu, chúng sẽ giết chết cô ấy mất. Đi mau, lên xe đi trợ lý Kim.

-Ai cơ? Cậu chủ, ai giết ai cơ, cậu đừng làm tôi sợ...cô chủ đâu rồi cậu?__ Bà Phương bịt miệng ngăn những tiếng nấc ngày một nhiều hơn.

-Anh nói cái gì? Cô ấy đang gặp nguy hiểm hả? Anh nói mau cô ấy ở đâu? Jen ở đâu?

Linn đã theo hắn xuống, và khi nghe những lời vừa rồi, anh cuống cuống gạt trợ lý Kim ra xông vào hỏi hắn dồn dập. Anh giật mạnh vai hắn rồi túm cổ áo hắn kéo lại phía mình, anh không thể kiềm chế hơn được nữa. Nỗi lo lắng cho cô làm anh hành động một cách thái quá, thiếu suy nghĩ.

Còn hắn vẫn mãi lải nhải những câu không đầu không cuối, hắn như đang ở ngưỡng cửa của một kẻ sắp chết, sắp bị hủy hoại bởi những nỗi đau chồng chất nhau.

-Đi mau....mau lên trợ lý Kim.

Bốp! Bốp!

Linn tương thêm hai nắm đấm vào bộ mặt thiếu não của hắn. Anh đã quá tức giận với thái độ và hành động điên rồ của hắn. Anh còn định lao vào đánh hắn tiếp, nhưng bị tay trợ lý và bà Phương giữ lại, can ngăn.

-Buông ra, buông tôi ra, tôi phải cho hắn chết. Hắn sống như thế kia cũng không bằng chết, chả làm được tích sự gì cả....buông tôi ra...__ Linn gồng người lên, gào thét làm náo loạn trước cổng bệnh viện.

Hắn ngất đi. Trước khi chìm vào không gian mờ đục mông lung, hắn vẫn còn nghe thấy lời kêu cứu của vợ hắn. Hắn cố gắng đáp trả, cố gắng đứng dậy đuổi theo phía tiếng kêu mà không kịp. Rồi hắn giật mình bởi có một bàn tay ai đang tóm lấy cổ áo hắn từ phía sau, hắn cố ngoái lại và chợt nhận ra một khuôn mặt. Là thằng bạn thân của hắn – Antoni.

-Cậu chủ, cậu tỉnh lại rồi à?__ Bà Phương khẽ reo lên, trợ lý Kim cũng nhồm dậy phía sofa.

Hắn nhìn quanh, trong căn phòng của hắn, bà Phương, ông Trịnh quản gia và trợ lý Kim đang nhìn hắn đầy lo lắng. Còn phía cửa sổ là cái kẻ đã đánh hắn, cái kẻ mà hắn luôn bắt gặp bên cạnh vợ mình. Hắn ngồi dậy, nhắc ly nước bên cạnh, tu một hơi rồi đứng lên đi ra phía tủ áo.

-Giám đốc, giám đốc đi đâu thế?

-Cậu chưa khỏe lại đâu, bác sĩ bảo cậu bị căng thẳng quá mức, cậu phải nghỉ ngơi.

-Không có thời gian nghỉ ngơi nữa, vợ tôi đang gặp nguy hiểm...__ Hắn khoác áo vào người vội vã. – Trợ lý Kim, đã có tin gì về Antoni chưa? Gọi cho bọn thám tử đi, tôi cần tìm Antoni ngay bây giờ.

-Thì ra việc anh liên quan đến bọn tội phạm ma túy là có thật. Và Jen phải gánh chịu hậu quả do anh và bọn chúng gây ra, đồ đê tiện...__ Linn bấy giờ mới mở miệng, anh lớn tiếng giễu cợt, khinh bỉ hắn.

Hắn điên cuồng lao lại phía Linn, hắn đẩy Linn vào tường rồi dí sát vào mặt anh rít lên:

-Anh không thể hiểu, và cũng không bao giờ hiểu được mọi chuyện đâu. Im lặng và rút đi trước khi tôi giết chết anh.

-Nếu anh làm được. Hãy chứng minh cho tôi thấy.__ Linn nghiêng rặng thách thức.

-Giám đốc, bọn thám tử nói đã điều tra được cái xác trong chiếc xe đó không phải của Vaycan. Còn Vaycan đã bỏ trốn, hình như là đến đông bắc Canada rồi.__ Trợ lý Kim thông báo tình hình làm hấn dừng lại và buông tay khỏi Linn.

-Vậy được rồi, bây giờ anh đưa Ivy đến nhà cũ của tôi ở tạm vài hôm đi. Hãy lo cho cô bé, đừng để bọn chúng tìm ra con bé. Còn mọi việc tôi lo được.

Hắn vội vã chạy lại phía bàn làm việc, tìm chùm chìa khóa ném cho tay trợ lý rồi mở một ngăn kéo bàn lôi ra một khẩu súng mạ crom trên thân đầy những hình thù được chạm trổ tinh xảo.

-Không được giám đốc, hiện tại cảnh sát đang để ý chúng ta, giám đốc không thể tự ý hành động như vậy được.__ Trợ lý Kim hốt hoảng chạy lại.

-Dẹp bọn cảnh sát đó lại đi, hãy làm những gì tôi nói. Còn nếu anh không dám thì để tự tôi.__ Hấn vẫn chăm chú lắp đạn vào khẩu súng cũng không quên dặt thêm vào băng vào túi và lưng quần.

-Giám đốc, mọi chuyện phải từ từ. Hiện tại chúng ta phải tìm cách qua mặt được cảnh sát đã, mọi chuyện hãy để tôi thu xếp trước, giám đốc đừng nóng vội.__ Trợ lý Kim tiến lại gạt tay cầm súng của hấn xuống.

-Anh có biết là vợ tôi đang gặp nguy hiểm không hả? Anh có biết bọn chúng là những ai không hả? Là tổ chức ma túy khét tiếng thế giới với một lũ giết người không hề ghê tay. Đó là vợ tôi, là vợ tôi đẩy anh hiểu không?__ Hấn tức giận túm lấy trợ lý Kim gào lên.

-Nhưng anh đi thì làm được gì? Nếu biết chúng là những kẻ như thế thì anh định sẽ làm gì? Xông vào cứu vợ với khẩu súng đồ chơi đó hả? Hay báo cảnh sát?__ Linn nhìn hấn nghiêm nghị.

-Tôi đã nói anh im đi cơ mà. Đừng buộc tôi phải giết anh.__ Hấn buông trợ lý Kim ra rồi chìa súng về phía Linn hăm dọa.

-Cậu chủ, cậu bình tĩnh đã. Hãy để trợ lý Kim giúp cậu thu xếp mọi việc đã, cậu chủ.__ Bà Phương vội chạy lại ôm lấy tay hấn nài nỉ.

-Đúng rồi, thiếu gia hãy bình tĩnh lại đã, bây giờ cảnh sát chỉ chờ chúng ta có hành động khả nghi nào là sẽ bắt hết...tôi cũng không hiểu biết lắm nhưng nếu thiếu gia bị bắt thì ai sẽ cứu tiểu thư đây.__ Quản gia Trịnh cũng tiếp lời vợ và tiến lại níu vạt áo của hấn.

-Vậy các người bảo tôi phải làm gì? Ngồi chờ ư, chờ bọn chúng hại chết vợ mình ư?__ Hấn gục xuống bàn xối tung mớ tóc trên đầu.

-Hãy để tôi đi!

Mọi ánh mắt đổ dồn về phía Linn, hấn cũng ngóc dậy nhìn anh với một đôi mắt khó hiểu nhưng vẫn đầy sự ghét bỏ. Linn từ từ tiến lại phía hấn, đôi mắt anh dịu xuống, không còn nhìn hấn khinh bỉ như trước, anh chìa tay về phía hấn với một vẻ thân thiện hơn.

-Anh yêu cô ấy...tôi cũng vậy. Nhưng tôi biết người cô ấy chọn vẫn là anh. Vì thế đừng làm gì có hại cho bản thân mình, hãy để cô ấy còn được gặp lại anh.

-Anh...__ Hấn tự dưng không biết phải nói điều gì với Linn, hấn chỉ biết ngược mắt lên nhìn anh như muốn hỏi điều gì đó.

-Đừng nghĩ tôi giúp anh. Cũng đừng cho rằng tôi cao thượng, bởi tôi chưa nghĩ đến chuyện sẽ bỏ cuộc. Tôi yêu Jen và chỉ muốn cứu cô ấy mà thôi, tôi muốn cô ấy hạnh phúc.__ Linn nhìn ra ngoài khung cửa sổ mờ mờ, đôi mắt anh đắm chiêu, thoáng chút buồn bã.

Linn bước ra cổng căn biệt thự ven biển, anh đã đàm phán thành công với Kay – cái tên chồng bù nhìn của Jen. Mặc dù hấn vẫn cuống lên đòi đi cứu cô, nhưng vì mọi người can ngăn và Linn phân tích những lý do khó khăn trước mắt thì hấn đành chịu ngồi nhà chờ đợi tin tức của anh và trợ lý Kim.

-Hãy thông báo cho tôi mọi chuyện, trợ lý Kim.__ Hấn bước theo tay trợ lý dạn dò.

-Giám đốc yên tâm, tôi sẽ báo mọi việc thật cụ thể. Giám đốc đừng lo lắng và nóng vội, như thế...

-Tôi biết phải làm gì, anh cứ lo việc của mình đi. Nếu thương lượng được bằng tiền thì cứ làm, không cần báo trước cho tôi.__ Hấn cắt lời trợ lý Kim rồi ném một chiếc chìa khóa cho tay trợ lý. – Đến nhà cũ của tôi lấy xe trong gara mà đi, bọn cảnh sát có thể theo dõi cả anh nữa đấy, tốt nhất đừng dùng xe này nữa.

Hấn rút tay vào túi quần nhìn theo Linn và trợ lý Kim. Chợt nhớ ra điều gì đó, hấn chạy lại phía Linn thật nhanh. Đến trước mặt Linn, hấn vòng tay ra sau lưng lấy một thứ rồi chìa cho Linn:

-Hãy dùng nó...nếu cần. Và...hãy bảo vệ cô ấy.

Ngần ngừ giây lát rồi Linn cũng cầm lấy khẩu súng trên tay hấn, anh nhét nó vào bên hông quần xong phủ vạt áo vet ra ngoài. Trước khi vào xe cùng với trợ lý Kim, anh còn đứng lại nhìn hấn một cách rất khó hiểu làm hấn cũng thấy lạ lùng.

Không để hấn phải nghĩ ngợi thêm nữa, anh chìa tay về phía Kay:

-Tôi sẽ đưa cô ấy trở về. Khi đó chúng ta sẽ chính thức đối đầu trên phương diện tình cảm. Còn bây giờ...tôi nhận lời chúc may mắn của anh...như một người bạn.

Hấn bối rối nắm lấy tay Linn xiết nhẹ. Nhưng hơi ấm của bàn tay Linn làm hấn hơi ngạc nhiên, hấn nhận thấy một cảm giác bình yên và tin tưởng lạ thường qua hơi ấm và ánh mắt đó. Hấn hít một hơi thật sâu rồi nhìn thẳng vào mắt Linn đầy biết ơn và cảm phục.

-Được! Tôi chấp nhận. Chúc anh may mắn...và..cảm ơn.

.

.

.

Chiếc xe lăn bánh chạy lên con đường dọc đường ray, nó chở sự hy vọng, niềm tin và lời chúc của hấn. Hấn cảm thấy trong lòng dâng lên một cảm giác khó tả, và đầu đó nổi buồn, sự bất lực lại vây lấy hấn. Hấn lặng lẽ bước trên lối đi đầy những bông trà mỏng manh, thơm dịu dàng.

Bên khung cửa sổ tầng hai, cô gái yếu đuối nhìn hấn, rồi nhìn theo chiếc xe đã mờ dần sau những cánh đồng Iris. Niềm tin trong mắt cô cũng chấp cánh bay theo phương trời đó.

Cảng lớn – một ngày trước cuộc hẹn...

-Này bé con, người mẫu có khác, vợ giám đốc có khác, em đẹp lắm.__ Một thằng đầu tóc bóng lộn tiến lại, nâng chiếc cằm thon của cô lên sát mặt hấn.

-Cút đi, đồ bẩn thỉu.__ Cô nhổ vào mặt hấn.

-Cũng được, có chí khí ha ha ha...__ Hấn quệt những hạt nước trên mặt rồi ngửa cổ cười ha hả trước mặt cô.

-“...”

-Mai em được thả rồi cưng. Nếu để em đi như thế thì dễ dàng quá nhỉ, chi bằng...__ Hấn áp sát vào người cô với một đôi mắt đỏ ngầu thèm thuồng.

-Đồ dê tiện, cút đi.__ Cô quát lớn nhưng chỉ là để át đi nỗi run sợ trong lòng, ánh mắt hấn làm cô sợ hãi và ghê tởm.

Hấn không nói không rằng vẫn tiến lại phía cô như một con quái vật gớm ghiếc đang thềm nhỏ dãi miếng mỗi trước mặt. Cô không động đậy được vì bị trói chặt chân tay, cô run sợ, cô cố gắng nhích người về phía sau một cách khó nhọc. Còn hấn ngày càng tiến sát cô hơn với ánh mắt tà dâm, thềm khát.

Cô muốn hét lên, hét thật to lên mà quai hàm như đóng băng, không thể mở ra được.

“Cứu tôi, cứu tôi với...có ai không cứu tôi với.”

Cô bất lực, tuyệt vọng và cảm thấy đau đớn hơn bởi bàn tay bẩn thỉu của hắn bóp chặt lấy miệng cô, ấn vào một đoạn băng dính dài làm cô hốt hoảng đến thở không kịp.

Hắn bắt đầu lướt những ngón tay đen xì trên hai má cô xuống đến cổ, rồi hắn chu cặp môi nhây nhót lên hôn tòm tộp vào trán cô, vào bên cổ cô làm cô rùng mình kinh hãi. Nước mắt cô trào ra không ngừng, nổi nhọc nhằn và sự ghê tởm làm cô chỉ muốn cắn đứt lưỡi mình mà tự sát.

Đê tiện hơn, hắn bắt đầu thọc tay vào dưới lớp áo của cô, hắn sờ soạng, khua khoắng một cách thô bạo. Hắn hành động như một con thú với bản năng hoang dại, hắn giật toạc hai vạt áo của cô, hắn giằng xé chiếc áo ngực của cô...

Cô bật khóc nhưng những tiếng uất ức không thể thoát khỏi lớp băng dính chắc chắn. Mồ hôi và nước mắt cô chảy tràn xuống, vòng quanh mặt. Chan chứa, túi hờn xen lẫn đau khổ và sợ hãi.

Khuôn mặt thô ráp, đen đúa và nhơ bẩn của hắn vục vào cổ cô rồi dần dần trườn xuống. Những dòng dãi dớt của hắn nhỏ vào da thịt cô nhầy nhụa, kinh tởm. Mặc dù cơ thể cô vẫn cố vùng vẫy nhưng vì bị trói và vì hai cánh tay cứng như thép của hắn đang ôm chặt lấy cô mà cô không thể chống cự lại được. Hắn nhấc bổng cô lên, tiến lại cái bàn giữa phòng, hắn giơ chân khua đóng đồ đạc linh kính trên bàn rơi xuống đất xúng xoảng.

Hắn đặt cô nằm trên bàn rồi bắt đầu giở trò bẩn thỉu của một con thú vật cặn bã...

Bụp!

Cô cảm thấy cơ thể nhơ nhuốc của con quỷ kia đổ gục xuống người mình. Cô rùng mình sợ hãi. Cô vẫn không dám mở mắt ra vì sợ sẽ nhìn thấy những thứ làm cô kinh tởm.

Nhưng cơ thể của hắn đè nặng người cô mà lại không hề động đậy gì hết. Lúc này cô mới từ từ mở mắt ra, trước mặt cô là bóng một người đàn ông đang loay hoay hắt cái thân hình đồ sộ của hắn ra khỏi người cô.

Bóng tối làm cô khó nhìn rõ khuôn mặt người kia nhưng cô có cảm giác an toàn. Bởi ngay sau đó anh ta cởi cái áo khoác ra áp lên người cô. Rồi anh ta nâng cô ngồi dậy, dùng khăn lau những vết dãi dớt của kẻ háo sắc kia trên tay chân cô.

Cô hắt hắt cái mặt về phía anh ta rồi phát ra những âm thanh ư ử ý muốn nhờ anh ta tháo giúp miếng băng dính trên miệng.

-Được rồi, tôi sẽ cứu cô, yên tâm đi. Nhưng cô phải ở đây chờ tôi một chút, tôi phải xem xét mọi chuyện đã. _ Hắn ta thì thảo vào tai cô rồi biến mất sau cánh cửa, nhanh như một cơn gió.

"Này...này, đừng đi cứu tôi với....cứu."

Cô vùng vẫy, cố rút tay ra khỏi những vòng dây thừng mà không được. Khi chỉ còn lại một mình với bóng tối nhập nhoạng, cô mới nhớ ra kẻ vừa hại cô đã biến mất. "Hắn ở đâu được nhỉ?". Cô lê ra phía đầu bàn rồi ngó xuống đất cố gắng tìm kiếm hắn trong cái ánh đèn nhoang nhoáng hắt vào phía cửa sổ.

Một cái xác cởi trần trắng ớn nằm gục trong vũng máu trên sàn, đôi mắt hắn vẫn trợn ngược, cái miệng vẫn nhều đầy nước dãi. Bộ giác của hắn làm cô chết khiếp, cô run rẩy, cuống cuồng nhích người lại phía sau. Mắt cô trợn tròn lên rồi nước mắt trào ra trên khuôn mặt đầy vết kinh hãi của cô.

"Hắn chết rồi sao? Ai...người...người vừa nãy giết chết hắn rồi sao?"

Cô còn đang sợ hãi lăm nhăm trong đầu thì một bàn tay giơ ra chụp lấy miệng cô ghì chặt. Cô vùng vẫy, hai chân cô cố gắng đạp đạp vào bàn. Cô sợ hãi hơn khi không biết được là ai, là chuyện gì sắp xảy đến với cô.

-Là tôi đây, cô đừng sợ. Bây giờ hãy im lặng...tôi sẽ đưa cô ra khỏi đây.

Nhận ra giọng người đàn ông vừa nãy, cô bớt sợ hơn một chút rồi khẽ gật đầu.

-Tôi sẽ tháo băng miệng cho cô, đừng có kêu nhé, bọn chúng đang ở bên ngoài đấy. _ Anh ta quay ra trước mặt cô nói nhỏ.

Cái băng dính được tháo ra, giải phóng nỗi sợ hãi của cô phần nào. Cô im lặng nhìn chằm chằm người đàn ông đang rón rén nhìn ra cửa sổ.

-

\$ %%^ \$#

^(..._ Tiếng lớ rớ, xì xồ vang lên phía bên ngoài căn phòng

Anh ta giật mình quay phắt lại phía cô ôm cô thật chặt rồi gục xuống hôn lên cổ cô, bàn tay thít chặt lấy vòng eo của cô. Cô ngây người không hiểu chuyện gì xảy ra thì một khuôn mặt đen thui với con mắt trắng dã ngoài cửa sổ đang nhòm vào rồi tuôn ra những từ ngữ khó hiểu làm cô giật mình rờn rợn.

-Đừng nhìn chúng, hãy vờ như tôi và cô đang làm chuyện đó đi._ Người đàn ông vẫn gục mặt trên cổ cô nhưng không làm gì cả mà thì thầm với cô.

-\$ %

^ # *..._ Tên da đen ngoài cửa nói vọng vào.

-&*#)#

#&..._ Người đàn ông đáp lại bằng một giọng ồm ồm, giả vờ.

Cô thì không nói gì cả, nỗi sợ hãi rằng những chuyện kinh khủng sẽ có thể xảy ra làm cô đờ đẫn. Vẻ mặt của cô hình như lại đánh lừa được bọn da đen ngoài cửa. Chúng nói thêm vài câu gì đó rồi vỗ vai nhau cười hô hô và đi ra.

Không gian yên tĩnh trở lại, người đàn ông buông cô ra thở hổn hển.

-May mà trời tối, bọn chúng không nhìn rõ, cô làm tốt lắm.

-Anh định làm gì hả? Tại sao lại làm những chuyện như vậy? Anh đã giết người, bây giờ còn định làm gì tôi nữa._ Cô lùi lại phía sau, nhìn hẩn trân trân.

-Đừng có lớn tiếng. Ai vừa cứu cô hả? Không giết hẩn vậy cô muốn để hẩn dày vò cô chứ gì?_ Hẩn nghiêng rằng, trợn mắt lên mắng lại cô.

Biết là mình hơi thái quá, cô im lặng nhìn xuống đất. Những ánh đèn loang loáng phía bên ngoài rọi vào vũng máu đỏ chót làm cô thêm rùng mình. Cô nhảy qua cái xác to lớn tiến lại phía người đàn ông kia.

-Hãy đưa tôi ra khỏi đây.

-Tôi đang làm đây còn gì. Vấn đề là qua mặt được bọn gác cửa ngoài kia đã.

Hẩn lăm bầm rồi lôi một khẩu súng sáng quắc màu bạc phía sau lưng ra tháo cái nòng giảm thanh khỏi miệng súng. Hẩn nhẹ nhàng tiến ra phía ô cửa sổ phía cuối phòng, nơi có thể nhìn ra bên cảng. Hành động của hẩn làm cô hơi khó hiểu và có ý nghĩ cần phải dè chừng con người này. Nghĩ vậy nhưng cô vẫn bước theo hẩn, bởi cô sợ ở gần cái xác kinh tởm kia, nỗi sợ làm cô khao khát mong được thoát khỏi nơi này.

-Hãy ra phía cửa đi, tôi sẽ bắn vào những thùng dầu thô kia, khi nó phát nổ và cháy, bọn canh cửa sẽ chú ý, lúc đó chúng ta sẽ có cơ hội thoát._ Hẩn nheo mắt ngắm về phía những thùng dầu chất chồng trên bến cảng.

-Tại sao ta không trốn theo đường anh vào đây?_ Cô vịn vịn hẩn.

-Cô nghĩ với thân hình lẻo khoẻo của cô có thể trốn thoát qua lối đó hả?_ Hẩn chỉ tay lên mái nhà, nơi có một cái lỗ trống hoác mà cô chẳng hề để ý.

Hiểu được ý của hẩn, cô không hỏi thêm gì nữa mà làm theo lời hẩn bước nhẹ ra phía cửa đi. Hẩn nhìn theo cô và khi biết cô đã sẵn sàng hẩn lại quay ra với mục tiêu của mình.

-Khi nhận thấy có thể chạy trốn an toàn cô hãy chạy thật nhanh nhé, đừng nhìn lại phía sau, cứ chạy hết sức có thể. Tôi sẽ trông chừng phía sau cho cô._ Hẩn dim mắt nhìn chằm chằm vào hướng nòng súng.

-Thế còn anh, anh sẽ thoát thế nào?_ Cô hơi lo lắng cho hẩn.

-Tôi vào được thì sẽ thoát ra được, yên tâm đi. Nhớ là hãy chạy càng nhanh càng tốt, rời khỏi bến cảng này cô sẽ an toàn.

Bùm! Bùm!

Cô chưa kịp mở miệng thì hai tiếng súng vang lên dội vào tai cô làm cô giật mình. Tiếp theo đó là một loạt những tiếng nổ ầm ầm và ánh lửa bùng rực sau ô cửa sổ. Lũ da đen đứng trước căn phòng giam cô bắt đầu nhón nháo và chạy loạn xạ, miệng gào lên cái thứ tiếng mà cô không hiểu được chút gì.

-Chạy đi._ Người đàn ông kia nhảy lên trên cái bàn rồi đu vào xà ngang của căn nhà treo qua cái lỗ hổng lên trên.

Cô sững sờ một lát rồi cũng mở cửa chạy ra ngoài. Cô nấp sau bức tường ngăn rồi lén nhìn ra xem xét tình hình. Bên ngoài, vẫn còn một tên da đen đang vác súng đi đi lại lại, thỉnh thoảng ngó nghiêng về phía đám cháy. Cô đang còn không biết phải làm gì thì nghe một tiếng “Bụp” nhỏ xíu. Tên da đen ngã gục xuống đất.

-Đi mau đi, chạy vòng qua khu nhà đổ nát kia kìa, không có ai đâu._ Tiếng người đàn ông cứu cô vọng xuống từ trên mái nhà.

Cô chẳng nói chẳng rằng, cầm đầu lao vút ra bên ngoài, nhằm hướng ngôi nhà đổ mà chạy. Chạy mãi, cảm tưởng đôi chân rã rời như sắp rụng ra cô mới nhớ đến người đã cứu mình.

Khi đến được ngôi nhà đổ, cô dừng bước, quay lại nhìn về phía căn phòng giam cô. Trên nóc nhà không còn bóng người nào nữa. Cô thoáng chút yên tâm thì lại giật bắn mình bởi hàng loạt tiếng súng rền lên phía cầu cảng. Ý nghĩ không hay thoáng qua trong đầu làm cô dậm bước định quay lại thì một bàn tay ở đâu thò ra bịt lấy miệng cô, kéo tuột đi.

Cô quẫy đạp liên hồi, cô sợ hãi không hiểu chuyện gì đang xảy ra.

-Jen, là tôi đây, Linn đây. Cô đừng sợ, cô an toàn rồi._ Giọng Linn vang lên và bàn tay anh nhẹ nhàng buông cô ra.

-Là anh à Linn...có thật là anh không?_ Cô quay lại, hình ảnh Linn nhòe đi trước mắt cô.

Nước mắt cô trào ra, cô ôm chầm lấy anh, dụi đầu vào ngực anh mà khóc, nỗi sợ hãi căng thẳng trong cô chùng xuống, đôi chân cô tưởng như không còn chút sức lực nào cả. Cô khụy xuống ngay khi Linn kịp vòng tay bế bổng cô ôm chặt trong lòng anh. Cô không còn biết gì nữa, cô chỉ biết cô đã được an toàn, và cô biết ơn Linn. Anh đã cứu cô, đã mang lại cho cô cảm giác bình yên, an tâm như mọi khi cô ở bên anh. Cô vòng tay ôm lấy cổ Linn, xiết nhẹ.

-Tiểu thư! May quá, tiểu thư không sao._ Tiếng trợ lý Kim làm cô giật mình.

-Trợ lý Kim? Sao anh lại ở đây?

-Tôi được lệnh giám đốc đến đây tìm cách cứu tiểu thư.

Nghe thấy từ giám đốc và nhớ đến hình ảnh chồng mình. Không hiểu sao máu nóng trong người cô bốc lên. Cô nhào người tụt khỏi vòng tay Linn, cô lạnh lùng tiến lại trợ lý Kim làm anh chàng bối rối, luống cuống vội chạy ra mở cửa xe.

-Sao không phải là anh ta đến cứu tôi? Tại sao muốn cứu tôi mà anh ta không đích thân đến. Tôi bị bắt là vì ai hả?

-Mong tiểu thư bớt giận. Giám đốc có một số việc cần giải quyết nên..._ Tay trợ lý áp úng.

-Việc ư? Việc gì chứ? Việc vui vẻ hú hý với vợ mới đúng không? Đúng rồi, anh ta có vợ mới thì việc gì phải nghĩ đến tôi, việc gì phải cứu tôi làm gì?_ Cô gân cổ lên quát nạt anh trợ lý tội nghiệp.

-Thôi nào Jen, bây giờ phải rời khỏi đây đã. Cô lên xe đi, chúng ta đi thôi, có chuyện gì về nhà đã._ Linn vội kéo tay cô giục cô vào xe.

Dù vẫn bức tức nhưng vì mạng sống và vì tự do cô miễn cưỡng trèo lên, ngồi sau tay lái trợ lý Kim.

Trên đường đi, cô kể cho Linn nghe về người đàn ông lạ mặt đã cứu cô, về hai kẻ xấu đã bị anh ta giết.

Còn Linn, anh đang hạnh phúc và mừng rỡ vì được gặp lại cô, vì đã cứu được cô đưa cô thoát khỏi nơi đáng sợ đó. Anh nhìn cô với vẻ rạng rỡ và đầy yêu thương. Anh muốn mãi mãi được ở bên cô như vậy, muốn được nắm tay cô, ôm lấy cô thật chặt. Anh quyết định sẽ không buông cô ra, sẽ không để cô phải khổ vì người đàn ông đã mang lại cho cô bao buồn đau kia nữa.

Cô mệt mỏi ngã đầu vào vai Linn thiếp đi khi bên ngoài cửa xe từng đoàn xe cảnh sát lao qua vù vù, tiếng còi tiếng động cơ xe ồn ào cả một quãng đường phía sau.

Chiếc xe dừng lại trước cửa căn biệt thự ven biển, tay trợ lý vội bước xuống mở cửa xe cho Linn bế cô ra.

Từ trong nhà Kay lao ra cùng một đám người lớn nhỏ phía sau. Hấn lo lắng nhìn cô trên tay Linn rồi vội chạy tới định đỡ cô. Nhưng Linn không thèm nhìn hấn, anh bế cô đi thẳng vào nhà, đặt cô xuống chiếc sofa êm ái rồi rút chiếc khăn tay trong túi ra chạy lại phía vòi nước.

-Jen...Jen...em sao rồi?_ Kay quỳ xuống bên cạnh ghế kê lay nhẹ bờ vai cô.

-Tiểu thư chỉ ngủ thôi, giám đốc đừng lo._ Trợ lý Kim bước vào.

Kay ngồi thụp xuống, đưa tay vuốt những sợi tóc lòa xòa trên mặt cô gài vào mang tai. Hấn nhìn ngấm khuôn mặt mệt mỏi của cô mà thấy đau đớn, nghẹt thở. Nhưng bàn tay hấn bị Linn hất ra, anh khom người xuống lau những vết bẩn, những giọt mồ hôi trên khuôn mặt cô. Thái độ của anh với cô thật trìu mến, yêu thương, và thật lạnh lùng vô cảm với hấn.

-Cô ấy đã quá mệt rồi, anh đừng làm cô ấy phải chịu đựng gì thêm nữa.

-Anh...???

-Ừm...ừ..._ Cô nhận thấy sự thoải mái và dễ chịu của làn khăn ẩm trên da mặt nên tỉnh lại.

Trước mắt cô là hấn, là người mà cô đã yêu thương. Nhưng nhìn hấn bây giờ sao cô thấy đau, đau nhói nơi trái tim. Hấn đúng là đang ở nhà, bình yên và có lẽ là rất vui vẻ với người vợ mới đứng phía sau kia. Còn cô vì hấn mà phải đau khổ, sợ hãi và chịu bao tủi nhục. Cô rưng rưng nhìn hấn với một đôi mắt ai oán, buồn bã. Cô định chống tay xuống nâng người đứng dậy, nhưng sức lực đi đâu mất cô lại ngã phịch xuống.

Cả Kay và Linn đều nhòm tới định đỡ cô. Nhưng Linn ở gần cô hơn, anh nhẹ nhàng đỡ nhẹ vai cô, đặt cô ngồi lại xuống ghế.

Còn hấn. Hấn chùn bước lại khi bắt gặp ánh mắt của cô. Hấn thương xót và đau đớn khi thấy cô như vậy, nhưng hấn biết vị trí của hấn trong tim cô đang dần biến mất. Hấn cảm nhận được sự lạnh lùng, ghét bỏ trong đôi mắt cô. Hấn nhìn ra nơi khác, ánh mắt buồn xa xăm.

-Chúng ta đi thôi Linn, tôi sẽ ở khách sạn._ Cô níu tay Linn đứng dậy.

-Em đi đâu? Em đang mệt mà...hãy ở..._ Hấn luống cuống tiến lại phía cô.

-Cảm ơn anh, có lẽ tôi nên rời khỏi nơi nguy hiểm này._ Cô hững hờ đáp lại hấn.

-Nhưng...hãy cho anh giải thích mọi chuyện._ Hấn cố gắng nài nỉ cô.

-Giải thích? Anh muốn giải thích điều gì? Tôi không muốn nghe anh giải thích hay thanh minh gì hết, mọi chuyện với tôi thế là quá đủ rồi. Anh đừng mang lại đau khổ gì cho tôi nữa. Đủ rồi.

-Anh xin em..mọi chuyện không như em nghĩ đâu.

-Vậy anh bảo tôi phải nghĩ thế nào? Rằng anh lo lắng cho tôi nhưng vẫn phải ở nhà vui vẻ, ôm ấp vợ mới hả? Rằng anh vẫn là chồng của tôi hả? Đừng làm trò cười cho người khác nữa, Kay._ Cô cay đắng nhìn anh với ánh mắt đau đớn, thất vọng.

-Chị hãy nghe tôi nói đã, mọi chuyện không phải như vậy đâu, anh Kay không hề lừa gạt chị đâu._ Cô bé Ivy từ nãy im lặng, bây giờ vội lên tiếng mong cứu vãn được mọi chuyện của Kay.

-Cô không liên quan gì đến chuyện này cả. Cô yên tâm, tôi sẽ không quấy rầy hạnh phúc của cô nữa, tôi cũng mong chồng cô ký đơn ly hôn để tôi được giải thoát khỏi những rắc rối này._ Cô không nhìn Ivy mà nhìn hần như thể những lời này cô muốn nói với hần, muốn hần nghe thật rõ vậy.

-Anh sẽ không ký đơn ly hôn, anh sẽ không làm thế đâu._ Hần xông tới định tóm lấy tay cô nhưng không thể.

-Anh đừng làm cô ấy đau khổ nữa. Mọi chuyện hãy làm như cô ấy muốn đi, hãy giải thoát cho cô ấy._ Linn kéo cô lại phía anh.

-Anh đừng xía vào chuyện của chúng tôi. Tránh ra, anh chẳng liên quan gì đến cô ấy, cũng chẳng liên quan gì đến chuyện của chúng tôi cả._ Hần bực tức xông tới.

-Có đấy. Có thể tôi không liên quan đến anh, nhưng tôi và cô ấy có một mối liên hệ không thể tách rời. Tôi và cô ấy thuộc về nhau, chúng tôi đã thuộc về nhau, anh hiểu không?_ Linn nhấn mạnh câu cuối cùng làm tất cả những người có mặt trong nhà đều sửng sốt.

Và tất nhiên hai người trong cuộc là hai người bất ngờ hơn cả. Hần và cô đều di chuyển ánh mắt khó hiểu và ngạc nhiên đến Linn.

-Tôi không thể giấu chuyện này được nữa._ Linn từ tốn quay sang cô với đôi mắt đầy vẻ hối lỗi.- Xin lỗi Jen, lúc đó tôi đã không kiềm chế được.

-Anh...anh nói gì? Lúc nào? Chuyện gì?_ Jen tròn mắt nhìn Linn.

-Ở Tokyo, cái đêm cô say...và có lẽ tôi cũng vậy.

Một loạt hình ảnh dồn dập xuất hiện trong trí óc cô. Cái dáng xiêu vẹo khi cô say, căn phòng Linn rồi một màn đêm, tiếp theo là hình ảnh cô thức dậy trên giường của Linn, và cuối cùng là vẻ mặt với thái độ không bình thường của Linn ngày hôm đó. Thước phim đó như thay cho câu trả lời chi tiết của anh. Nó làm đầu óc cô ong ong, quay cuồng.

-Tại sao? Không thể nào?_ Cô lí nhí trong miệng.

-Tôi xin lỗi Jen!

Bốp!

-Đừng gọi tên vợ tao, thằng khốn.

Hần lao vào đấm đá Linn, hần điên cuồng khi vừa nghe những lời của Linn, trong đầu hần chấp chờn những hình ảnh cô với Linn ở trên giường. Hần vừa đau đớn vừa tức giận đến nổi phát cuồng. Hần nhảy lên người Linn giờ đã nằm bẹp dưới sàn, hần đấm túi bụi vào mặt Linn, hần xốc cổ áo Linn lên, nghiến răng chửi bới rồi lại đấm đá hết sức.

Linn không chống trả, thái độ chịu đựng của anh làm hần càng cho rằng mọi chuyện còn đi xa hơn những thứ hần nghĩ. Hần nổi khùng lên, mất hết bình tĩnh, hần gạt phắt những ai lao vào can ngăn, hần đánh Linn đến nỗi khuôn mặt anh sưng vù, máu miệng máu mũi tuôn ra ồ ạt.

-Thôi đi, anh định giết chết anh ấy à?_ Cô hét lên khi chợt nhận thấy Linn đang bị đánh. Cô quá sốc với những gì vừa được nghe và cô không còn biết gì xung quanh cho đến khi giật mình bởi những tiếng đấm đá thùm thụp.

-Hần đã lợi dụng lúc em say, hần đã làm trò khốn nạn đó với em, với vợ của anh, em bảo anh dừng lại ư? Không bao giờ, đồ chó chết._ Hần vẫn không hề dừng tay.

-Anh tốt đẹp hơn anh ấy sao? Anh cao thượng hay chân thành hơn anh ấy sao? Buông anh ấy ra._ Cô vừa nói vừa xông vào dùng hết sức đẩy hần ngã ngửa ra.

Những lời của cô đủ để hần dừng lại rồi, nhưng cô lại xô hần ngã khỏi thang đề tiện đó thì hần thấy đau hơn. Nằm ngửa trên sàn, hần nhìn tròng tròng lên trần nhà, bất động. Hần nghe rõ mồn một từng câu nói của cô. Hần rùng mình sợ hãi bởi ý nghĩ cô sẽ rời khỏi hần.

-Tôi thật sự thất vọng về anh... Hãy ký đơn đi, tôi chờ được gặp lại anh trước tòa.

Cô buông một câu lạnh lùng với hắn rồi lại gần cổ nhắc Linn lên. Hai người, một vừa bị đánh, một vừa gặp bao nhiêu chuyện khổ sở lếch thếch bước ra khỏi căn biệt thự.

Những người còn lại trong nhà thì bàng hoàng bởi hành động của ba người họ, tất cả không ai nói gì hết, chỉ có bà Phương cố gắng gọi với theo cô vài câu yếu ớt, vô vọng.

Cô bé Ivy biết mình không thể làm gì được bởi cô là cái gai, là chướng ngại trong chuyện của họ. Nhưng cô hiểu Kay không có lỗi, cô hiểu nỗi khổ tâm trong anh. Tiến lại gần Kay, cô nhẹ nhàng nắm nhẹ bờ vai anh an ủi. Nhưng Kay như một kẻ mất hồn, đôi mắt hắn đờ đẫn nhìn về một nơi nào đó xa xôi, mờ mịt. Hắn ngả đầu vào cánh tay Ivy tuyệt vọng.

Hình ảnh đó vô tình lọt vào mắt Jen khi cô lén quay lại nhìn hắn. Trái tim cô cảm thấy đau đớn hơn, cô không phân biệt được đó là hành động yêu thương hay chỉ đơn giản là an ủi nhau của họ. Cô chỉ tin một điều, cô đã mất hắn, mất chồng của mình. Tình yêu với hắn còn lại trong cô chỉ là những hoài niệm mờ lung và xa vời lắm.

8. Chương 8

Đã ba ngày kể từ ngày cô rời khỏi nhà cùng Linn, hắn không đi tìm cô, cũng không cho người điều tra về cô. Mọi thứ dừng lại và chệch khỏi vòng quay thường ngày. Cô bé Ivy nhốt mình trong phòng, chờ đợi mong ước những điều viễn vông, những hy vọng mong manh. Trợ lý Kim túi bụi với những chuyện ở công ty và áp lực từ phía hội cổ đông. Những người làm được lệnh dỡ bỏ những chậu hoa trà trong khuôn viên biệt thự. Bà Phương thì tất bật với chuyện bếp núc, bà cố gắng làm những món ăn thật ngon mà hắn vẫn thích ăn, nhưng hắn chẳng hề động đũa.

Thời gian đang cố lê từng bước khó nhọc trong căn biệt thự ven biển trước khi dừng lại như một chiếc đồng hồ hết pin. Còn hắn không quan tâm, hắn chỉ ngồi một chỗ, nhớ lại qua khứ, khi thì là những hình ảnh vui tươi, hạnh phúc tràn ngập, khi lại là đôi mắt vô cảm, lạnh lùng của cô khi nhìn hắn. Ngày nào hắn cũng xem lại những đoạn băng đó cho đến khi hắn mệt mỏi, gục xuống bàn ngủ quên mất.

Tờ giấy ly hôn có sẵn chữ ký của cô ở một bên làm hắn đau đớn. Bao nhiêu hồi ức tươi đẹp ứa về mỗi lần hắn run run cầm bút, và cuối cùng hắn lại hất tờ giấy xuống đất và ném chiếc bút vào góc phòng. Hắn đau khổ, hắn gục xuống khóc, những giọt nước mắt hiếm hoi của một thằng đàn ông. Nhưng hắn còn làm được gì nữa? Có lẽ cô đã phải chịu đựng hắn quá nhiều, cô đã đau khổ, đã bị nguy hiểm đến cả tính mạng vì hắn. Có lẽ cô cần tự do, cần được giải thoát để sống một cuộc sống mới, bên một người yêu cô mang lại an toàn và hạnh phúc cho cô. Hắn muốn gặp cô nhưng mọi cuộc điện thoại đến cô đều bị từ chối. Hắn không còn lựa chọn nào hết, hắn không thể gặp lại cô một lần nào cho đến khi hắn ký vào tờ giấy đó. Hắn lại gục xuống bàn, suy nghĩ trong vô vọng.

-Mày muốn tìm lại vợ mày thì bây giờ vẫn còn kịp mà.

Hắn giật mình bởi giọng một người thân quen phía sau. Là Antoni, đúng là thằng bạn hắn đang đứng sau hắn cùng cô bé Ivy. Dù cho nó có già đi một chút, kém phong độ và hổng hách đi một chút nhưng hắn vẫn nhận ra đó chính là thằng bạn chí cốt của hắn. Hắn xô ghế đứng dậy, bước nhanh về phía Antoni.

-Sao mày lại ở đây? Mày chưa bị cảnh sát tìm ra sao?

-Mày nghĩ bọn ngu dốt đó có thể tìm thấy tao dễ dàng sao? Càng ngày mày càng coi thường tao rồi đấy. Antoni nhếch miệng lên giễu cợt hắn.

Bốp! Hự!

Hắn thoi một quả đấm vào bụng thằng bạn làm thằng kia cùng con bé Ivy ngạc nhiên, hoảng hốt. Antoni khụy xuống ôm bụng đau đớn không thốt lên lời.

-Trời ơi, anh làm gì vậy anh Kay? Ivy đỡ lấy Antoni lo lắng.

-Anh trả lại nó những gì mà anh phải chịu đựng suốt thời gian qua.__ Hấn xoa xoa nắm tay tê dần vì đâm vào cơ thể cứng như thép của thằng bạn.

Bộp! Hự!

-Tao cũng trả lại mày những gì mày vừa đáp lễ tao. Không có tao thì vợ mày chắc tự sát vì bị cưỡng bức rồi.__ Antoni gồng người đâm trả hấn.

Hấn đau điếng người ôm lấy bụng loạng choạng, may vịn được vào mặt bàn. Nhưng cái cầu sau của thằng bạn làm hấn bưng tỉnh, hấn chồm tới nắm lấy cổ áo thằng bạn hỏi dồn:

-Mày nói cái gì? Mày cứu vợ tao?

-Không ông cứu thì đứa nào, chả lẽ vợ mày bảo mày là tự trốn thoát hả?__ Antoni phì cười.

Nhưng hấn thì không. Hấn vẫn cứ nghĩ là Linn đã cứu vợ hấn, và hấn luôn đau khổ vì điều đó, vì hấn đã không thể có mặt trong khi vợ mình gặp nguy hiểm. Nhưng bây giờ hấn lại khó hiểu hơn bởi lời thằng bạn. Hấn nhìn thằng bạn như thể kiểm định cái câu nói vừa rồi của nó.

-Biết ngay là mày không tin tao mà, thằng chó. Tao đột nhập cầu cảng để kiếm một thứ bị bọn chúng lấy đi hôm đụng độ ở Mexico...tiếc rằng không tìm thấy mà lại còn phải ra tay cứu một mỹ nhân sắp sửa bị một thằng bắn thiu chà đạp...Đáng nhẽ cứu xong tao nên thịt luôn em ấy mới phải. Nhưng giờ nghĩ lại mình không làm là đúng, không thì chết dưới tay thằng bạn thân nhất thì nhục quá.__ Antoni cười lớn hơn.

Hấn cũng mỉm cười ngược ngạnh nhìn thằng bạn với vẻ biết ơn. Hai thằng hấn ôm nhau cười cười một lúc rồi ngồi xuống chụm đầu nói chuyện, kể lại những sóng gió mà mình phải trải qua.

Ba hôm nay, đây là lần đầu tiên hấn nói chuyện quá hai câu với người khác. Tâm trạng hấn tạm thời giãn ra một chút bởi sự trở về của thằng bạn. Antoni và Ivy cũng hiểu được nỗi khổ của hấn nên hai đứa luôn miệng an ủi, động viên hấn. Những điều đó gần như làm hấn tìm lại được con người mình, làm hấn có đủ tự tin để tìm đến gặp lại người mà hấn yêu đến cuồng dại.

Cô ngồi bên khung cửa phòng khách sạn, tận tầng 21, cô nhìn ra bầu trời và khoảng không trước mặt. Hôm nay là ngày thứ tư cô sống trong mệt mỏi và đau khổ, bầu trời xám xịt dường như cũng tô thêm vào cái màu ảm đạm trong mắt cô. Hạnh phúc và tình yêu với cô giờ đây sao xa vời và xa xỉ đến thế. Cô ôm lấy hai đầu gối, ngồi co ro trong không gian yên lặng đến đáng sợ của căn phòng khách sạn.

Cánh cửa phòng khẽ mở ra, nhưng cô chẳng chú ý, bởi cô biết người vừa vào là Linn. Chỉ có Linn là người duy nhất ra vào, chăm sóc cho cô những ngày qua. Anh ân cần và dịu dàng như một người cha. Anh cho cô cảm giác bình yên. Nhưng chỉ là khi anh im lặng. Còn những lúc anh nói thì hầu như đều là những lời van xin, tha thiết mong cô chấp nhận tình yêu của anh.

Cô đã quá mệt mỏi với mọi chuyện và cô không thể nghĩ được gì thêm nữa, vậy mà anh không buông tha cô, anh cứ muốn cô trả lời, muốn cô phải đón nhận tình yêu của anh.

Cô không biết phải làm gì, phải từ chối như thế nào hay có nên nhận lời hay không. Cô không yêu anh, cô chỉ quý mến anh như một người bạn. Nhưng anh quá tốt với cô, anh ở bên cô tất cả những lúc cô đau buồn hay nguy hiểm. Cô không dám cũng như không thể từ chối lòng tốt của anh.

-Tôi biết, có lẽ em đang khinh bỉ tôi bởi những gì tôi đã nói, bởi tôi đã bắt em phải chọn lựa. Nhưng vẫn như mọi lần, điều cuối cùng tôi muốn nói với em là...tôi yêu em.__ Linn đặt vào lòng bàn tay cô một cốc sữa ấm nóng.

Anh quỳ xuống bên cô, ngả đầu vào bên hông cô. Anh biết những gì anh đang cố gắng chỉ là vô ích, anh hiểu rất rõ rằng cô không thuộc về anh. Anh cảm thấy xấu hổ vì đã lừa gạt cô về chuyện ở Tokyo. Nhưng anh không muốn mất cô, dù là dùng thủ đoạn để chiếm lấy cô thì anh cũng làm. Anh sẽ chịu đựng những dằn vặt của lương tâm chỉ cần anh có được cô. Tình yêu đã làm anh mù quáng, và anh tin rằng nó sẽ dần dần làm cô hiểu cũng như đón nhận nó. Dù là bao lâu, anh cũng sẽ chờ đợi, chỉ cần anh không buông tay.

-Sao anh phải khổ sở như thế? Anh có thể tìm được vô vàn những người tốt hơn tôi kia mà.__ Cô hồ hững.

-Nếu như cuộc sống, tình yêu dễ kiếm tìm và đạt được như vậy thì chúng ta có ai sẽ phải chịu đau đớn không Jen? Nếu như em nói vậy, tại sao em không quên anh ta đi và thử đón nhận tôi?

-Tôi không biết...có lẽ giữa tôi và anh ta có một sợi dây giăng buộc không thể cắt đứt được. Hoặc có lẽ kiếp trước tôi nợ anh ta._ Cô lắc đầu nhìn vào cốc sữa nóng nóng phả ra những làn khói đục.

-Nếu thế thì kiếp trước tôi đã nợ em quá nhiều...Xin em, xin em hãy để tôi được ở bên em, chăm sóc và yêu thương em.

-Nhưng...

-Em hãy thử một lần thôi... Tôi không thể nhìn em sống như thế này, tôi không muốn kiếm tìm hạnh phúc nếu em đau khổ. Tôi không thể như Kay được, tôi không thể hờ hững với những gì em trải qua được...Hãy cho tôi cơ hội, tôi sẽ làm tốt hơn Kay, tôi sẽ yêu em, sẽ ở bên em bất cứ lúc nào em cần tôi. Tôi sẽ không lừa gạt em, sẽ mang lại cho em niềm tin và sự chân thành nhất mà tôi có...

-Vấn đề không phải...

-Tôi biết, đó không phải vấn đề giữa chúng ta, đó là tình cảm. Tôi biết em chưa sẵn sàng ột tình yêu mới. Nhưng em hãy để tôi ở bên em, nếu sau này em bình tĩnh lại và em muốn ra đi, tôi sẽ không níu kéo em...xin em...

Linn nói hết những tâm sự, nỗi lòng của anh. Cũng như mọi hôm, nhưng hôm nay anh nói với giọng tha thiết hơn, yêu thương xem lẫn đau khổ.

Anh làm cô cảm thấy thương hại anh. Anh làm cô cảm thấy anh đang chịu một nỗi đau đớn, tủi nhục bởi phải cầu xin cô nhiều như vậy. Có thể anh đúng khi nói tình yêu không thể ép buộc, nhưng anh cũng đúng khi cầu xin cô một cơ hội. Tóm lại, điều cô cảm nhận được ở anh là tình yêu mãnh liệt anh giành cho cô. Nhưng cô phải đáp lại anh thế nào khi mà cô không biết mình có thể mở lòng ra với anh hay không. Rồi nếu như sau này cô không muốn ở bên anh nữa thì mọi chuyện sẽ thế nào? Sẽ lại có thêm người đau khổ vì cô? Hay lại thêm một cuộc tình dang dở nữa với cô?

-Đừng suy nghĩ nữa Jen. Em hãy đồng ý làm vợ tôi, được không?_ Linn lùi ra một chút, anh lấy trong túi áo ra một chiếc hộp nhỏ, bật nắp ra và giơ lên trước cô.

Cô bất ngờ, choáng ngợp bởi hành động của Linn, cô không thốt lên lời bởi người đàn ông đang quỳ trước mặt cô. Trong hộp là một chiếc nhẫn gắn viên kim cương màu xanh nhạt sáng lấp lánh. Đường như cô đang được nhìn thấy trái tim yêu thương tha thiết của Linn được gắn trên chiếc nhẫn đó vậy. Cô run run đặt cốc sữa lên khung cửa rồi bước khỏi ghế.

-Linn...anh đừng...

-Xin em...xin em hãy nhận lời cầu hôn của tôi...xin em..._ Linn nói như sắp khóc.

Dáng vẻ lo lắng, hồi hộp của anh trông thật đáng thương. Cô không thể từ chối anh, nhưng cũng chưa thể đón nhận tình cảm của anh. Cô đang định quay đi và bảo Linn hãy để cô một mình thì anh đã đứng dậy, tóm lấy tay cô.

Anh rút chiếc nhẫn trong hộp ra, giơ bàn tay mảnh dẻ của cô lên lồng vào ngón tay cô. Anh làm cô sững sờ, nhưng cô như bị anh thôi miên, cô không từ chối hành động của anh, cô chỉ thấy khó hiểu và đau đầu.

-Từ từ đã Linn...tôi chưa thể..._ Cô bối rối muốn rút tay lại mà không thể bởi Linn đã giữ chặt cô để đeo chiếc nhẫn khít vào ngón tay.

Linn kéo cô vào lòng anh, ôm cô thật chặt. Anh cười mãn nguyện và thì thầm vào tai cô một giọng yêu thương nồng nàn.

-Cảm ơn em, cảm ơn em đã nhận lời...Anh yêu em...hơn bất cứ thứ gì trên đời này._ Linn chỉ biết một điều duy nhất khi ôm cô trong lòng, đó là cô đã không cự tuyệt khi anh trao nhẫn cho cô, cũng có nghĩa là cô đã dần chấp nhận anh. Anh cười. Hạnh phúc ngập tràn.

Cô không nói được gì cả, cô bị tình cảm và vòng tay dịu dàng của Linn nuốt chửng. Cô trở thành bé nhỏ và yếu đuối trước anh. Thôi thì để cho số phận quyết định tất cả. Cô buông xuôi mọi suy nghĩ, mọi lo âu để

cố gắng đón nhận một tình yêu mới, một cuộc sống mới. Cô nhắm mắt cho những dòng cay đắng kia tuôn trào lần cuối và cuốn trôi đi mọi đau đớn cô đang trải qua.

Linn khẽ nâng khuôn mặt của cô lên, anh vuốt nhẹ những sợi tóc mềm mại của cô. Rồi anh cúi xuống hôn lên mắt cô, lên má cô mà cuối cùng là lên môi cô. Nụ hôn của anh dịu dàng, lãng mạn như chính con người anh. Nó không cuồng nhiệt say mê như nụ hôn của chồng cô, nhưng nó cho cô cảm giác bình yên và được che chở. Cô không đáp trả nụ hôn đó, nhưng cô cảm nhận nó, để tìm lại một cảm giác mới, yêu thương và hạnh phúc mới.

Đã hai ngày rồi mà hần với bọn thám tử cũng như bao người tìm kiếm, điều tra tung tích của cô mà không có chút manh mối gì. Trợ lý Kim đã đi tìm khắp các khách sạn mà không có một chút thông tin nào về tên cô hay Linn. Lữ thám tử cũng lang thang khắp nơi mà cũng trở về tay không.

Còn hần, hần sục sạo khắp những nơi cô hay lui tới, hần tìm kiếm không ngừng nghỉ bất kể đêm hay ngày mà vẫn chẳng thấy bóng dáng cô. Hôm nào hần trở về cũng là lúc đêm đã rất khuya, chờ hần cũng vẫn là lũ người làm với thám tử và an hem thẳng bạn. Họ an ủi động viên hần, họ tiếp thêm cho hần ý chí và niềm tin về hạnh phúc mà hần đang cố gắng tìm lại. Hần muốn tìm thấy cô, hần muốn giải thích mọi chuyện dù cho cô có muốn nghe hay không. Hần muốn vợ hần hiểu được tình yêu cháy bỏng của hần đối với cô.

Hôm nay, hần lái xe lang thang đến một nơi mà hần không nghĩ rằng sẽ tìm thấy cô, chỉ đơn giản là hần muốn lòng sục sạo tất cả mọi ngóc ngách của thành phố mà thôi. Lối đi hơi lủng củng bởi gạch đá lổn nhổn làm xe của hần cứ nảy lên từng hồi. Phía trước mặt hần là một ngôi đền cổ kính, đền Makun - một cái tên lạ hoắc với hần. Hần từ từ cho xe vào bãi đất trống rồi xuống xe tiến vào phía ngôi đền.

Người đi lễ hôm nay thật đông, hình như có lễ hội hay gì đó. Những người mặc trang phục diêm dúa, đeo những chiếc mặt nạ to tướng cho hết cả đầu. Rồi những bức tượng phật và thần tiên gì đó được rước đi quanh đền với một đoàn người lũ lượt theo sau. Hần cố gắng chen vào bên trong, luồn lách qua đoàn người đông như kiến đến một khoảng sân rộng bên trong là một đám người bu quanh một cái giếng hay một cái hồ cá nhỏ thì phải.

-Chú ơi, mua mặt nạ lễ hội đi chú._ Một thằng nhóc ăn mặc tuềnh toàng đập đập một cái mặt nạ vào tay hần làm hần giật mình.

-Mặt nạ? Để làm gì?_ Hần cúi xuống hỏi chú bé.

-Lễ hội đền Makun thờ thần Makun...vị thần này rất thích những khuôn mặt được trang điểm cầu kỳ nên cứ đến lễ hội là chúng cháu làm mặt nạ để bán cho khách đến lễ đó...chú mua giúp cháu đi_ Thằng bé con nhoén miệng cười rồi khuyến mãi cho hần một bài giới thiệu lịch sử.

-Ừ...vậy cầm lấy này._ Hần dúi vào tay thằng bé một xấp tiền rồi giật cái mặt nạ giơ lên cười với nó và quay mặt chạy biến, mặc cho thằng bé gọi í ới ngạc nhiên về đồng tiền trong tay.

Hần không muốn mất thời gian, hần chỉ muốn tìm vợ hần thôi. Vì thế hần chạy vào đám đông trước mặt đang đứng quanh một cái giếng cạn rộng ngoác.

Cô vẫn cố gắng cười nói đi bên cạnh Linn trong lễ hội Makun, nhưng sau lớp mặt nạ lễ hội khuôn mặt cô buồn bã đến nao lòng. Linn nói với cô hôm nay đi lễ đền về xong họ sẽ đi đăng ký kết hôn và sẽ đi thử áo cưới luôn. Linn muốn mau chóng được trở thành chồng của cô để được quan tâm, lo lắng cho cô. Vậy mà cô cứ có cảm tưởng như đang chờ đón một điều rất tồi tệ vậy.

Lễ hội hôm nay đông quá, người đến cầu nguyện, xin xỏ quanh cái giếng mà cô đã từng đến kín đặc. Linn bảo anh muốn cầu nguyện hạnh phúc sẽ đến với cô và anh. Cô thì chẳng thiết tha gì nữa, điều cô cầu nguyện trước kia đâu có thành sự thật, thậm chí nó còn tồi tệ hơn gấp trăm lần. Nhưng vì Linn đang vui nên cô cũng cố gắng vui vẻ đi cùng anh.

-Em muốn cầu nguyện không? Hôm nay anh mang theo rất nhiều tiền xu, mỗi lần em tung mười đồng xu thế nào cũng có đồng lọt vào lỗ đấy._ Linn tươi cười sau lớp mặt nạ.

-Em...em không biết, nhưng hình như họ bảo tung một đồng xu một lần mà trúng thì mới linh thiêng chứ._ Cô gượng cười.

-Sao cũng được mà em, anh nghĩ điều đó không quan trọng.__ Linn đổ một nắm xu vào tay cô. – Em tung đi.

-Em không ước điều gì cả...anh ước đi.__ Cô chìa lại phía Linn.

-Điều ước của em cũng là của anh mà...hãy ước điều gì em đang nghĩ đến thôi, không phải suy nghĩ lựa chọn gì đâu.

Câu nói của Linn làm cô không từ chối được, cô nhặt một đồng xu trong lòng bàn tay trái nắm chặt rồi nhắm mắt cầu nguyện.

“Con cầu ọi điều đau khổ này sẽ kết thúc mau chóng, con quá mệt mỏi rồi.”

Cô tung đồng xu vào lòng giếng, nhìn theo nó với một vẻ không mấy tin tưởng rằng nó sẽ rơi vào lỗ.

“Keeng”

Đồng xu rơi ra ngoài, xoay tròn rồi dừng lại nằm trên vô vàn những đồng xu khác.

-Hụt mất rồi, chắc em chưa ước đúng điều cần ước đúng không? Em làm lại đi.__ Linn cười với cô trêu mếu.

-Thôi bỏ đi mà, mất thời gian lắm.__ Cô cười với Linn từ chối.

-Một lần nữa thôi mà em.

Chiều Linn một lần nữa, cô cầm một đồng xu nắm chặt trong tay, nhưng cô không nhắm mắt lại, cô nhìn thẳng về phía trước, nghĩ rằng sẽ ước một điều gì đó không cần suy nghĩ.

Bỗng cô rùng mình bởi bắt gặp một ánh mắt, một ánh mắt tưởng như xa lạ mà lại rất thân quen. Chỉ có điều cô không nhận ra được đó là ánh mắt của ai bởi lớp mặt nạ đã che đi khuôn mặt người đó.

Dường như người đó cũng vừa nhìn thấy cô, cũng hơi sững người khi bắt gặp ánh mắt cô và cũng không nhận ra được cô là ai sau lớp mặt nạ cô đeo.

-Sao thế em?__ Linn lay nhẹ vai cô làm cô giật mình. – Em không ném à?

-À... không! Em ném đây.

Cô cầm đồng xu run run giơ ra phía trước rồi nhắm mắt lại ném vào giếng. Đồng xu xoay xoay trên không trung rồi từ từ rơi xuống.

“Keeng”

“Keeng”

Tiếng mọi người ồ lên, rồi tiếng Linn cười thật lớn và đôi tay anh vòng qua ôm lấy cô. Cô mở mắt nhìn anh và xung quanh ngạc nhiên, rồi bất chợt cô nhìn về phía đối diện, bên kia thành giếng. Mọi người đang sán lại phía người lúc này cô nhìn thấy, hình như là chúc mừng người đó. Bên cạnh cô, mọi người cũng chúc mừng cô nồng nhiệt.

-Em ném vào rồi đó, em giỏi quá.__ Linn nắm tay cô đặt lên ngực anh.

“Giỏi quá, ném trúng rồi...cả hai người cùng ném chúng nữa chứ...trùng hợp ghê ta”

-Hai người, ai nữa vậy Linn?__ Cô kéo tay Linn hỏi.

-À, cái người bên kia cũng ném trúng vào lỗ đấy em, trùng hợp quá em nhỉ.

Cô nhìn theo tay Linn về phía người kia, anh ta đang được chúc mừng và liên tục cúi đầu cảm ơn những người xung quanh. Cô cũng thấy trùng hợp, nhưng điều khiến cô suy nghĩ bấy giờ chính là điều ước của cô. Cô cảm thấy không tin tưởng lắm vào cái điều mình vừa làm được, bởi đã một lần nó không thành thật rồi. Nói chung nó chỉ là một sự may mắn nhỏ nhoi với cô mà thôi.

Cô kéo tay Linn giục anh ra về với lý do cô hơi mệt. Thực ra cô không muốn những gì cô vừa cầu nguyện khi ném đồng xu lại ảnh hưởng đến tâm trạng đang cố gắng trở lại bình thường của cô bây giờ.

Trở về nhà khi đồng hồ điểm 2 giờ sáng, hần mệt mỏi bước vào trước ánh mắt xót xa của bà Phương và sự lo lắng của mọi người trong nhà.

-Nghỉ đi mày, lúc khác tìm...không biết tin tức thì mày làm gì được chứ._ Antoni vỗ vai hần.

-Tao không sao, chuyện của mày thế nào rồi. Bọn cớm có động tĩnh gì không?

-Tạm thời vụ ở bến cảng hôm trước đang rùm beng nên bọn nó không nhắc gì đến tao, nhưng chắc sau vụ này tao sẽ đi.

-Ừ...có lẽ thế tốt hơn ày, và cả Ivy._ Hần khoác vai thằng bạn hất mặt về phía cô bé Ivy.

-Tao không biết nên nói ra không, nhưng tao nghĩ có một cách đơn giản để mày gặp lại vợ._ Antoni lưỡng lự nói với hần.

-Có lẽ điều mày muốn nói tao cũng nghĩ đến rồi, nhưng tao sợ cô ấy lại hiểu lầm._ Hần buồn bã đặt tay lên vai thằng bạn tỏ vẻ cảm ơn rồi lặng lẽ bước lên phòng.

Trong căn phòng trống vắng, hần nằm vắt tay lên trán suy nghĩ mông lung. Hần nghĩ đến chuyện hần ném được đồng xu vào cái lỗ ở cái giếng cạn tại lễ hội đền Makun, may mắn chẳng, hay thực sự là chúa trời thần thánh gì đã nghe được lời cầu nguyện của hần. Rồi hần nghĩ đến cái người đeo mặt nạ đứng đối diện hần phía bên kia cái giếng. Hần nhớ lại cảm giác gần gũi tưởng như thân thiết với người đó, nhưng rồi hình ảnh của vợ hần lại tràn ngập suy nghĩ của hần. Hần mệt mỏi đưa tay lên bóp trán và chìm dần vào giấc ngủ vội vàng kéo đến.

Trong căn phòng khách sạn trống trải, cô nằm bên cạnh Linn. Mặc dù đã từng xảy ra chuyện giữa hai người nhưng hiện tại cô vẫn không muốn kéo gần khoảng cách giữa cô và anh. Anh nằm bên cô nhưng chỉ đơn giản là để quan tâm chăm sóc cô như anh muốn mà thôi, cô vẫn chưa thực sự muốn thuộc về anh, anh cũng hiểu điều đó và anh tôn trọng ý kiến của cô. Điều làm cô cảm thấy an tâm ở anh.

Cô mừng tượng ra hình ảnh cái người đã cùng ném trúng lỗ ở cái giếng cạn, cô bỗng nhiên mong đợi dưới lớp mặt nạ ấy là một khuôn mặt quen thuộc với cô. Nhưng nụ cười và niềm hạnh phúc sáng lấp lánh trong mắt Linn khi cô và anh cùng nắm tay nhau rời khỏi nơi đăng ký kết hôn làm cô vội xóa đi ý nghĩ vừa rồi. Cô muốn toàn tâm toàn ý đón nhận Linn, dù sao người duy nhất mang lại cho cô cảm giác dễ chịu hơn cũng chính là anh.

Kế hoạch đi thử váy cưới vào ngày hôm nay được chuyển sang sáng mai làm cô thấy bộn bề, bận rộn. Cô nhắm mắt chờ đợi một giấc mơ nhẹ nhàng hoặc chí ít là một giấc ngủ bình yên đã lâu cô chưa có được.

-Oa, chị thật đẹp đấy...trông chị rất giống một cô người mẫu trên tạp chí Z...chỉ có là chị hơi gầy so với cô ấy thôi..._ Cô gái ở cửa hàng váy cưới nhìn cô trong bộ váy lộng lẫy với vẻ ngưỡng mộ.

Cô gượng cười vội quay đi, như sợ ai đó nhận ra mình. Cô nhìn mình trong gương, đúng là cô vẫn xinh đẹp nhưng cô gầy guộc và hốc hác đi nhiều quá, vẻ quyến rũ của cô đã biến mất, thay vào đó là sự mệt mỏi buồn bã. Cô thở dài nhìn xuống bộ váy cưới lấp lánh pha lê.

-Em đẹp lắm._ Linn lịch lãm trong bộ vét trắng tiến lại phía sau, ôm lấy eo cô dịu dàng.

-Cảm...cảm ơn anh.

-Hãy thư giãn đi em, ngày mai chúng mình sẽ cùng đứng trước chúa, cùng thề sẽ sống bên nhau đến trọn đời...Anh sẽ yêu em cho đến khi anh chết._ Linn thì thầm vào tai cô những điều ngọt ngào.

Cô thì cố gắng mỉm cười làm anh vui lòng và để cho những người xung quanh đang nhìn họ không cảm thấy lạ lẫm bởi thái độ của cô.

Tít tít...tít tít...

Tiếng chuông điện thoại cứu cô khỏi cảnh phải diễn kịch trước mặt mọi người. Cô nhẹ nhàng gỡ tay Linn ra và chạy lại túi xách. Cô cứ nghĩ là số điện thoại của Kay gọi cho cô như mọi lần, nhưng không phải, đó là một số máy lạ, không hiển thị tên người gọi.

-Alo?

[Cô là cô Jen Evans? Chúng tôi gọi cho cô từ tòa án hôn nhân, anh Kay Evans đã gửi đơn ly hôn cho chúng tôi. Tòa đã xem xét và quyết định triệu tập hai người có mặt tại tòa vào chiều nay để làm thủ tục xét xử ly hôn cho hai người.]

Từng lời người ở đầu bên kia như từng mũi dao đâm vào trái tim đang bị thương của cô. Cô thẫn thờ buông điện thoại xuống và quay ra nhìn Linn với đôi mắt rưng rưng.

-Em sao vậy? Có chuyện gì vậy em?__ Linn lo lắng chạy lại ôm lấy cô.

-Anh ấy đã quyết định, anh ấy đã ký rồi.__ Cô ghen ngào.

-Vậy à?

Linn không nói được gì thêm, anh biết cô đang đau khổ buồn bã. Nhưng anh lại mong điều này xảy đến, chỉ có như thế mới chấm dứt được những vướng vẩn trong lòng cô. Chỉ có vậy mới làm anh yên lòng. Anh biết mình ích kỷ và xấu xa, nhưng anh yêu cô, yêu cô hơn tất cả mọi thứ trên đời này.

-Vậy bao giờ em đi?

-Chiều nay.

-Anh đi cùng em nhé.

-Không! Hãy để em đến đó một mình.

.

.

.

2giờ chiều tại tòa án hôn nhân thành phố...

-Hai bên liên quan đã có mặt đầy đủ rồi chứ? Mời mọi người ngồi xuống.__ Vị quan tòa gõ cái búa gõ còm cộp rồi kéo ghế cặp kính xuống neho neho mắt nhìn tờ đơn ly hôn.

Từ lúc cô bước vào căn phòng đến giờ, hấn không rời mắt khỏi cô. Hấn nhìn cô xót xa, cô gầy quá, mới có mấy ngày không được nhìn cô mà hấn thấy cô tiêu tụy đi nhiều. Nhưng chiếc nhẫn trên tay cô mới làm hấn hoảng hốt, hấn tự hỏi không biết nó ở đâu, tại sao cô lại đeo nó vào ngón tay đeo nhẫn cưới? Còn nhẫn cưới của hai người đâu rồi, sao cô không đeo như hấn.

Còn cô, cô không nhìn hấn từ lúc bước vào. Cô cố tình đeo chiếc nhẫn của Linn vào tay bên này để hấn nhìn thấy. Cô muốn hấn biết rằng không có hấn cô vẫn có thể sống hạnh phúc và cô vẫn có thể tìm được một tình yêu mới. Cô muốn hấn biết rằng, tự tay hấn đã phá vỡ hạnh phúc của hai người, và hấn sẽ phải hối hận vì điều đó.

-Hai người đã thực sự cố gắng hàn gắn những mâu thuẫn trong cuộc sống hay chưa?__ Vị quan tòa ồm ồm nói vọng xuống.

-Tôi đã cố gắng, nhưng có lẽ không được...__ Cô nói rành rọt từng từ.

-Tôi...em hãy nghe anh nói...__ Hấn lắp bắp hết hướng về quan tòa lại nhìn sang cô.

-Chúng tôi đã không còn tình cảm với nhau nữa rồi. Anh ấy đã có vợ mới, còn tôi cũng đã đính hôn...và ngày mai tôi sẽ làm đám cưới, mong tòa giải quyết mọi chuyện cho chúng tôi càng sớm càng tốt.__ Cô cướp lời hấn rồi nói liền một mạch những suy nghĩ hiện tại trong đầu

-Vậy là hai người ly hôn vì đã không còn tình cảm và cũng đã tìm thấy hạnh phúc riêng của mình rồi sao?__ Vị quan tòa nhướng mày lên nhìn cô, như thể muốn cô khẳng định thêm một lần nữa.

-Tôi không đồng ý ly hôn. Jen, em hãy nghe anh nói đã, anh không thể tìm được em nên bắt buộc phải làm như vậy để gặp được em, em hãy nghe anh giải thích đã.__ Hấn chồm lên, bước lại phía cô mặc kệ tiếng búa chan chất của vị quan tòa.

-Tôi không có gì phải nghe nữa, tôi không có thời gian. Anh hãy để mọi chuyện diễn ra suôn sẻ đi, đừng bắt tôi phải đóng một vai diễn ngớ ngẩn trong vở kịch của anh nữa.__ Cô nhìn hắn trân trân rồi lấy ra trong túi xách một tấm thiệp màu xanh dịu mát. – Hãy để mọi chuyện trôi qua và hãy sống cuộc sống của mỗi chúng ta...nếu anh còn nghĩ đến tôi...như một người thân thiết thì hãy dừng chuyện này lại. Đây là thiệp mời tôi đã định đưa cho anh, mong anh bớt chút thời gian...__ Cô tiếp lời thật nhanh như sợ mình sẽ không thể nói tiếp được nếu dừng lại.

-Không! Em đang làm gì thế...dừng lại đi em, đừng trừng phạt anh như vậy nữa.__ Hắn hất phăng tấm thiệp cô để trên bàn rồi xông tới sát cô, nhưng cô đã quay người tránh né và bước ra.

Cộp cộp!

-Vậy là hai người đã chưa hề giải quyết những khúc mắc trong cuộc sống của mình và chưa đi đến một ý kiến thống nhất. Tôi tuyên bố dừng phiên tòa cho đến khi hai người nói chuyện và đưa ra một quyết định cuối cùng...__ Quan tòa nhíu mày gõ côm cốp xuống bàn.

Cô không nói năng gì thêm nữa, cô giằng tay khỏi hắn và bước nhanh ra cửa. Cô muốn trốn chạy, cô muốn bỏ lại quá khứ đau buồn cô đã chịu đựng. Cô không muốn dừng lại để rồi sẽ yếu lòng bởi hắn. Cô bỏ lại hắn đang gọi cô không ngừng.

-Cô chủ, tôi không nghĩ rằng cô lạnh lùng như vậy. Hãy cho cậu ấy một cơ hội nữa đi.

Bà Phương bước khỏi hàng ghế người thân đón cô khi cô đi ra. Bà ấy không ngăn cản cô rời khỏi tòa, nhưng lời nói của bà ấy làm cô thấy bối rối.

Cô vẫn bước đi, vẫn bỏ lại sau lưng tiếng gọi của chồng mình, nhưng trái tim cô lại cảm thấy yêu thương tràn về, tha thiết và nồng nàn hơn bất cứ lúc nào.

Cô biết cô đang yếu đuối, và cô biết cô sẽ không thể bỏ lại hắn như vậy được. Trái tim ngốc nghếch của cô đã lại hướng về hắn như chưa từng quên một phút giây nào. Nhưng chiếc nhẫn cô vẫn đang đeo trên tay đây làm cô không thể thay đổi được nữa. Cô sẽ làm gì nếu quay lại với chồng mình? Liệu có được như xưa sau bao nhiêu chuyện xảy ra không. Và cô sẽ đối diện với Linn ra sao nếu từ chối anh, làm anh đau khổ.

Cuộc tình này cô phải từ bỏ, và cô không thể để một người nào phải tổn thương vì cô nữa. Một mình cô quá đủ rồi.

Ánh sáng nhờ nhờ rọi qua ô cửa nhỏ hắt lên khuôn mặt vô hồn của hắn. Mọi cố gắng của hắn đều trở thành vô vọng. Hắn vò nát tấm thiệp cưới trong tay. Hắn đau khổ hơn bao giờ hết. Nhưng hắn làm được gì? Hắn không thể níu kéo cô thì hắn làm được gì nữa?

Từng giọt nước mặn chát lăn dài trên má hắn lần thứ hai. Hắn gục xuống bàn đau khổ, ánh mắt, nụ cười, đôi môi của cô cứ ám ảnh tâm trí hắn khiến hắn muốn phát điên. Hắn không thể từ bỏ cô, hắn không thể ngừng yêu cô. Dù cho cô có thay đổi hay có trở thành một người khác như thế nào thì hắn vẫn yêu cô. Say đắm và mãnh liệt.

.
. .
.

Hắn khoác lên người một bộ vest sang trọng dành cho những ngày đáng nhớ. Hắn bước xuống nhà, nâng bó hoa trà trắng muốt lên hít một hơi dài rồi bước ra ngoài.

Mọi người đang chờ đợi và nhìn hắn với một vẻ lo lắng, nhưng hắn như không để ý đến điều đó, hắn chui vào xe đặt bó hoa trà cẩn thận lên ghế, rồi chui ra đóng cửa xe đi vòng sang bên ghế lái.

-Mày có nhất thiết phải đi không hả? Tao nghĩ thôi đi Kay.__ Antoni tiến lại gần hắn.

-Đừng lo, tao vẫn đủ bình tĩnh để không phá hoại đám cưới của vợ mình.__ Hắn đắm nhẹ vào vai thẳng bạn, cười chua chát.

-Mày còn bình thường không hả? Thằng bạn của tao đi đâu rồi hả? Mày có biết mày đang tự đào mồ chôn mày không, dừng lại đi thằng điên.__ Antoni điên tiết túm lấy cổ áo hắn gầm lên.

-Mày làm hỏng áo tao bây giờ, buông ra đi thằng này...__ Hắn gỡ tay thằng bạn ra với vẻ điềm tĩnh khó hiểu.

Tiếng chuông nhà thờ vang lên trang nghiêm và rộn rã...

Đám cưới vắng vẻ, chỉ một vị cha xứ già và vài người giúp việc trong nhà thờ chứng kiến. Nhưng Linn trông hạnh phúc hơn bao giờ hết, anh luôn nhìn về tượng Chúa với một đôi mắt biết ơn và kính trọng. Chỉ vài phút nữa anh sẽ được nắm tay người con gái anh yêu, được cùng cô xây dựng hạnh phúc. Anh đã mơ ước giây phút này rất lâu rồi, bây giờ ước mơ đó đã thành sự thật. Anh hạnh phúc và vui sướng biết bao....

Tiếng nhạc nhẹ nhàng vang lên, từng cánh hoa trà thơm mát được những đứa trẻ đóng vai thiên thần rải đều trên lối đi. Cô xuất hiện phía sau cánh cửa, xinh đẹp rạng ngời trong bộ váy cưới thướt tha. Đi sau cô là Kay, hắn hiện ra làm Linn hơi bất ngờ và thoáng lúng túng, nhưng nhìn thái độ bình thản của hắn anh lấy lại bình tĩnh nhanh chóng trước khi họ tiến lại gần. Anh không muốn cô thấy bất an bởi thái độ của anh.

Cô tiến lại gần Linn, đặt bàn tay mềm mại vào tay anh. Nhưng cô cảm thấy bàn tay anh sao lạnh lẽo đến vậy. Nó như trái tim đang rời bỏ của cô, cô bỗng nhiên muốn rút tay lại. Cô sợ đứng trước Chúa với một tâm hồn không thành thật, cô sợ sự bối rối của cô sẽ làm đổ vỡ mọi thứ. Và cô sợ ánh mắt buồn thảm của Kay phía sau lưng mình.

Cô không muốn đứng đây nữa, cô muốn chạy trốn, cô muốn làm gì đó để biến mất khỏi hiện tại khó khăn này. Nhưng phải làm sao? Bây giờ từ bỏ ư? Còn kịp hay không?

Cô bắt đầu thở dốc bởi những suy nghĩ giằng xé nhau trong cô. Chạy trốn hay tiếp tục. Từ bỏ quá khứ hay tìm đến một tương lai mới mẻ hơn.

Trái tim cô thật sự thuộc về ai? Hạnh phúc cô muốn có là như thế nào? Cô không thể trả lời hết được những câu hỏi dồn dập đến trong đầu. Cô thấy mọi thứ rối tung lên, đầu óc cô không nghĩ được gì cả. Khi thì là một khoảng không trống rỗng, khi thì là một búi những câu hỏi, những thắc mắc suy nghĩ đan xen vào nhau.

-Jen! Jen! Em không sao chứ?__ Tiếng Linn kéo cô về thực tại.

-À...không!__ Cô cụp mắt xuống sau lớp voan mỏng trùm đầu lảng tránh Linn.

-Ta hỏi lại, Jen Emily Riley con có đồng ý lấy Linn Ryan Rogger làm chồng, nguyện yêu thương....

Tiếng vị cha xứ ừ ừ qua đầu cô như những ngọn gió mạnh trong cơn bão táp. Cô không còn nghe rõ tên mình nữa, cũng như cô không còn biết được ai mới là người đàn ông cô sắp trở thành vợ nữa...cô nắm chặt bàn tay trong tay Linn run rẩy.

-Anh biết sẽ rất khó khăn với em, anh cũng biết em đang nghĩ gì...__ Linn nhẹ nhàng nói với cô, nhưng giọng anh sao khác lạ đến thế, nó ẩn chứa những thất vọng và buồn bã da diết.

-Linn!__ Cô rưng rưng nhìn anh, nhưng anh lại hướng ánh mắt về một nơi khác.

-Này Kay, tôi cứ nghĩ rằng nếu anh không đến đây ngày hôm nay thì cô dâu này tôi sẽ đưa đi đến một nơi thật xa...một nơi mà anh không bao giờ tìm được, và chúng tôi sẽ sống hạnh phúc. Nhưng...anh phá hỏng dự định của tôi rồi....

Linn quay về phía Kay ở hàng ghế phía dưới, anh cười nhạt nhòa và chìa tay lại phía hắn.

Anh biết, anh biết rằng những ngày qua ở bên cô là một món quà quá lớn đối với anh rồi, anh không nên tham lam quá, cũng không nên làm hai con người còn yêu nhau tha thiết như vậy phải chia lìa, đau khổ được. Anh cũng đau, rất đau. Nhưng nỗi đau của anh sẽ dần được chữa lành nếu anh nhìn thấy cô với nụ cười hạnh phúc chứ không phải vẻ khổ sở như bây giờ.

Anh không thể làm được gì để mang lại tình yêu trọn vẹn cho cô ngoài điều này. Anh không phải muốn mình trở thành một người cao thượng, bởi anh cũng rất ích kỷ, rất thủ đoạn. Nhưng anh không muốn cô phải khóc, không muốn phá hoại một tình cảm đẹp đẽ giữa anh với cô. Vậy nên...

-Hãy ở bên cô ấy, yêu thương che chở và mang hạnh phúc cho cô ấy như anh đã từng làm. Tôi tin ở anh.__
Đôi mắt Linn nhìn hấn, lấp lánh một sự tin tưởng tuyệt đối.

Hấn lững thững bước lại phía Linn và cô như vẫn chưa thể tin được chuyện đang xảy ra. Nhưng có một điều thúc giục hấn, bùng cháy mãnh liệt trong tim hấn, và đó là điều hấn tin tưởng nhất - Tình yêu với cô.

Cô cũng vậy, cô ngạc nhiên đến không thể nói được điều gì ngoài nhìn Linn một cách sững sờ. Linn nắm tay cô hướng về phía Kay, về phía tình yêu mà cô luôn mong đợi. Cô muốn nói lời cảm ơn Linn mà không thể, cô cũng muốn hỏi lý do anh thay đổi vào đúng giờ phút này, nhưng cũng không thể. Cô chỉ biết nhìn anh. Biết ơn. Và cảm phục.

Hấn đón lấy tay cô từ Linn, hấn xiết nhẹ bàn tay mỏng manh của cô. Hấn vòng tay qua eo cô như để cảm nhận được rõ hơn sự kỳ diệu của số phận đã xảy ra với hấn. Hấn nhìn cô say đắm và yêu thương. Cô cũng vậy, cô cười với hấn, nụ cười đầy những giọt nước mắt hạnh phúc. Cô nép vào ngực hấn, cảm nhận hơi ấm của người đàn ông cô yêu.

-Họ thuộc về nhau thừa cha, con chỉ là một thử thách họ phải vượt qua để biết mình yêu nhau đến mức nào. Nếu cha không phiền, chúng ta có thể làm đám cưới cho họ ngay bây giờ được không cha?__ Linn nhìn vị cha xứ hiền từ mỉm cười.

-Được! Jen Emily Riley con có đồng ý cưới...__ Ông nhướn mày về phía Kay.

-Dạ Kay Larry Evans ạ.__ Hấn cười rạng rỡ trả lời cha xứ rồi lại quay ra nhìn vợ mình không dứt.

-...ồ, Kay Larry Evans. Con có đồng ý cưới Kay Larry Evans làm...__ Vị cha xứ điềm tĩnh làm nhiệm vụ của mình.

“Con đồng ý. Chúng con sẽ mãi đồng ý dù cho bất cứ chuyện gì xảy ra..bất cứ điều gì cũng không thể ngăn cản chúng con yêu nhau được nữa.”

Họ cùng đồng thanh trả lời như một kịch bản đã định sẵn. Rồi họ nhìn nhau cười hạnh phúc và trao nhau nụ hôn nồng nhiệt đầy đam mê. Họ chìm đắm và phiêu du trong thế giới hạnh phúc ngập tràn của riêng họ. Họ bỏ qua những hiểu lầm, những đau khổ và cả những khó khăn trước mắt để đến với nhau...một lần nữa...cùng nhau trân trọng, giữ gìn hạnh phúc đã khó khăn để đạt được. Họ yêu nhau như chưa từng được yêu bao giờ.

Nụ hôn.

Nước mắt.

Hạnh Phúc.

Tình Yêu.

Hấn và Cô.

Hòa làm một.

-Ta tuyên bố...__ như biết không thể bắt kịp họ được nữa cha xứ bỏ qua luôn những thứ rườm rà và tiếp -
...hai con có thể hôn nhau...__ Ông lắc đầu cười mãn nguyện bởi một lần nữa ông lại làm một việc cảm thấy rất hạnh phúc.

-Chúc mừng hạnh phúc.__ Linn cũng mỉm cười nhìn họ, tuy đôi mắt anh vẫn thoáng một vẻ buồn buồn, nhưng hạnh phúc của họ cũng choáng ngợp anh, cũng làm anh vui sướng lấy.

Và anh biết hạnh phúc không phải những thứ cứ cố gắng hay ép buộc để đạt được. Mà hạnh phúc là những gì mình tạo ra, dù là những điều đơn giản, nhỏ nhặt hay dù có phải hy sinh thì đó mới là Hạnh Phúc tuyệt vời nhất.

-Chuyện ở Tokyo chỉ là một sự cố tôi cố ý nói vậy thôi, giữa chúng ta hoàn toàn không có gì đi quá xa đâu cô Jen...Evans.__ Linn thì thầm bên tai họ rồi anh mỉm cười bước đi.

Họ nhìn theo anh, cảm ơn và yêu quý anh hơn bao giờ hết. Rồi họ nhìn nhau, tiếp tục chìm vào không gian của riêng họ.

Hương hoa trà miên man đâu đây. Trên bó hoa cười tươi rói của cô, trên bàn tay người đàn ông đang ôm siết vòng eo cô. Và trong nụ hôn Tình yêu của họ. Vẫn là hương hoa trà vương vương thân quen.

9. Chương 9

Một khung cảnh hạnh phúc diễn ra trong căn biệt thự đẹp đẽ. Những người làm bận rộn hơn thường ngày, nhưng ai cũng vui vẻ tươi tỉnh như những bông hoa trà đang được vun trồng lại trong khuôn viên biệt thự.

Những con sóng biển đùa nghịch xô vào bờ cát mịn hát lên bài hát của biển cả, bài hát chúc mừng hạnh phúc lứa đôi. Hấn và cô không rời nhau nửa bước, họ quấn quýt như đôi chim uyên ương, tay trong tay hạnh phúc.

Hôm nay căn nhà của họ có rất nhiều người đến chung vui sau bao sóng gió xảy ra. Vợ chồng ông quản gia nhìn nhau mừng mừng tủi tủi, trợ lý Kim nâng ly rượu mừng cùng uống với Linn. Anh em Antoni và Ivy cũng vui vẻ vì hạnh phúc của người bạn họ.

Mọi khúc mắc đã được giải tỏa và căn nhà bừng lên một sức sống mãnh liệt đón chào những vị chủ nhân cũ với những thay đổi mới.

-Chúc mừng mày, chúc mừng mày đã tìm lại hạnh phúc của mình._ Antoni khoác vai hấn rồi nâng ly rượu lên uống cạn đến giọt cuối cùng.

-Chiều nay mày sẽ đi hả? Mọi chuyện đã ổn thỏa chưa?_ Hấn nhìn thẳng bạn hơi lo lắng.

-Vui lên mày, có phải tao đến một hành tinh khác đâu cơ chứ. Nếu mày thích mày vẫn có thể tìm đến tao. Nhưng nhớ là tao giờ là một người khác rồi nhé, Justin Edward ha ha ha.

-Ông già mày đã giàn xếp được mọi chuyện rồi hả? Phía bọn cảnh sát quốc tế thì sao?

-Ổn rồi, Antoni Vaycan đã chết, mặc dù tiếc cái tên nhưng vì cuộc sống tao phải chấp nhận thôi. Bọn cảnh sát đã im lặng, nhưng bọn tay chân của lão trùm có lẽ vẫn sẽ truy tìm tao. Vậy nên tốt nhất là đổi tên, đến một nơi mới, bắt đầu lại từ đầu.

-Và tránh xa thứ đó ra chứ? Mày còn có nhiều điều phải làm lắm đấy. Nhất là cô bé đó..._ Hấn hất mặt về phía Ivy đang đứng nói chuyện với vợ mình.

-Nghĩa là sao?_ Antoni ngơ ngác.

-Ivy cần mày...còn lại mày tự hiểu đi._ Hấn cười vỗ vai thẳng bạn bồm bộp trong khi cậu chàng mặt cứ ngớ ngẩn không hiểu ý thẳng bạn muốn gì.

.
. .
.

Cô nhìn căn nhà thân thương với một nụ cười mãn nguyện nhất từ trước đến giờ. Vậy là mọi điều phiền toái đã qua đi. Cô sẽ được sống trong hạnh phúc, với người mình yêu và bên cạnh đó cô còn rất nhiều người bạn quan tâm, yêu quý cô như Linn, như cô bé Ivy và người đã cứu thoát cô khỏi bọn bắt cóc – Antoni nữa. Tất cả những người đó đã tạo nên một cô cứng cỏi, trưởng thành của ngày hôm nay.

Tuy cô đã hiểu và tha thứ cho những lỗi lầm của anh, nhưng có một chuyện nữa cô cần phải nói với anh. Cô muốn đưa anh đến gặp dì cô, muốn anh xin dì cô tha lỗi. Dù sao quá khứ đã là quá khứ, bố mẹ cô không thể sống lại cho dù cô hay dì Anna có trả thù được gia đình anh hay không. Cô không muốn phải đau khổ hay thù oán gì nữa. Mọi chuyện cô đã suy nghĩ rất kỹ rồi. Cô phải thuyết phục dì cô bỏ qua hết mọi thứ để bắt đầu lại một cuộc sống tốt đẹp hơn, không hận thù hay đau đớn gì nữa. Đó mới là hạnh phúc trọn vẹn đối với cô.

Sân bay quốc tế 4 giờ chiều...

-Lên đường bình an nhé! Đến nơi báo cho tao đây, đừng có giở trò mất tích với tao.__ Hấn vỗ vai Antoni.

-Yên tâm, bao giờ có con cho nó sang chơi với tao. Tao sẽ luyện nó trở thành một tay súng cừ khôi, chứ để mày dạy thì chỉ toàn một lũ mặc váy thôi.__ Antoni cười ha hả rồi xoa xoa đầu hấn với vẻ rất đáng bị đánh.

...

-Em nhớ giữ sức khỏe nhé, nhớ liên lạc với chị thường xuyên nha...chị xin lỗi đã hiểu lầm.__ Cô ngưỡng ngụy nằm tay Ivy.

-Chị đừng nghĩ lung tung nữa, chị đã xin lỗi em nhiều lần rồi mà. Bây giờ mọi chuyện đã tốt đẹp rồi, chị cũng hứa với em phải sống thật vui vẻ, hạnh phúc...và mau sinh cho anh Kay thật nhiều những đứa nhóc dễ thương nha chị.__ Cô bé Ivy cười dịu dàng ôm lấy cô như thể đang ôm chị gái.

-Chị còn nhiều chuyện phải làm cơ, chưa thể sinh con cho anh ấy được...À..còn em, sao em chưa chịu nói cho anh Antoni biết bí mật của mình chứ?__ Cô nhìn Ivy cười tinh nghịch.

-Chị...! Hóa ra anh Kay đã nói cho chị rồi hả, thật đáng ghét..Hai người đừng chọc em nữa...- Ivy phụng phịu.

-Sao đây hai tiểu thư, đến giờ đi rồi mà không nở xa nhau sao?__ Antoni xuất hiện choàng lấy vai hai cô gái cười khoái trá.

-Em không nở thật, nhưng phải để hai người đi chứ...Hay là anh để Ivy ở lại đây em sẽ chăm sóc và kiểm cho em ấy một tấm chồng thật tốt, được không nào?

-Gì chứ? Nhưng mà...anh là anh nó, anh nghĩ anh lo được những chuyện đó cho nó chứ.__ Antoni ngệt mặt ra nhìn cô rồi lại nhìn Ivy, trông anh ta thật mắc cười.

-Thôi, mày đi đi ...có rất nhiều điều bất ngờ đang chờ mày phía trước đó, chúc hạnh phúc.

Hấn tiến lại choàng lấy vai vợ mình rồi đẩy thẳng bạn vào sân bay.

Antoni tất nhiên là vẫn ngỡ ngác không hiểu chuyện gì xảy ra với vợ chồng thẳng bạn rồi, hấn cũng không hiểu sao cô em họ lại xấu hổ đến đỏ gay mặt mũi lên khi nghe những câu khó hiểu của vợ chồng Kay. Gặng hỏi thế nào cũng không được, hấn đành bước đi với những sợi dây thắt mắc lằng nhằng trong đầu.

Nhưng sự thật là hạnh phúc đang đón chờ hấn. Hấn chỉ phải làm lại từ đầu, sống tốt hơn, lương thiện và thành thật hơn mà thôi.

-Anh này!

-Gì, vợ yêu?

-Hôm nay anh đưa em đi thăm mộ bố mẹ em được chứ?

-Tất nhiên rồi em...em nhớ hai người à?__ Hấn xiết nhẹ tay vợ mình.

.....

Bó hoa hồng trắng muốt được đặt trên tấm bia mộ có dòng tên của hai người quá cố. Cô lặng lẽ đứng nhìn mộ cha mẹ mình, cổ đã mọc kín xung quanh, dòng chữ bám đầy cát bẩn bởi đất cát và mưa gió sau một năm. Kí ức về cha mẹ, về những ngày tháng của tuổi thơ êm đềm như chạy qua trước mắt cô. Nụ cười của mẹ, vòng tay của cha và mái tóc hoe hoe nắng của một con bé kháu khỉnh đang cùng nhau vui đùa trên bãi cỏ.

Cô không khóc như những lần trước đến thăm mộ. Cô chỉ đứng nhìn trân trân dòng tên của hai người.

“Bố...mẹ, hai người có khỏe mạnh không? Con đến thăm bố mẹ đây. Hôm nay là ngày đầu tiên con đưa người đàn ông con yêu đến mộ bố mẹ. Con không biết bố mẹ có giận con không. Nhưng con muốn cầu xin một điều, bố mẹ hãy tha thứ và bỏ qua hết mọi chuyện được không ạ. Con chỉ mong hai người được sống

một cuộc sống hạnh phúc thanh thản trên thiên đường thôi. Vì thế những vương bận, những đau khổ hay hận thù bố mẹ hãy quên đi, hãy bỏ lại nó trên cuộc đời đau khổ này đi. Và bố mẹ hãy vì con, một lần nữa, hãy vì hạnh phúc và tình yêu của con mà bỏ qua cho anh ấy. Con yêu anh ấy, con sẽ không sống nổi nếu thiếu anh ấy và con cũng không muốn những hận thù, oan trái này cứ mãi tiếp diễn. Con muốn sống một cuộc sống bình yên và không còn sóng gió nữa... Bố mẹ hãy hiểu cho con. Con yêu bố mẹ."

-Em đừng buồn nữa, bố mẹ thấy em như thế sẽ không vui đâu.

-Vâng._ Cô dựa đầu vào vai hắn, bàn tay cô lồng vào tay chồng mình, cảm nhận hơi ấm của yêu thương.

-Lần đầu tiên con được đến thăm bố mẹ. Những lần trước là cô bé này không cho con đến, con không hiểu sao nhưng giờ thì con đã được đến đây rồi. Con xin lỗi bố mẹ vì thời gian qua con đã làm cô ấy khổ. Nhưng từ bây giờ con sẽ yêu thương, trân trọng cô ấy hơn, con sẽ mang hạnh phúc và sẽ ở bên cô ấy suốt đời. Cảm ơn bố mẹ đã mang đến cho con một người phụ nữ tuyệt vời.

Hắn cúi rạp người thành kính trước mộ bố mẹ vợ, hắn làm cô thấy mãn nguyện, những gì hắn nói cô hoàn toàn tin tưởng và biết hắn sẽ làm như thế. Và bây giờ trở ngại cuối cùng cho tình yêu của cô chỉ còn lại di cô. Cô chưa biết phải làm thế nào nếu di cô lại phản ứng như mọi lần. Nhưng thà đưa chồng đến gặp mặt di, cầu xin di tha thứ còn hơn là tìm cách giấu diếm hay vòng vo.

Với cô, người di ấy đã chịu nhiều mất mát và phải hy sinh quá nhiều cho cô sau khi cha mẹ cô qua đời. Cô yêu chồng mình, không muốn xa rời hắn nhưng cô cũng kính trọng và luôn lắng nghe di của mình, cô không muốn bà buồn bởi bà là người thân duy nhất còn lại bên cô luôn lo lắng, quan tâm đến cô.

.

.

.

Jen ngẩng bó thủy vu trắng dịu dàng loài hoa mà di cô rất thích, rồi tiến lại phía Kay. Hắn đang tìm kiếm một bộ đồ tắm tất để ra mắt di của vợ mình, người mà hắn chưa từng được gặp mặt.

-Anh xong chưa?_ Cô ôm lấy chồng mình từ phía sau.

-Ừm...anh chẳng biết chọn áo nào cả, em chọn cho anh nhé._ Hắn quay lại ôm cô nũng nịu.

-Anh này...em có chuyện muốn nói với anh trước khi mình đến gặp di..._ Cô vừa lật những chiếc mắc áo vừa nói.

-Sao em?

-Những chuyện quá khứ đã qua rồi, cha mẹ em cũng đã qua đời, mẹ anh cũng vậy... Em biết anh không muốn nhắc lại nữa, nhưng chuyện đó di Anna không thể quên được, di không chấp nhận bỏ qua mọi chuyện như vậy...

Hắn nhú mày lại không hiểu vợ mình nói gì, cũng không hiểu sao cô lại nhắc đến mẹ hắn và chuyện gì đó trong quá khứ.

-Khoan đã, em đang định nói gì thế? Anh không hiểu lắm, bố mẹ em và mẹ anh đã mất nhưng có liên quan gì đến nhau? Còn di của em làm sao? Anh thực sự không hiểu._ Hắn giữ vai cô lại, nhìn thẳng vào mắt cô thắc mắc.

Bây giờ thì người ngạc nhiên, sững sờ lại chính là cô. Cô không hiểu sao chồng mình lại hỏi những câu như vậy, cũng không hiểu sao ánh mắt của hắn lại ngạc nhiên đến thế. Chẳng phải hắn là người biết rõ mọi chuyện hơn ai hết hay sao? Tại sao hắn lại tỏ thái độ như thế, hay hắn quên?

-Anh không hiểu em đang nói đến chuyện gì à? Những chuyện xảy ra trong quá khứ, cái chết của những người thân bên cạnh chúng ta anh là người biết rõ nhất cơ mà. Tại sao ba mẹ em lại qua đời, tại sao mẹ anh phải tự tử...anh không nhớ gì hết à?

-Em càng nói anh càng không hiểu, mẹ anh đã phản bội bố anh...điều đó là điều anh không muốn nhớ đến nữa...Nhưng chuyện bố mẹ em mất anh có được biết gì đâu? Em chưa hề nói với anh về điều đó mà...anh

cũng không dám hỏi...anh sợ em buồn. Hay em đang giận anh vì điều đó?__ Hấn luống cuống nắm chặt vai cô như sợ cô sẽ nổi giận mà bỏ đi vậy.

Còn cô thì càng ngạc nhiên hơn bởi những điều hấn nói. Cô biết thái độ đó của chồng mình là thật, tức là hấn không nói dối cô. Vậy mọi chuyện thực ra là như thế nào? Chồng cô không nói dối thì sao dì cô lại nói với cô như vậy? Hay hấn lại đang đóng kịch trước mặt cô.

Cô lại bắt đầu cảm thấy bất an, dường như sắp sửa có sóng gió nào đó lại xảy đến với cô. Và cô cảm nhận được nó đang tiến lại cô, ngày càng gần...rất gần. Chỉ chiều nay thôi, mọi chuyện sẽ rõ ràng khi cô đến thăm dì Anna cùng với chồng của mình.

Jen ngấm bó thủy vu trắng dịu dàng loài hoa mà dì cô rất thích, rồi tiến lại phía Kay. Hấn đang tìm kiếm một bộ đồ tắm tất để ra mắt dì của vợ mình, người mà hấn chưa từng được gặp mặt.

-Anh xong chưa?__ Cô ôm lấy chồng mình từ phía sau.

-Ừm...anh chẳng biết chọn áo nào cả, em chọn cho anh nhé.__ Hấn quay lại ôm cô nũng nịu.

-Anh này...em có chuyện muốn nói với anh trước khi mình đến gặp dì...__ Cô vừa lật những chiếc mắc áo vừa nói.

-Sao em?

-Những chuyện quá khứ đã qua rồi, cha mẹ em cũng đã qua đời, mẹ anh cũng vậy... Em biết anh không muốn nhắc lại nữa, nhưng chuyện đó dì Anna không thể quên được, dì không chấp nhận bỏ qua mọi chuyện như vậy...

Hấn nhú mày lại không hiểu vợ mình nói gì, cũng không hiểu sao cô lại nhắc đến mẹ hấn và chuyện gì đó trong quá khứ.

-Khoan đã, em đang định nói gì thế? Anh không hiểu lắm, bố mẹ em và mẹ anh đã mất nhưng có liên quan gì đến nhau? Còn dì của em làm sao? Anh thực sự không hiểu.__ Hấn giữ vai cô lại, nhìn thẳng vào mắt cô thắc mắc.

Bây giờ thì người ngạc nhiên, sững sờ lại chính là cô. Cô không hiểu sao chồng mình lại hỏi những câu như vậy, cũng không hiểu sao ánh mắt của hấn lại ngạc nhiên đến thế. Chẳng phải hấn là người biết rõ mọi chuyện hơn ai hết hay sao? Tại sao hấn lại tỏ thái độ như thế, hay hấn quên?

-Anh không hiểu em đang nói đến chuyện gì à? Những chuyện xảy ra trong quá khứ, cái chết của những người thân bên cạnh chúng ta anh là người biết rõ nhất cơ mà. Tại sao ba mẹ em lại qua đời, tại sao mẹ anh phải tự tử...anh không nhớ gì hết à?

-Em càng nói anh càng không hiểu, mẹ anh đã phản bội bố anh...điều đó là điều anh không muốn nhớ đến nữa...Nhưng chuyện bố mẹ em mất anh có được biết gì đâu? Em chưa hề nói với anh về điều đó mà...anh cũng không dám hỏi...anh sợ em buồn. Hay em đang giận anh vì điều đó?__ Hấn luống cuống nắm chặt vai cô như sợ cô sẽ nổi giận mà bỏ đi vậy.

Còn cô thì càng ngạc nhiên hơn bởi những điều hấn nói. Cô biết thái độ đó của chồng mình là thật, tức là hấn không nói dối cô. Vậy mọi chuyện thực ra là như thế nào? Chồng cô không nói dối thì sao dì cô lại nói với cô như vậy? Hay hấn lại đang đóng kịch trước mặt cô.

Cô lại bắt đầu cảm thấy bất an, dường như sắp sửa có sóng gió nào đó lại xảy đến với cô. Và cô cảm nhận được nó đang tiến lại cô, ngày càng gần...rất gần. Chỉ chiều nay thôi, mọi chuyện sẽ rõ ràng khi cô đến thăm dì Anna cùng với chồng của mình.

Cô khoác tay chồng mình rồi cả hai nhìn nhau với cùng một vẻ mặt căng thẳng, họ cùng bước vào cổng bệnh viện – nơi dì Anna của cô đang chữa bệnh.

Cô đã nói hết mọi chuyện với hấn và chỉ nhận lại được những ánh mắt ngạc nhiên, những cái lắc đầu khó hiểu của hấn. Mọi điều cô nói như một bức màn bí mật vừa được kéo lên và hấn là kẻ được biết đến sau cùng vậy.

Hai vợ chồng cô đã cùng có chung một suy nghĩ mà đến giờ cô vẫn chưa dám tin. Đó là người nói dối chính là dì Anna của cô. Cô chỉ không hiểu, nếu chồng cô không hề biết gì thì sao bà lại nói hắn biết, tại sao bà lại bắt cô ly hôn với hắn. Vì bố hắn là kẻ đã hại chết ba mẹ cô ư. Bây giờ là thế kỷ hiện đại rồi, tại sao dì cô vẫn còn giữ cái suy nghĩ như thế? Bố của chồng cô là người có tội vậy tại sao bà bịa ra chuyện để nhất quyết bắt cô ly hôn? Phải chăng còn bí mật nào mà cô không được biết trong câu chuyện này?

Còn hắn thì bực tức ra mặt sau khi nghe cô kể đầu đuôi câu chuyện, hắn đã căm ghét bố mình hơn. Trước kia vì ông thờ ơ mà mẹ hắn đã ngoại tình, để rồi sau đó bà không chịu nổi những áp lực cũng như những căng thẳng trong cuộc sống bất hạnh mà phải tự sát. Mẹ hắn có lỗi, nhưng người có lỗi nhiều hơn chính là cha hắn. Hắn càng không thể tha thứ nổi chuyện ông ta lại lòng thông với mẹ của vợ mình và kết cục là gia đình vợ hắn tan nát, gây bao đau khổ cho cô cũng như bao nỗi oan trái trong tình yêu của vợ chồng hắn.

Mọi chuyện cứ như một đồng bùi nhùi mà cả hai vợ chồng họ đều mộng lung mờ mịt, họ chỉ biết câu trả lời duy nhất, và sự thật rõ ràng nhất chỉ có một người giải đáp được. Đó là bà Anna – dì của cô.

.
. .

Thang máy dừng ở tầng 6 bệnh viện, hai vợ chồng hắn bước ra, vãn tay trong tay. Họ hít một hơi dài như để chuẩn bị đối diện với những chuyện rất tồi tệ vậy.

-Em đừng lo, dù có chuyện gì thì mọi thứ cũng là quá khứ rồi. Anh sẽ mãi bên cạnh em, anh yêu em._ Hắn siết nhẹ tay cô và nhìn cô trù mến.

-Em biết, em cũng vậy sẽ mãi ở bên anh._ Cô khẽ mỉm cười, bó thủy vu trên tay rung rung theo từng bước chân.

.....

Phòng bệnh của dì cô thuộc dãy đặc biệt, chỉ có duy nhất một phòng được đặt tại khu riêng biệt, cách xa với dãy phòng bệnh bình thường khác, nên vợ chồng cô phải đi lòng vòng một lúc mới đến được dãy hành lang im ắng đó.

Bình thường thì chẳng có ai bén mảng tới đây cả, vì dì cô khi nào lên cơn đau tim bà sẽ tự ấn nút gọi bác sĩ ở ngay trên giường bệnh mà thôi. Nhưng chưa đến cửa phòng bà mà vợ chồng cô đã nghe có tiếng ồn ào vọng ra rồi.

-Có ai đến thăm dì sao em?

-Không, em đâu còn họ hàng thân thích gì đâu.... Hay là dì bị đau?_ Cô hốt hoảng vội buông tay chồng mình ra chạy về phía cửa phòng.

Nhưng chưa chạy được đến đó thì cô bị vấp ngã, cô loạng choạng suýt bổ nhào xuống đất thì may chồng cô đã kịp đỡ lấy cô nhẹ nhàng. Hắn ôm cô trong lòng, nhắm mắt mừng yêu cô.

-Em làm gì thế? Từ từ đã nào.

-Nhưng hình như dì...

-Em để ý kĩ đi, nếu dì bị sao thì cửa phòng sao đóng im ỉm thế được, với lại bác sĩ, y tá phải đi lại quanh đây nườm nượp chứ. Chắc dì có khách thôi mà, hay là bạn của dì.... Chúng ta ngồi đây chờ đi em._ Hắn vòng tay qua eo cô kéo nhẹ cô ngồi vào lòng hắn trên băng ghế chờ dọc hành lang.

Nhưng hai người chưa kịp ngồi ấm chỗ thì tiếng ồn ào, hình như là cãi vã lại vọng ra từ bên trong phòng bệnh của bà Anna.

“Anh nói thế mà nghe được à? Mọi chuyện anh bày ra bây giờ anh lại buông xuôi bỏ mặc tôi hả?”

“Cô có im đi không? Cô định cho tất cả nghe được mọi chuyện hả?”

Hắn khựng lại, tay nắm đang nắm tay cô chợt run lên lấy bầy, mặt hắn bàng hoàng. Hắn làm cô cũng hoảng sợ khi quay lại nhìn hắn, cô vội ngồi sang bên cạnh giơ tay lên ôm mặt hắn:

-Anh, anh làm sao thế?

-Đó là...giọng...bố anh.__ Hắn lắp bắp.

-Gì cơ? Bố anh?...Sao bố anh lại ở đây?__ Cô sững sờ.

Cô chồm lên, định chạy về phía cửa phòng nhưng bị hắn giữ lại, có gì đó mách bảo hắn phải im lặng để nghe hết câu chuyện dang dở của hai người bên trong căn phòng kia. Hắn đưa tay lên miệng làm dấu im lặng với cô rồi nắm tay cô bước nhẹ về phía cánh cửa phòng bệnh.

“Anh là thằng đàn ông hèn nhát. Anh có gan làm mọi chuyện giờ lại sợ hãi trốn chạy để mình tôi ở lại đây, cứ phải đóng kịch với lũ trẻ con đó hả?”

Tiếng di Anna làm cô cũng chết lặng người, lần đầu tiên cô nghe thấy những lời chua ngoa, độc đoán đó của người di hiền dịu. Cô toát hết mồ hôi và thở dốc, nhưng cái nắm tay nhẹ nhàng của hắn làm cô lấy lại bình tĩnh để nghe nốt câu chuyện.

“Tôi đã bảo dừng lại đi, tôi đã nói hãy để chúng nó sống yên ổn. Cô thì lúc nào cũng tiền, tiền, tiền và tiền. Cô sống như bây giờ không phải quá đầy đủ rồi sao? Gia tài đó là của bố mẹ con bé để lại, nó mới là người thừa kế gia tài đó.”

“Ha ha ha, anh tưởng tôi cần tiền à? Tôi không cần những thứ đó. Cái tôi cần là trả thù chị ta, tôi hận chị ta, hận mẹ của con bé Jen đó. Chị ta luôn có được những thứ đáng lẽ ra là của tôi. Tôi và chị ta cùng là con, nhưng bố tôi luôn yêu quý chị ta. Tôi là người quen Jonny trước, nhưng chị ta đã quyến rũ anh ấy và đã cướp anh ấy. Ngay đến cả anh cũng bị chị ta quyết rũ, còn thứ gì chị ta không cướp mất của tôi nữa.... Tôi phải trả thù, chị ta có chết tôi cũng phải trả thù, tôi phải làm cho con gái chị ta khổ sở, như thế dù ở thiên đàng hay địa ngục chị ta cũng không yên lòng được... ha ha ha ha.”

“Cô điên rồi, Jonny và cô ấy yêu nhau, Jonny chưa hề yêu cô, tôi cũng thế. Cô chỉ có khuôn mặt giống cô ấy mà thôi, cô không bao giờ bằng được cô ấy. Cô là kẻ độc ác, cô ấy đã chết rồi mà cô còn thù hận, trút giận lên đầu con của cô ấy. Cô là một con rắn độc.”

“Ha ha ha ha, anh nói mà không biết ngượng sao? Rắn độc ư? Phải, tôi là một con rắn độc. Vậy còn anh? Anh tử tế, tốt đẹp lắm sao. Anh cũng là một kẻ máu lạnh mà thôi. Anh có yêu vợ mình không? Anh có đối xử tốt với vợ mình không? Anh cưới rồi bỏ mặc vợ mình để chạy theo một tình yêu vô vọng, chạy theo chị của tôi. Anh đối xử với vợ của mình có khác một con nô lệ không? Thậm chí còn giết chết cô ta. Anh tốt đẹp sao? Ha ha ha ha.”

Rầm!

-Bà nói gì? Ông ta đã giết mẹ tôi?

Hắn đập tung cánh cửa xông vào miệng gầm lên điên dại. Từng câu nói của hai người đó hắn đã nghe rõ từng từ. Hắn không thể tin được, hơn một năm qua hắn đã bị lừa dối, hơn một năm qua hắn hận mẹ của mình. Hắn cứ nghĩ mẹ mình là người đàn bà lạnh lùng, lạnh lợ. Hắn cứ nghĩ rằng bà bị dẫn vật bởi tội lỗi để rồi quyết định tự tử. Nhưng tất cả chỉ là giả dối. Hắn không ngờ được hắn lại bị lừa gạt trắng trợn đến như vậy.

Mặt hắn tức giận, điên cuồng. Mắt hắn vờn lên những tia đỏ ngang dọc, hắn căm thù người đàn ông mà hắn phải gọi là bố đang đứng trước mặt hắn. Hắn chỉ muốn giết chết ông ta, hắn chỉ muốn ông ta phải xuống địa ngục để trả thù ẹ hắn.

-Kay...! Sao...sao con lại ở đây?__ Bố hắn lắp bắp.

-Tại sao ư? Tại vì tôi không muốn làm kẻ ngớ ngẩn...không muốn làm thằng ngốc để ông lừa gạt nữa..__ Hắn nghiêng răng rít lên.

-Con...con đừng nghĩ lung tung...hãy nghe bố đã...__ Ông ta lùi dần về phía sau.

Cả bố hấn và dì của vợ hấn đều hoảng hốt, kinh sợ trước dáng vẻ của hấn. Họ không hiểu sao hấn lại có mặt ở đây, nghe được những gì họ vừa nói. Hai người họ sợ hãi cứ lùi dần, lùi dần về phía sau. Họ biết rằng mọi chuyện đã bại lộ, bí mật của họ đã bị người khác biết. Họ hoảng loạn, thất kinh nhìn tên con trai đứng trước mặt.

-Con bình tĩnh nghe bố nói đã, chuyện không phải thế đâu, bố muốn giải thích...Kay...con phải nghe bố chứ?__ Bố hấn giơ tay ra xoa xoa trấn an hấn, nhưng ông càng nói hấn càng tiến lại lạnh lùng, vô cảm.

-Tôi không có lý do gì để nghe ông nữa...ông lại định lừa gạt tôi sao? Vì ông mà mẹ tôi sống trong đau khổ, vì ông mà mẹ tôi chết đi vẫn phải chịu oan uổng và tai tiếng...ông độc ác với vợ mình, với người đã yêu thương trung thành với ông hết lòng như vậy sao?

-Không...không phải bố làm thế đâu...Chính mẹ đàn bà này, chính mẹ ta đã dàn ra cảnh đó làm mẹ con chết oan...có..có quản gia Trịnh làm chứng, bố hoàn toàn không cố ý làm thế.__ Bố hấn đột nhiên quay sang, chỉ thẳng vào mặt bà Anna quát lên, ông nhìn bà ta đầy vẻ căm thù, tức giận.

-Cái gì?...Anh nói cái gì...? Đồ đê tiện, bây giờ anh đổ lỗi cho tôi hả? Đồ khốn nạn...__ Bà Anna trợn mắt nhìn ông ta điên cuồng, máu nóng bốc lên, bà nhảy chồm chồm lên đâm đá vào người bố hấn bôm bốp.

Bố hấn vội giật tay bà ta ra, chạy lại phía hấn nắm chặt lấy hai cánh tay con trai mình cầu xin thảm thiết. Ông cứ luôn miệng đổ lỗi cho bà Anna về tất cả mọi chuyện. Từ chuyện bà ta quyến rũ ông để ông lú lẫn bỏ rơi mẹ hấn, cho đến chuyện bà ta dàn dựng ra cảnh nằm ngủ trên giường với ông để mẹ hấn nhìn thấy. Và cả chuyện bà ta xúi bẩy, đặt bẫy để mẹ hấn bị chết.

Hấn không muốn tin gì hết, hấn nhìn ra nơi khác tránh ánh mắt giả dối của cha mình, hấn cố giữ ông ra khỏi tay mình với vẻ ghê tởm, khinh bỉ. Còn ông, ông khóc lóc van xin hấn, ông nói ông yêu quý hấn, muốn làm người cha tốt của hấn.

Và trong lúc hai người còn đang giằng co nhau thanh minh, van vỉ thì bà Anna đứng nhìn họ bằng đôi mắt căm hờn tột độ. Bà không thể tin được người đàn ông kia lại điêu ngoa, xảo trá đến thế. Mọi lỗi lầm ông ta đổ hết lên đầu bà, biến bà thành một con quỷ hút máu người, biến bà thành một thứ đáng ghê tởm, một thứ cặn bã như thế.

Bà không cam lòng, dù bà có độc ác đến đâu thì một mình bà cũng không thể bày ra tất cả những điều độc ác như ông ta nói. Vậy mà ông ta đã nói thế đấy. Nếu ông ta đã nói như vậy thì bà sẽ cho ông ta biết bà là con người như thế nào, bà sẽ biến thành con người độc ác đúng như ông ta đang bôi vẽ lên.

-Aaaaaa....chết đi...đồ đàn ông thói tha.__ Bà Anna vớ lấy con dao gọt hoa quả trên bàn lao tới từ sau lưng người đàn ông đang ra sức kể xấu bà.

-Không!__ Hấn chợt quay lại, giật mình bởi hình ảnh của bà Anna.

Phập!

-...không....

10. Chương 10

-Không.....

Tiếng bố Kay hét lên điên dại làm Jen giật mình bừng tỉnh. Từ nãy cô ngồi chết lặng ngoài cửa phòng bệnh của dì cô. Tất cả những gì cô nghe được làm cô không thể đứng vững được. Ngay cả việc chồng cô đập cửa phòng bệnh xông vào cô cũng không còn quan tâm đến nữa.

Cô không ngờ rằng cô lại bị người mà cô yêu quý, người thân thiết duy nhất còn lại trên cõi đời này lừa dối, cô không thể tin được điều đó. Cô ngã quỵ ngay khi nghe được sự thật về cái chết của ba mẹ cô. Hóa ra...hóa ra ba mẹ cô chết là vì những chuyện giả dối do bà dì của cô tạo lên, họ chết mà vẫn hiểu lầm nhau.

Còn cô, cô cũng suýt nữa phải chịu cảnh đau khổ như ba mẹ mình, cô cũng đã bị bà ta lừa gạt để rồi hận thù, căm ghét chồng mình... Cô cảm tưởng như con tim mình vỡ vụn, đau khổ đang gặm nhấm tâm hồn cô. Cô cảm thấy như mình trở thành kẻ cô đơn nhất trên cõi đời này, không cha mẹ, không người thân, không có nổi một gia đình yên ấm. Đau. Cô đau đến chết mất.

Nhưng dù đau thế nào thì cô vẫn biết được cô còn một người duy nhất, một người yêu thương cô, quan tâm, lo lắng cho cô. Chồng cô.

Đúng rồi, sao cô không nghe thấy tiếng của anh bên trong phòng nữa, sao cô lại nghe thấy tiếng kêu khóc của bố anh? Có chuyện gì vậy?

Jen giật mình, lồm cồm bò vào đến cửa phòng thì cô sợ hãi đến ngã ngửa ra đất. Trước mặt cô là máu, rất nhiều máu...chỉ là máu.

Và một người...người đó là chồng cô. Hắn nằm gục trên vũng máu, mắt nhắm nghiền, thân hình không hề động đậy. Bên cạnh là bố hắn đang ôm lấy con trai mình khóc lóc. Xa hơn một vài bước là bà dì Anna của cô, bà ta cầm trên tay con dao đâm máu. Về mặt bà ta thật đáng sợ, nó vừa hoảng loạn kinh hãi, vừa vui sướng hả hê.

-Kay...không...anh...anh sao thế này, Kay...anh nhìn em đi...nhìn em đi anh.__ Cô lập cập bò lại phía chồng mình, run rẩy sợ hãi.

-Ha ha ha...vậy là nó đã chết, vậy là con trai của ông đã chết rồi đấy...ha ha ha...__ Bà Anna cười điên dại, man rợ, những tiếng cười pha lẫn nỗi đau đớn.

-Đồ rắn độc...tao phải giết chết mày...__ Bố hắn điên lên, ông chồm tới bà ta giằng co kịch liệt.

Bố Kay quá đau đớn trước cái chết của con mình, ông trở nên cuồng loạn. Ông lao vào bà Anna, xô bà về phía cái bàn, rồi túm áo quăng bà ngã xuống giường. Ông như kẻ hóa điên, miệng gào khóc, chân tay đâm đá cầu cào lung tung.

Còn bà Anna thì cố gắng chống cự lại ông ta, bà ném cái gối, rồi tung cái chăn trên giường về phía bố Kay, bà luôn miệng chửi rủa ông, cười trước cái chết của con trai ông.

-Thật đáng đời ông, bây giờ ông cũng như tôi thôi, ông chẳng còn gì cả...ha ha ha...

-Con đàn bà độc ác...mày mới là kẻ đáng chết...mày đúng là một con rắn độc máu lạnh.__ Bố Kay vừa chửi vừa chạy lại nhấc cái ghế lên định ném vào người bà Anna.

Rầm!

Cái ghế gỗ bị ném vào tường vỡ tan tành, nhưng phần thành ghế đập vào mặt bà Anna làm mặt bà bị rách một mảng chảy máu đầm đìa. Bà rú lên đau đớn rồi loạng choạng đứng dậy, tay bà vẫn cầm con dao đâm máu của Kay, bà khua khoắng dọa dẫm bố của hắn.

-Ha ha ha...mụ đàn bà thối tha...hãy nhìn lại mình đi, nhìn lại bản mặt biến dạng của mình đi ha ha ha__ Bố Kay cười ha hả giờ cái gương để bàn lên chìa về phía bà Anna.

Nhìn gương mặt máu me, rách toạc, biến dạng của mình, bà Anna trợn ngược mắt kinh hãi. Bà hét lên điên dại rồi lao tới phía bố của Kay. Bà đâm tới tấp về phía ông ta nhưng ông tránh được và còn tát lại bà mấy cái.

Không chịu thua bà nhặt chiếc gối trên sàn gơ ra đỡ những cái tát của ông rồi tiếp tục lao vào như con thiêu thân.

-Không...đi dừng lại đi...__ Cô ôm chặt chồng mình trong lòng hét lên đau đớn.

-Chạy đi con...mụ đàn bà này điên rồi.__ Bố Kay vội nhớ ra con dâu mình vẫn đang ngồi trong phòng, ông sợ bà Anna lại gây ra điều đáng tiếc với cô gái mà con trai mình yêu thương nên ông gào lên.

Phập!

Mọi chuyện đã quá muộn, trong lúc bố Kay chú ý đến Jen thì ông bị bà Anna đâm một dao vào bụng. Ông khụy xuống, ôm lấy bụng miệng im bất không nói được câu nào. Từ từ đổ gục xuống sàn nhà, nhưng ông vẫn cố với tay về phía bà Anna tóm chặt lấy vạt áo của bà ta.

-Chạy đi con....bà ta...điên rồi...

-Không...

Cô sợ hãi tột độ, cô run rẩy không cử động nổi. Người di trước mặt cô như biến thành một con quỷ dữ, mắt bà ta tái dại đi trắng bệch, bà ta cố đá vào bụng ông bố Kay để ông phải buông ra. Rồi bà hướng con dao về phía cô mắt đầy sự thù hận, vô cảm.

-Mày...mày cũng phải chết...cả gia đình mày đều phải chết...mày là cái gai, là nỗi hận thù căm ghét trong lòng mà tao phải cắt bỏ...mày phải chết.

-Chạy...chạy đi..._ Bố Kay dường như đã kiệt sức vì vết thương, ông thiều thào trong miệng.

Ánh mắt của bà Anna làm cô giật thót mình kinh sợ, chân cô cứng đờ lại như hóa đá, cô lê lét về phía sau một cách khó khăn và lập bập.

“Aaaaaa...”

Bà Anna hét lên một tiếng rồi đá mạnh vào bụng ông bố Kay hất ông ngã ngửa ra sau. Rồi bà lao tới chỗ Jen với con dao đâm máu và vẻ mặt máu lạnh, điên dại.

-Chạy đi con..._ Ông bố Kay một lần nữa dùng hết sức chồm tới ôm chặt chân người đàn bà độc ác hét lên với con dâu.

Jen không còn nghĩ được gì nữa, cô đang phải đối mặt với một mối nguy hiểm chết người. Cô phải chạy, phải chạy trốn khỏi lưỡi dao tàn ác của người di điên dại. Nhưng cô không thể để lại bố chồng và chồng của mình ở đây được...không thể được...

Jen vùng lên, nhưng cô không chạy ra khỏi phòng, cô chạy về phía giường bệnh của bà Anna. Cô phải gọi người đến cứu, phải ấn cái nút gọi bác sĩ, y tá hay bất kỳ ai cũng được. Phải gọi người cứu lấy cô và những người bị thương.

-Đừng hòng.

Bà Anna quát mắt nhìn cô rồi nhìn xuống ông bố Kay đang cố gắng giữ chặt chân mình. Bà lạnh lùng giơ con dao lên cao rồi đâm thật mạnh xuống gáy ông bố Kay.

-Aaaaa...ơ...ơ..._ Bố Kay nấc lên vài tiếng rồi ngã vật xuống đất.

-Không_ Jen sợ hãi hét lên.

-Kêu nữa đi, hét nữa đi. Ở đây chẳng ai cứu được cháu nữa đâu cháu yêu._ Bà Anna nghiêng răng kèn kẹt.

-Cứu tôi...cứu tôi với...

Jen vừa kêu cứu vừa bò lóp ngóp về phía cái giường, theo sau cô là bà di ác độc vẫn lăm lăm con dao trong tay.

-Mày cũng sẽ phải chết như bố mẹ mày. Mày sẽ phải chịu nỗi đau mà tao đã phải chịu bao nhiêu năm nay...

-...không...tôi đã làm gì? Bố mẹ tôi đã làm gì bà...tại sao? Tại sao bà lại độc ác với gia đình tôi như vậy?_ Nước mắt cô trào ra đau đớn pha lẫn sợ hãi.

-Gia đình mày đã làm gì ư? Ha ha ha ha. Bố mày đã từ chối tao để đến với mẹ mày, mẹ mày thì cướp mất mọi thứ của tao. Tệ hơn nữa chúng còn sinh ra mày...nhìn thấy mày là tao muốn ăn tươi nuốt sống mày rồi...Mày là kết quả của cái tình yêu khốn nạn đó. Ha ha ha chắc mày không ngờ rằng bố mày tự tử vì nhìn thấy những tấm ảnh tao ngủ với bố chồng mày và lầm tưởng là mẹ mày đúng không? Ha ha ha đúng là chị em sinh đôi cũng có cái lợi phải không cháu yêu?_ Bà Anna ngửa mặt lên trời cười ha hả.

-Bà...tại sao bà lại làm thế? Tại sao bà lại độc ác đến thế? Bố mẹ tôi yêu nhau, đâu có ai làm bà tổn thương chứ?_ Jen vừa nói vừa bò lại gần chân giường.

-Không làm tổn thương tao ư? Như thế còn không đủ làm tổn thương tao ư? Mày chỉ là một con nhãi ngu ngốc, mày hiểu được gì chứ? Từ nhỏ mẹ mày đã cướp đi từng thứ, từng thứ tao yêu quý. Cho đến cả tình yêu của cuộc đời tao mẹ mày cũng cướp mất...Mẹ mày chết là đáng, tiếc rằng chị ta lại tự tử theo chồng, nếu không ngày hôm nay nhất định tao sẽ bắt nó phải chứng kiến cái chết của mày...Tao sẽ bắt nó phải đau khổ còn hơn cả chết.... Ha ha ha ha..

Bà Anna cười một tràng dài rồi đột nhiên im bật, bà ta trợn trừng mắt lên nhìn về phía Jen làm cô run sợ, kinh khiếp. Rồi bà ta lao tới như một cơn lốc, bà giơ thẳng mũi dao về phía cô như chỉ muốn đâm một nhát ngay trúng trái tim cô vậy.

Soạch!

Đúng lúc bà Anna lao tới gần thì Jen tung chiếc chăn mà từ nãy cô đã lê đến gần trùm về phía bà ta. Rồi trong khi bà ta khua khoắc nhằm kéo cái chăn khỏi đầu thì cô bật lên trên giường bám vào cái nút đỏ gắn trên thành giường cầu cứu.

“È è è è”

Tiếng chuông báo vang lên è è làm bà Anna vừa thoát khỏi chiếc chăn càng điên loạn hơn. Bà ta xông tới phía cô đang cố gắng chạy về phía đuôi giường để nhảy xuống đất.

Bốp!

Mặt cô đập vào thành giường đau điếng, cô cảm thấy choáng váng, đầu óc quay cuồng, tê buốt. Bà ấy đã tóm được chân cô và đang kéo cô về phía sau.

Đau đớn nhưng cô vẫn cố gắng quẫy đạp thật mạnh để thoát khỏi bàn tay bà ta. Nhưng...

Phập!

Cô cảm thấy lưng mình nhói đau, nổi đau như hàng ngàn mũi kim xuyên vào da thịt, nổi đau ngày càng lan tỏa rộng hơn. Bao trùm lên cô một màu tối đen. Mắt cô mờ dần và không còn nhìn thấy gì nữa. Tất cả chỉ là một khoảng không. Trống rỗng.

Đâu đó có tiếng chân người rầm rập, có tiếng cười tàn độc của người đàn bà điên...có cả tiếng la hét hốt hoảng...Rồi mọi thứ im bật đi như người ta tắt một cái radio cũ mèm.

Im lặng.

Bóng tối.

Một khoảng không chơi vơi.

Một tia sáng lóe lên.

Rồi vụt tắt.

Thế là hết.

phần cuối

“Hết rồi sao?”

“Cuộc đời tôi kết thúc ở đây sao?”

Cô hốt hoảng kêu lên và chợt nhận ra mình đang chạy. Cô đang chạy mãi miết giữa một cánh đồng Iris tím lịm dài ngút tới tận đường chân trời. Nhưng cô tự hỏi cô đang chạy đi đâu đây?

Cánh đồng Iris ư? Cô chạy về căn biệt thự xinh đẹp bên bờ biển sao?

Đúng rồi! Cô chạy về đó, về nơi có ngôi nhà cô thích, nơi có những bụi hoa trà thơm thoang thoảng, nơi có một người đang chờ đợi cô.

“Nhưng sao con đường này lạ thế? Chẳng giống con đường về nhà gì cả. Đường ray đâu? Tiếng sóng biển đâu? Và những ngọn đèn đường vàng vàng ủa ủa đâu?”

-Con chạy đi đâu thế Jen?

Tiếng ai gọi cô sao quen thế? Cô dừng lại ngó nghiêng dáo dác. Chẳng có ai.

-Đây cơ mà._ Lại giọng nói đó làm cô giật mình.

Cô quay ngoắt lại thì bị choáng ngợp bởi một vòng hào quang sáng chói. Cô nheo nheo mắt nhìn cái người đang từ từ tiến lại phía mình.

-Mẹ! Bố! Là hai người sao?...Không..không thể thế được._ Cô ngạc nhiên tột độ, cô run run bước lại gần bóng hai người trước ánh hào quang.

-Là bố mẹ đây mà._ Mẹ cô dịu dàng, nhìn bà như một thiên sứ hiền từ vậy.

-Sao con lại ở đây con gái?_ Bố cô nhìn cô trù mến sau cặp kính tri thức.

-Con..con không biết. Nhưng con được gặp bố mẹ rồi à? Thật thế hả bố... Ôi, bố mẹ...con nhớ bố mẹ lắm._ Cô reo lên xà vào vòng tay bố mẹ mình.

Nhưng cô chưa kịp ôm lấy họ thì mọi thứ vụt biến mất. Tất cả lại trở về như trước. Tức là cô lại đang chạy, chạy mãi miết...chạy như một con thoi cần mẫn.

-Bố, mẹ...hai người đâu rồi...sao lại bỏ đi...chờ con với._ Mắt cô nhòe đi, cánh đồng Iris nhạt nhòa trước mặt.

-Quay lại đi con, đừng chạy nữa...Con quay lại đi..hãy về với Kay...về với chồng của con._ Tiếng mẹ cô vang vọng đầu đó, quẩn quanh trên cánh đồng bao la.

-Không! Con nhớ bố mẹ, chờ con với...chờ con với mẹ ơi, bố ơi._ Cô khóc nức nở, chân vẫn mãi miết chạy, đạp lên cả những cánh Iris khẳng khiu.

.

.

.

-Jen! Jen...em đi đâu đấy...em chạy đi đâu vậy?

Cô lại giật mình bởi tiếng của chồng mình, cô dừng chạy, quay lưng lại phía sau. Cô nhìn thấy Kay đang bước lại phía cô. Cô mừng rỡ...cô nhấc chân lên chạy lại phía anh.

Nhưng cô khựng lại bởi một bóng người, một nụ cười tàn độc sau lưng chồng cô. Là dì Anna, bà ta đang giơ con dao lên định đâm chồng cô kìa...

-Không! Kay!

Cô hét lên, cô sợ hãi bịt mắt lại hét lên thật to.

Gió vù qua tung mái tóc của cô lên rồi bù. Cô từ từ hạ tay xuống, tất cả chỉ còn lại một màu đen tuyền.

Chồng cô đâu?

Dì Anna đâu?

Ba mẹ cô nữa?

Cánh đồng hoa Iris?

-Kay!...Kay..! Anh đâu rồi, anh đừng đi...Kay!

Cô hoảng hốt, đập tay loạn xạ. Những ống truyền tung ra, những cây kim truyền chọc vào thịt đau nhói.

-Jen! Cô sao vậy? Tỉnh lại đi Jen.

-Kay!

Cô mở mắt ra nhìn xung quanh. Một màu trắng xóa.

Bên cạnh cô là Linn, là bà Phương và vài vị bác sĩ mặc áo trắng. Cô đang nằm trên giường bệnh, không phải chạy giữa cánh đồng.

-Kay đâu Linn?__ Cô nhồm dậy bám vào tay Linn nhưng anh vội giữ cô lại, đặt cô nằm xuống.

-Cô yên tâm, Kay không sao. Anh ấy đang được chăm sóc tại phòng đặc biệt. Cô phải bình tĩnh và giữ sức khỏe, cô còn rất yếu.__ Linn từ tốn nhẹ nhàng.

-Anh ấy có làm sao không? Có nguy kịch không Linn?

-Tạm thời anh ấy đã qua giai đoạn nguy kịch rồi. Chỉ có vết thương anh ấy nặng hơn một chút và bị mất máu quá nhiều nên anh ấy chưa tỉnh lại... Cô yên tâm đi bác sĩ nói anh ấy sẽ ổn thôi.__ Linn vẫn ôn hòa, xoa dịu lo lắng trong lòng cô.

-Vâng...

Cô từ từ thở đều lại rồi nằm ngoan ngoãn cho các bác sĩ nối lại những dây dợ vừa bị giật tung ra. Cái tin chồng cô sẽ ổn làm cô thấy yên lòng phần nào.

Nhưng cô muốn gặp hân.

Cô nhớ hân.

Nhớ chồng mình lắm.

.

.

.

1 tuần sau...

-Mau lên Linn, tôi nóng lòng lắm rồi.__ Cô gương ngồi dậy giục anh chàng Linn đang lúi húi với cái xe đẩy.

-Cô bình tĩnh không ngã bây giờ đây, cô đang yếu lắm nên phải chú ý chứ.__ Linn cầu nhàu với vẻ ngổ không chịu được.

-Tôi khỏe rồi mà, anh yên tâm. Tôi phải đến ngay không anh ấy tỉnh lại mà không có tôi thể nào cũng lại trách tôi không quan tâm anh ấy cho xem.__ Cô sốt ruột giục già Linn.

-Đây thưa tiểu thư. Cô làm tôi chút nữa thì kẹp luôn tay vào bánh xe đẩy.__ Linn cười.

Chiếc xe được anh chàng cao to, đẹp trai đẩy đi bon bon trên hành lang bệnh viện. Vậy mà cô gái xinh đẹp ngồi trên xe vẫn luôn miệng giục anh phải nhanh lên, thậm chí còn thò tay xuống vắn hai cái bánh xe nữa.

Hình ảnh của họ làm mọi người đi lại trong bệnh viện cũng phải bật cười. Hơn hai tuần nay họ đã quen với việc anh chàng điển trai trông giống người Ý kia ngày nào cũng đẩy cô gái xinh đẹp đi thăm chồng mình ở phòng điều trị đặc biệt rồi. Nhưng nghe đâu anh chồng đêm qua đã tỉnh lại, nên sáng sớm nay đã thấy cô gái giục loạn lên, bắt anh chàng tốt bụng kia đưa đi thăm chồng mình.

Cạch!

Cánh cửa phòng mở ra, ngào ngạt mùi hương hoa trà. Cô nhắm mắt hít một hơi đầy lồng ngực thứ hương thơm dịu mát của loài hoa cô yêu thích.

Bụp!

Nguyên một con gấu bông mềm mại đập bộp vào đầu cô rồi rơi xuống chân.

-Em làm cái gì mà bây giờ mới sang thăm anh thế hả?__ Kay lèo nhèo, tay vẫn cầm ly sữa và miệng phồng lên bởi bánh kem.

-Anh....!

Cô tức điên người. Mới sáng ra cô đã bị ném gấu bông vào mặt rồi đã thế hân còn cười khoái trá nữa chứ, ồm yếu gì cái kiểu ăn thùng uống vại thế kia.

Cô quên cả chuyện mình vẫn còn yếu chưa thể bước đi bình thường được. Cô chồm khỏi xe đẩy, lao đến giường anh, nhưng vừa đến gần mép giường thì cô loạng choạng ngã dúi về đằng trước.

-Ái ơi! Đau quá...em giết anh lần nữa rồi.

Chồng cô rú lên đau đớn, hấn ngồi bật dậy đỡ cô nên vết thương bị động chạm làm hấn đau ý mà. Nhưng nhìn thấy vợ mình đã khỏe lại và vẫn xinh đẹp như trước thì đau đớn vội biến đi đâu mất. Hấn ôm cô vào lòng mặc cho cô đánh yêu vào hai má hấn.

-Hi hi, vợ của anh đến thăm anh sớm thế à? Em ăn sáng cùng anh nhé._ Hấn cười cọt cọt cái mũi vào mũi cô.

-Anh là đồ đáng ghét, sao giờ mới tỉnh lại hả? Anh biết em lo thế nào không?_ Cô rưng rưng phụng phịu.

-Anh tỉnh từ mấy hôm trước rồi, nhưng anh giả vờ đấy thôi. Anh muốn để xem lúc anh chưa tỉnh em có lén phéng gì với anh chàng Linn kia không ý mà._ Hấn cười cười nhìn cô rồi quay ra nhìn Linn nháy mắt.

-Anh còn bày trò đó nữa hả? Chết đi này, chết đi._ Cô vùng dậy đập bồm bộp vào ngực hấn làm hấn ôm người co rút lại vì đau.

-Aaaaa...đau quá, đau quá.

Mọi người hoảng hốt nhổm dậy, cô cũng vậy cô giật mình vội ôm lấy vai hấn lay lay. Nhìn vẻ mặt hấn như vậy cô sợ lắm, cô vô ý đã đánh vào vết thương của hấn nên chắc hấn đau lắm.

-Anh...anh có sao không? Em xin lỗi, em lỡ tay...anh đau lắm không?_ Cô hấp tấp hỏi hấn liên tục.

-Có, đau lắm đây này...Em bắt đền anh đi, đền thứ anh thích ý.

Hấn bất chợt vòng tay ôm chặt lấy cô làm cô bất ngờ không kịp phản ứng. Rồi không để cô kịp vùng vẫy, hấn đặt lên môi cô một nụ hôn.

Ngọt ngào. Say đắm. Yêu thương.

-Anh yêu em.

-Em cũng vậy.

Tất cả mọi người trong phòng đều nhìn hai vợ chồng cô đầy ngưỡng mộ lẫn xúc động. Họ biết rằng từ bây giờ, không gì có thể ngăn cách được tình yêu của cô và hấn nữa. Một tình yêu phải vượt qua bao thử thách, sóng gió và nỗi đau. Một tình yêu vẫn đứng vững trước hận thù, lừa gạt và hiểm mưu mầu thuẫn. Nhưng họ đã cùng nhau vượt qua, vì thế họ sẽ không bao giờ xa nhau nữa.

.
. .
.

1 tuần sau...

Cô và chồng ngồi đêm chiêu lắng nghe quản gia Trịnh kể về quá khứ. Về cái chết của mẹ hấn và những oan trái của ba mẹ cô.

Hai người được nghe và hiểu rõ hơn về những chuyện xảy ra trong quá khứ. Mẹ cô, bố cô, cha của hấn và dì cô là những người bạn tốt. Chỉ có duyên số giữa họ lại quá rắc rối, ba mẹ cô yêu và kết hôn với nhau. Nhưng người dì ích kỷ của cô lại không chấp nhận điều đó, bà yêu bố cô và căm ghét mẹ cô. Còn ba của hấn lại say mê mẹ cô nhưng không đến được với bà.

Người dì sinh đôi với mẹ cô đã thông đồng với ba hấn tạo ra màn kịch vờ rằng mẹ cô đã ngoại tình với ba hấn để lừa ba cô, và kết quả làm ba cô tự sát. Để rồi ba ngày sau mẹ cô cũng nhắm mắt buông tay, đi theo ba cô.

Còn mẹ hấn đau khổ bởi chồng ngoại tình với người đàn bà – chính là dì cô. Bà lao vào van xin ba hấn quay lại nhưng bị ông vô tình đẩy ra, đập đầu vào tường mà chết.

Tất cả câu chuyện đó đều được quản gia Trịnh chứng kiến và im lặng cho đến bây giờ. Nó làm cho vợ chồng cô không khỏi rùng mình khi biết được âm mưu thâm độc của bà dì ích kỷ, điên cuồng vì thứ tình yêu tàn nhẫn của bà.

Bây giờ, bà ta phải trả giá cho tất cả mọi thứ, trả giá cho tội ác của mình. Cảnh sát không tử hình bà ấy bởi bà ấy bây giờ sống cũng chẳng khác gì chết. Bà ta lang thang sau song sắt của bệnh viện tâm thần. Miệng luôn lẩm bẩm những câu chỉ mình bà ta hiểu.

Bà ta phải sống như thế cho đến hết đời. Suy cho cùng đó cũng là một kết thúc đau lòng ột người đàn bà đẹp, nhưng có một tình yêu quá ích kỷ và độc ác.

.
. .

-Hôm nay mình đi thăm mộ bố đi anh, em nghĩ có những thứ bố đã hiểu ra và cũng rất đau lòng trước khi bố ra đi anh ạ.

-Ừ, anh hiểu...Mặc dù tha thứ với anh thật khó khăn, nhưng dù sao mọi chuyện cũng đã qua rồi.

Vợ chồng cô siết chặt tay nhau đứng trước biển. Gió biển nồng nồng những vãn mang hương hoa trà thoang thoảng, quấn quanh bên họ.

Hương hoa trà thuần khiết, dịu dàng nhưng đủ mãnh liệt như tình yêu của họ.

-Mình có con đi anh.

-Em lại trở thành “dê già” từ lúc nào thế?

-Không phải vậy, em nói thật mà...anh đáng ghét quá..

-Aaa...đau anh...anh biết rồi, biết rồi mà...

Ha ha. Ha ha....

1 năm sau.....

Oa oa oa oa...

-Ừm...ừm...ừ...anh ơi, anh dậy cho con ăn đi, em buồn ngủ quá

-Ừ ư ư...chẳng phải em vừa cho nó ăn cách đây 1 tiếng sao?

-Nhưng nó đói, anh dậy đi...

-Anh mới 20 tuổi, còn chưa đủ tuổi kết hôn cơ mà...lấy đâu ra con chứ...em dậy đi...oaoaoap...

-Anh lấy đâu ra cái luật đó thế hả? Có dậy mau không thì bảo...

-Á..được rồi...anh dậy, anh dậy...đừng cù anh mà...

Oa oa oa oa oa.....

HẾT

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/dang-ky-ket-hon>